

Anne Franks dagbok – en bluff av Ditlieb Felderer

Redigerat av Lewis Brandon
(alias David McCalden)

Institutet för historisk granskning 1979
under licens från Bible Researcher 1978

Ursprungligen utgiven av bibelforskare, Täby, Sverige
ISBN nr 91-85560-02-2

Mycket av detta material förekom ursprungligen som artiklar på svenska.
Engelskspråkig tidskrift Bible Researcher
ISSN nr 0347-2787 under 1978.

<html> av Radio-Islam
<pdf> av AAARGH Editions
Internet
2005

Ditlieb FELDERER: Anne Franks dagbok — en bluff

FÖRORD

Det är med blandade känslor som vi här presenterar det första riktiga avslöjandet som någonsin gjorts i The Diary of Anne Frank. Från att ha varit positiva till dagboken ändrades vår stånd-punkt gradvis till den negativa tills vi slutligen fick avfärda det hela som en förfalskning. Denna studie ger våra skäl att tro det. I ärlighetens namn måste vi erkänna att vårt tidigare positiva ställningstagande inte var baserat på en seriös studie av själva dagboken. Som de flesta andra människor vi hade varken lust att söka efter en ung flickas elände och tragedier eller hade tid att ge dagboken en detaljerad studie.

Alla negativa uttalanden vi såg som de flesta andra förmodligen har gjort: kommer från antisemiter, judehatare, före detta nazister eller fascister. Frågan lades då ner.

Nyligen väcktes vårt intresse delvis av vårt försök att motbevisa Richard Harwoods bok Did Six Million Really Die? Sanningen Äntligen.

Boken kastade oss helt ur våra sinnen för vi kände att det måste vara ett välkänt faktum att fler än sex miljoner judar hade utrotats och att det fanns gaskammare över hela Hitlertyskland. Vi insåg omedelbart faran om denna typ av förvrängning skulle sprida sig och så beslutade vi att hitta fel i boken och på så sätt motverka den. Vi kände att uppgiften skulle vara enkel eftersom fakta om "Förintelsen" är så grundligt dokumenterad. Kanske var detta vårt misstag för vi kunde inte låta bli att bli fascinerade och engagerade i en fråga som vi aldrig skulle ha drömt om att engagera oss i för bara några år sedan. Har vi varit lurade? Om så är fallet, av vem och hur kunde de så lätt ha lurat oss? Var vi inte utbildade forskare? Vad är syftet med de som försöker lura oss? Medan vi resonerade om dessa frågor snubblade vi nödvändigtvis också på Anne Frank. Hon är trots allt toppen av Förintelse-teorin.

Harwood nämner i den första upplagan av sin bok att dagboken är en förfalskning. Tyvärr för Harwood verkar han ha blivit vilseledd eftersom rättegången angående Meyer Levin gällde tydligen inte dagboken utan en pjäs byggd på dagboken. (Jämför Meyer Levin, *The Obsession*, Simon & Schuster, NY, 1973). Men denna upptäckt visade sig vara ännu mer olycklig för oss, för medan vi fick reda på detta, kollade vi upp relevant material som vi inte kunde låta bli att upptäcka många egenheter i, några så allvarliga att vi undrade hur det kunde komma sig att ingen hade ventilerat dessa problem tidigare. Harwood hade insett att patienten var sjuk men han hade tydligen ställt fel diagnos.

Frågan kom nu upp: Ska vi tiga eller berätta för världen om våra upptäckter? Kanske lögnen trots allt gjorde något bra? Avslöjade den inte Hitler och hans Nazityskland? Var det inte användbart att ge judarna sitt eget hemland Palestina? Gav inte hennes fall oss en känsla av att judar hade rätt att vräka palestinierna? Symboliserade inte Anne det förföljda judiska barnet? Byggs inte hela förintelsepropagandan upp på dagboken?

Dessa och andra frågor fortsatte att cirkulera i våra sinnen och störde oss med många sömnlösa nätter.

Dock, sanningen segrade. Vi har inte funnit något annat val än att ge till världen det vi har funnit. Sanning och anständighet måste stå över allt annat. Om sanningen förstörs är vår jord på randen till kollaps. Den miljön bygger på sanning. Sanningen ska inte ha något att frukta. Och så presenterar vi vår studie för läsarna.

Den kolossala bluffen kring Anne Franks dagbok är så enorm, implikationerna så djupgående att mänskligheten måste få reda på det. Det är vår högtidliga önskan att mänskligheten genom vår exponering ska inspireras att fortsätta kämpa för sanningen oavsett vem det kan skada. Vår avsikt att avslöja raketen är ytterligare föranledd av den känslomässiga andan de människor som försvarar det utan minsta hänsyn till om det är ett äkta dokument eller inte. Talrika personer som på ett eller annat sätt varit inblandade i dagboken har väddat till oss att behålla ärendet tyst. De upplever att "intentionerna" var välmenade. Men när vi förstod deras själviska intressen gav det oss bara mer säkerhet att vi gjorde rätt sak genom att avslöja det.

OM FÖRFATTAREN:

Ditlieb Walter Lauritz Clüver-Felderer är ett av fyra flyktingbarn som alla är födda i olika europeiska länder. Hans yngre syster föddes i Sverige; hans äldre syster i Italien. Hans bror föddes i Tyskland och han själv föddes i Innsbruck, Österrike den 23 april 1942. Familjen drabbades av svåra förluster på grund av kriget, och det slutade med att de flydde först till Italien och sedan till Sverige, där de blev medborgare. 1959 konverterade herr Felderer till Jehovas vittnen och gick på omfattande evangeliseringsturer, inklusive en till Nordostamerika, med stopp vid New York, Buffalo, Niagara Falls, Hamilton, Toronto, Ottawa och Montreal. Under den här tiden var han en kraftfull anhängare av Förintelselegenden.

Omkring 1968 började han märka vissa diskrepanser i utrotningsmännens beskrivningar. I början av 1970-talet, när han skrev en forskningsuppsats om Nazisternas förföljelse av Jehovas vittnen började han samla och studera ett brett spektrum av utrotningsmän och revisionistisk litteratur. Efter att ha vägt upp de två åsikterna var han övertygad om att den revisionistiska åsikten var den rätta.

Sedan dess har herr Felderer grundat sin egen utmärkta tidskrift och förlag, båda kallade Bibelns Forskare. Han anordnar också studieresor till de olika koncentrationslägren i Polen varje år, och har samlat ihop en unik samling diabilder som illustrerar "gaskamrarnas bedrägliga natur". Herr Felderer är gift med en filippinska och bor i Stockholm.

BIBLIOGRAFI:

AB - Aftonbladet, Stockholm, Sverige, (tidning)
AFF - Anne Frank Foundation, Amsterdam, Holland, nd, (broschyr)
AFFA - Anne Frank Foundation Amsterdam, Holland, nd, 5:e upplagan
BE - Brockhaus Enzyklopedie, Wiesbaden, Tyskland, 1966-1974
BER - Anne Frank, Berättelser, Stockholm, Sverige, 1960

BG - Kort guide till Anne Franks hus, nd, (broschyr) Fig. 18
BR-RF1 - Bibelforskare-revisionistisk Historia

Kort. ed. - Anne Frank, Anne Frank: The Diary Of A Young Girl, Cardinal edition. New York, USA, 1963, 36:e utskrift
DGD - Das Grosse Duden-Lexikon, Mannheim, Tyskland, 1964-1969
DN - Dagens Nyheter, Stockholm, Sverige (tidning)
EBM - The New Encyclopedia Britannica, Micropedia, 1975
EI - Encyclopedia International, Grolier Inc., USA, 1963-1964
EJ - Encyclopedia Judaica, Jerusalem, Israel, 1971-1972
ENE - Eesti Noukogude Entsuklopeedia, Tallinn, 1970
GSO - Gyldendals butik Opslagsbog, Köpenhamn, Danmark, 1967-1970
McWD - McGraw Hill Encyclopedia of World Drama, USA, 1972
MEY - Meyers Enzyklopädisches Lexikon, Mannheim, Tyskland, 1971-1977
MWD - Myron Matlaw, Modern World Drama, An Encyclopedia, England, 1972
OXAL - James D. Hart, The Oxford Companion to American Literature, 4:e upplagan, New York, USA, Oxford University Press, 1965
Panorera. ed. - Anne Frank, Anne Franks dagbok, London, England, 1975
RE - William Rose Benet, The Reader's Encyclopedia, Thomas Y. Crowell Co., USA, 2:a upplagan, 1965
Rottenberg - Dan Rottenberg, Finding Our Fathers, A Guidebook to Jewish Genealogy, Random House, New York, USA, 1977
ST - Stockholms-Tidningen, Stockholm, Sverige (tidning)
VJ - Vecko-Journalen, Sverige, (veckotidning)
Wiesenthal - Simon Wiesenthal, Mördarna Mitt Ibland Oss (The Murderers Among Us, New York, USA, 1967)
Alba. Bonniers boktryckeri, Stockholm, Sverige, 1967

För den första delen av vår bok använde vi den svenska utgåvan av Ernst Schnabels Anne Frank Spur Eines Kindes. Svensk upplaga: Ernst Schnabel, Vem var Anne Frank? En bok om flickan som blev en legend, Lars Hokerbergs Bokforlag, Stockholm, Sverige, nd, (1958?), 192 sidor, översatt av Ella Wilcke.

Varje kapitel (förutom "Inledningen") - det finns tolv av dem - har fått sin egen referens. Schnabel 6:84 skulle därför indikera. Kapitel 6, sidan 84, i den svenska upplagan. Läsare bör vara medvetna om felaktiga översättningar både med Schnabels bok och den så kallade "dagboken" av Anne Frank. Så långt som "dagboken" berörde endast den nederländska originalversionen som är den auktoritativa versionen när det gäller trycksaker. Användningen av en asterisk indikerar trolig källa. Ett kolon indikerar sidnummer.

Annes far herr Otto Hans Frank håller dagboken i sina händer. Denna bild förekom i Söndags Expressen den 10 oktober 1976, sida 7. Lägg märke till att denna dagbok varken är "tunn" eller "liten" och inte heller liknar den dagboken som avbildas i AFFA-broschyren, sidan 5. Den här har raka hörn, AFFA-versionen har rundade hörn. Lägg också märke till den svarta kanten runt kanten på första sidan. Antingen använde Anne en kondoleansbok som dagbok eller kanske är dessa sidor fotokopior inbundna i ett korrekt bokformat? Foto: Pressens Bild/Photoreporters.

OM ANNE FRANK OCH 'DAGBOKEN'

Vi får veta att: "Försöken att få dagboken publicerad efter kriget frusterades till en början av ovilja hos många förläggare" (EJ, Vol.7:54). Trots detta kom den första holländska upplagan så tidigt som 1947 (BE, vol. 6:450 ger 1946) med titeln Het Achterhuis, Dagboekbrieven van 14 juni 1942-1 Augustus 1944. Met een inleiding van Annie Romein Verschoor (Kontakt, Amsterdam). På svenska har achterhuis översatts till "gårdshuset." Det rapporteras att en norrmän, herr Thilo Schoder från Kristiansand fick ORIGINAL-manuskriptet från den judiska författaren Anneliese Schutz som var en tidigare redaktör för Berlintidningen Die Neue Zeit. Strax efter att Schoder hade träffat herr Frank i Holland åkte han till Norge med ORIGINAL-manuskriptet för att få det publicerat men alla förlag vägrade. Rapporten visar som om Schoder hade fått

den ursprungliga "dagboken" från Schutz (*AB, 1957, 10 feb.). Den första tyska översättningen eller transkriptionen (tyska: iibertragen, alltså inte en riktig översättning) kom ut i Heidelberg 1949 (BE, op. cit. anger datumet 1950, 6:e upplagan: 1959) utgiven av Lambert Schneider. Ovanstående A. Schutz transkriberade det. Fullständig titel: Das Tagebuch der Anne Frank, 14 juni 1942-1. Augusti 1944. Mit einer Einfiihrung von Marie Braun. Den berömda judiska outfiten Fischer Bucherei KG Frankfurt aM och Hamburg bar det efteråt.

1955 finns en Fischer Biicherei Nr. 77 upplaga av den, med förord av Albrecht Goes. (Mit einem Vorwort von Albrecht Goes). Denna upplaga var också iibertragen av Schutz.

EBM, vol. 4:279 hävdar att flickan föddes den 12 juni 1929 i Frankfurt am Main (Frankfort) och att första engelska upplagan kom ut 1953. Men vår Cardinal-utgåva säger att Anne Frank: The Diary Of A Young Girl kom ut i en "Doubleday-utgåva publicerad i juni 1952." Lagg märke till hur även i frågan om datum, motstridig information presenteras i standarduppslagsverk.

Det första kardinaltrycket utkom i oktober 1953. Vårt exemplar (36:e tryckningen, augusti 1963) har "förord" av George Stevens och en "introduktion" av Eleanor Roosevelt tillsammans med en "epilog". Boken har 240 sidor totalt. Vi vet att tillsammans med Anneliese Schutz hjälpte åtminstone två andra personer Frank. De var: Isa Cauvern och Albert Cauvern. Det påstås att Anne Frank dog vid koncentrationen Bergen Belsen läger på grund av tyfus i mars 1945 (EJ, op. cit: 53). Om syftet var att utrota alla judar som det påstås, tycker vi att det är mest märkligt varför denna flicka först skickades: "till Westerbork och sedan (2 september 1944) till Auschwitz-Birkenau" och att "i december 1944 anlände Anne till Bergen-Belsen med sin syster Margot" (EJ, op. cit.) långt från Auschwitz, inte för att dö av "gasning" utan av tyfus. All den här sortens transport fram och tillbaka verkar mest inkongruent för oss om vi ska tro på "förintelse"-historierna.

Hur någon i en tid av fullskaligt krig; där transporter och livsmedelsförsörjning är allvarligt hämmade, kan fortsätta på detta sätt för att "utrota" människor är bortom vårt förstånd. Hela saken når det yttersta av enfald när vi får veta ytterligare att pappan istället för att gasas ihjäl, som det ursprungliga syftet var, slutar med att bli inlagd på sjukhus i Auschwitz; överleva prövningen (EBM, op. cit.)! Logiken i detta skulle innebära att tyskarna ville ha folk friska innan de skickades till gaskamrarna! Mr. Franks fru dog också. Han gifte om sig med "Fritzi".

Boken har översatts till många språk. Vissa ändringar har gjorts från originalets holländska version. En svensk upplaga av Lars Hökerbergs Bokförlag, Stockholm, utkom 1953. En dansk upplaga kom 1956. Den norska upplagan Anne Franks dagbok kom ut 1952. Den finska upplagan Nuoren tyton paivakirja kom ut 1955. En estnisk utgåva av Anne Franki paevik kom ut 1958 (ENE, Vol. 2:352).

Meyer Levin, som hade varit "korrespondent" i Spanien under inbördeskriget (1936-39) och senare rapporterade om Palestinastörningar för Jewish Telegraphic Agency (1945-46) var, enligt EJ den "förste författaren till att dramatisera The Diary of Anne Frank (1952)" (Vol. 11:109). Huruvida stämningsansökan mot Mr. Frank av Levin oroadde sig för att denna fråga fortfarande är okänd och om vi inte kan undersöka den fullständiga, ursprungliga rättegångens handlingar vi bara gissar. I ett brev (BR-RH, Nr. 4, Fig. 6) av den 27 april 1977, adresserat till Frank där bland annat denna fråga om Levin togs upp, berättade fadern oss först (Ibid. Fig. 7) att han skulle ge sin fulla hjälp (Ib. Fig. 8) och sedan att han inte ville ha något med oss att göra i framtiden!

Låt mig först tacka dig för ditt brev av den 22 april 1977, tillsammans med fotostaterna för material från Frau Minna Becker och Dr Annemarie Hobner från Universitetet i Hamburg.

Efter att ha läst igenom ditt material bestämde jag mig för att konsultera några experter, så jag kunde få en mera full bild. Det är med tanke på detta som jag again aust skriver du.

1) Du säger: "Die Orglnaltagebiicher und Blatter von Anne verden...alias den belden Expertinnen zur Verfogung gestellt.* Tydligen då trots detta du har gett dessa två skänkar av den ORIGINALE materialen—

inte fotostater eller transskript. Dessa två gamla slavar undersökte faktiskt ORIGINALEN i Basel eller hur gjordes det?

2) Jag skulle vilja få adresserna till Frau Minna Becker och Dr Annemarie Hobner (den senare om hennes adress har ändrats).

3) Skulle det vara möjligt för ett antal experter, inklusive mig själv, att komma till Basel och personligen undersöka ORIGINALEN? Jag är säker på att detta skulle vara möjligt. För detta skulle vi behöva alla ORIGINALEN som du har tillsammans med annat handskrivet material från din dotter som är tillgängligt och spondéns. Vissa tekniska undersökningar kommer att göras med originalen både fotografiska och jag kalkerar, men jag kan försäkra dig att ingen skada kommer att ske och du kommer givetvis att kunna se till att det inte kommer att ske.

No havo har också blivit stämd eftersom Meyer Levin krävde betalning för hans arbete i en rättegång mot dig. Tydligt hävdade han att det var han som hade skrivit berättelsen. Kan du berätta något om detta.

Jag är säker på att du inser nödvändigheten av dessa undersökningar så att vi kan avgöra äktheten av detta verk. Snälla låt mig veta hur snart vi kan ordna så att detta görs. Jag antar att originalmaterialet (lokaliserad i bankskåp i Basel) och det skulle innebära att det skulle bli lite svårt för att göra våra utredningar. Vänligen meddela mig så snart du kan.

Täby, 27 april 1977

Dear Mr, Otto H. Frank:
Hr. Otto H, Frank
Buchenstrasse 12
4127 Birsfelden / BL, Schweiz

.....
Författaren skrev detta artiga brev till herr Frank men blev skarpt avsnäst; se figur 8
Sollten Sie noch irgendwelch* *rtg«n hab«n, lbn J«d«rz«it zur V«rfUguD (#•o stab* lob)

.....
Författaren skrev till Frank och bad om bevis på dagbokens äkthet. Mr Frank skrev tillbaka den 22 april 1977 och sa att han skulle göra vad han kunde för att vara till hjälp.
Det var så han skrev på. Hela brevet återges som figur 17.

OTTO H. FRANK
BUCHENSTRASSE 12
CH-41J7 BIRSFELDEN
TELEFON 041 41 41 04

.....
Mr. Ditlieb Felderer juni i 4f 1977#

Sverige

Kära herre,

Som jag gav dig all nödvändig information-tioner om äktheten av "Dagboken" i mitt brev av den 22 april vill jag ej ha Kontakt med dig vidare* Fig. 8

.....
Även om Frank erbjöd sig (på tyska) att svara på ytterligare frågor (figur 7 och 17) han inskränkte all ytterligare korrespondens i denna anteckning den 4 juni 1977.

I USA gjordes den till en prisbelönt pjäs av Frances Goodrich och Albert Hackett. Den var producerad som en Broadway Play, 5 oktober 1955, under titeln The Diary of Anne Frank.

"ANNE FRANKS DAGBOK var en av de mest hyllade pjäserna i Broadways historia. Den belönades med Pulitzer-priset, New York Drama Critics Circle Award och Antoinette Perry Award." (Cardinal ed. bakre omslag, se fig. 3).

Anne Frank levde gömd med sju andra personer i hemlighet i ett rum i Amsterdam. Hennes dagbok avslöjar livet för denna grupp av judar som klagar i rädsla för att bli upptäckt av nazisterna. Det har den med rätta kallats "en av de mest känslofulla dokument som kommer från andra världskriget."* I bara amerikanska utgåvor har den redan sålt över 2 500 000 exemplar.

George Stevens produktion av ANNE FRANKS DAGBOK filmas i CinemaScope och med en stjärna som Millie Perkins som Anne Frank.

Fig. 2 och 3. Främre och bakre omslag till Cardinal edition of the Diary, 1963, New York. Observera här hur ledande personligheter och tidningar stöder detta bedrägeri utan ifrågasättande.

Albert Hackett föddes 1900 (OXAL:340). MWD förklarar:

"Hackett... amerikansk pjässkrivare, var en ung New York-skådespelare 1927 när han började samarbeta i pjäser med en ung skådespelerska född i New Jersey, Frances Goodrich (1890 - 1984). Hon skilde sig snart från sin man, den framstående historikern Hendrik Willem Van Loon, och gifte sig med Hackett. Tillsammans skrev Hacketts ett antal populära filmmanus... Men deras enda minnesvärda drama, som de tillbringade år av forskning och skrivande med, är den skickliga bearbetningen av Anne Frank The Diary of a Young Girl (1947), den gripande berättelsen om en judisk tonåring som mördades i ett nazistkoncentrationsläger efter att ha gömt sig i ett lager och kontorsbyggnad i Amsterdam i två år" (s.329).

Samma uppslagsverk rapporterar vidare om pjäsen:

"Anne Franks dagbok, The, en pjäs i två akter... producerad 1955 och publicerad 1956. Inramning: en lager- och kontorsbyggnad i Amsterdam, 1942-45... Pjäsen har liksom dagboken spridits över hela världen. Båda verken är bitterljuva skildringar av en judisk tonårings stress, desto mer gripande på grund av publikens medvetenhet om de katastrofala händelserna utanför lager och det ohyggliga efterspelet.

Redo att lämna Amsterdam efter kriget, avslöjar Mr. Frank sin dotters dagbok. Scenen skiftar till gömstället frankerna ockuperade från juli 1942 till augusti 1944. Anländer till deras gömställe på övervåningen, där de inte får göra något som helst oväsen.

Anne bestämmer sig för att se det som en konstig sommarort. Hon är starkt fäst vid sin far, bråkar oavbrutet med sin mamma och har en ungdomlig romans med den blyga sonen i familjen som gömmer sig med dem. Det finns glädjeämnen och hjärtesorg, festivaler och slagsmål. Strax innan gömstället upptäcks av Nazister, beskriver Anne för sin unga pojkvän den underbara dagen hon ser genom takfönstret." (s. 207).

Vi observerar två fel här. För det första bekräftar inte dagboken i sig staten-menade att "de inte kan göra något som helst ljud." För det andra var pojkvännen, Peter Van Daan, inte son till "familjen som gömmer dem" men familjens son gömmer sig hos dem. En annan viktig källa som skriver om detta hänsynslösa spel är McWD (Vol. 2:222). Den 26 oktober 1956 hade pjäsen premiär i Stockholm, Sverige, på Intima teatern. Några av skådespelarna var: Anne Frank, Harriet Andersson, Mr Frank Hans Stråt, Mrs. Frank Isa Quensel, Mr Van Daan Sigge Fûrst, Mrs Van Daan Marta Dorff, Peter Bo Samuelson, Dussel Gunnar Olsson (*AB, 1956, 27:3 okt., lördag).

I Danmark dök pjäsen upp på Allescenen 1956 och i Aalborg Teater 1957 (GSO, vol. 2:252).

Bokstavligen tusentals människor har påverkats av pjäsen, deras tårar rinner ner för hakan. Spelet är fullt av förvrängningar där faktiska händelser har förfalskats. Tyskarna och allt med dem är gjorda som äkta odjur. Det hänsynslösa sättet på vilket pjäsen fortsatte med att förvränga faktiska händelser gick tydligen så långt att till och med Schnabel tvingades ge en rättelse till några av dem i sin bok Anne Frank Spur enes Kindes. I oktober 1960 gav studenter vid Moskvas universitet sin första föreställning av pjäsen som Hacketts gjorde. Scenchef var Ivan Solovjov, knuten till Moskva Yermolova-teatern (AFFA:20).

George Stevens producerade en dyr film i CinemaScope där Millie Perkins spelade Anne Frank. The Twentieth Century Fox gav ut filmen The Diary of Anne Frank 1959. Den svenska premiären var den 14-9-1959. Enligt en nyhetsrapport investerade G. Stevens en miljon kronor i att rekonstruera "äkta" miljöer där

händelserna ägde rum. Några av scenerna togs på Prinsengracht 263, Amsterdam, och i lagret. Stevens fick "tillåtelse att göra om byggnaden som den var vid den tiden", vilket förresten indikerar för oss att ändringar hade gjorts. De flesta av scenerna togs dock i Hollywood där en kopia av lagret gjordes vilande på fjädrar, vilket "gör det möjligt för byggnaden att skaka vid bombexplosioner" (*ST, 1958, 30 juni). Filmen utvidgade ytterligare den hatpropaganda som sionisterna spydde ut mot palestinier och tyskar. Det hävdades att denna lilla judiska flicka "blir symbolen för de förföljda Judiska barnen" (EJ, op. cit ; 54) vilket gav tillräckliga skäl varför palestinerna måste bli offren p.g.a. Hitler. Nästan ingen kritik framfördes i offentliga medier mot sådan monstruös hjärntvätt. Det skulle vara intressant att veta hur mycket pengar pappan har tjänat på dessa projekt. Vissa har sagt att det rör sig om miljoner. En uppskattning har varit 20 miljoner DM. (Heinz Roth, Anne Franks Tagebuch— Der Grosse Schwindel). Minst en skola och en gata har fått sitt namn efter Anne Frank (*AB, 1956, 12 dec.). Montessoriskolan som hon deltog i döptes om efter henne (Schnabel, 2:42; AFFA:5).

AFFA-häftet har en artikel av Henri F. Pommer där han skriver om flickan:

"Legenden hon grundade är den typ som hennes förstörare hade försökt utplåna. Hon är judinna och omtalas av tyskar som ett helgon; hon var ett föremål för hat och har blivit ett redskap för kärlek. I Frankfurt-am Main, markerar nu en minnestavla huset där hon bodde från 1930 till 1933, och 1957 firades hennes födelsedag i St. Pauls kyrka... och huset där hon skrev dagboken har förvandlats till ett museum av en grupp kristna. I Wien och Tel Aviv har man samlat in pengar för att plantera en Anne Frank skog nära Jerusalem. I Väst-Berlin har ett centrum för socialt arbete med unga blivit uppkallad efter henne för att symbolisera ras och social tolerans. I USA är Annes tjugofem månaders gömning föremålet för en extremt populär pjäs från Pulitzerpriset, och en kostsam topphackfilm. Pjäsen skapade i sin tur en våg av filosofisk filosofi i Tyskland" (5,6).

Samma skribent hävdar att "Anne har varit föremål för forskning som har lett till en FÖRSIKTIG BIOGRAFI" betydelsen uppenbarligen för Schnabels löjlige bok (6). Allt detta måste låta kränkande för de läsare när vi nu presenterar bevis på "dokumentet" inget annat än ett påtagligt bedrägeri. För att föreviga bedrägeri som en organisation skapade:

"Efter andra världskriget bildades och hölls en organisation i Anne Franks namn i huset där familjen hade gömt sig under kriget. Anne Franks hus fungerar som museum och mötesplats för ungdomar för att främja fredens mål." (EJ, op.cit:54; jämför *AB,1957, 7 aug.).

En svensk nyhetsrapport i ST den 4 maj 1960* säger att Anne Franks hus kommer att bli ett internationellt hus för ungdom:

"Som en värdig introduktion till Hollands 15-åriga minne av befrielsen, blev den berömda Anne Franks hus vid Prinsengracht i Amsterdam invigd i tisdags efter tre år av vördnadsfull restaurering. Otto Frank, Annes far, som deltog i ceremonierna blev så berörd han inte kunde fullfölja sitt tal. "

Alla var tydligen inte lika berörda eller entusiastiska. Samma rapport fortsätter med att konstatera att vissa år tidigare utbröt konfrontationer mellan tyska turister där vissa till och med hade dålig smak att sjunga Horst Wessels sång. För att förhindra en upprepning gav den tyska tullen ut ett cirkulär som informerade turisterna om inte att vara provocerande och ange att det vore bäst om de stannade inomhus på onsdag och torsdag. En senare rapport säger att Anne Frank Foundation beslutade att grunda en Anne Frank Academy där ungdomar från hela världen skulle kunna mötas för att studera vad som kan göras för att utplåna rasskillnader och "skapa bättre relationer mellan mänskligheten" (*AB,1965, 30 jan). Det hävdas av fadern och hans anhängare att "dagboken" står som ett levande och sanningsenligt vittnesbörd och som ett bålverk mot fascism, Hitlerism och nynazism. Hur vår exponering av det falska "dokumentet" kommer att påverka detta påstående återstår att se. Den officiella Anne Frank Foundation (utan datum) broschyren (AFF) säger:

"Anne Franks stiftelse äger husen på 263 och 265, Prinsengracht. En del av inträdesavgifter, samt gåvor och donationer från vänner av huset över hela världen, är vana vid att underhålla husen...

Förvaltningsstyrelsen och förvaltningsstyrelsen består av judar, kristna och företrädare för icke-religiösa grupper med olika politiska övertygelser. Men alla är förenade i deras vaksamhet mot fascismen och de fördömer allt som är outhärdligt enligt Dagboken av Anne Frank och den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna. "

Vi hade hoppats att de hade varit lika vaksamma mot bedrägerier och bedrägerier. Ytterligare läsning av denna folder visar tydligt att syftet med "Stiftelsen" är att framkalla fördomar mot vissa grupper och att fungera som ett propagandaverktyg för sionisterna. De som vill ha mer information om "museet" bör skriva till: Anne Frank Foundation, 263-265, Prinsengracht, Amsterdam C, Holland, telefon 020 24 28 37 & 24 10 97.

Det var tydligen inte bara själva lagret utan "hela komplexet" av omgivande hus som donerades: "Tolv år efter Annes död, när hennes dagbok redan var världsberömd, blev det känt att ägaren till huset hade bestämt sig för att få det rivet. Det säger sig självt att allt möjligt gjordes för att förhindra detta. Ägarna till den ledande holländska damfabriken för juvenile coat, H. Berghaus Ltd., gjorde då det storslagna erbjudandet att de i samband med deras 75-årsjubileum skulle skänka huset till "Anne Franks stiftelse". Men det fanns ännu en fara. Det hade pratats om att riva alla omgivande hus, för att ge plats åt moderna kontorsbyggnader.

Skulle detta ha hänt hade atmosfären i huset på Prinsengracht varit helt förändrat. Ägarna var beredda att sälja den grupp av hus som de hade köpt på Prinsengracht, och på Westermarkt för 350.000. Borgmästaren i Amsterdam kontaktades, och visade sig vara mycket förstående och hjälpsam. Han startade en kampanj för att samla tillräckligt med medel för att köpa upp hela huskvarteret. I ett personligt brev och i offentliga meddelanden påpekade han att ATMOSFÄREN runt Anne Franks hus måste räddas, och att den skulle kunna göras till en internationell plats för unga. Tack vare bidrag från alla delar av världen blev detta möjligt. Efter att ha förvärvat hela komplexet var Anne Franks stiftelse i stånd att bära ut strukturella förändringar. Byggnaden nr. Prinsengracht 265 granne med Anne Franks hus, förenades med den ursprungliga egendomen. Det gamla förrådet på bottenvåningen, nämnt av Anne i hennes Dagbok, byggdes om till en sal där vi kan ta emot besökare och hålla föreläsningar och seminarier. Det är naturligtvis synd att som ett resultat av dessa förändringar har trappa A försvunnit och trappa B (se planen för det hemliga annexet) kan inte längre användas. Förlusten av den senare är särskilt beklaglig: denna trappa användes efter kontorstid av internerna i det hemliga annexet" (AFFA:28 9).

På så sätt lurades borgmästaren, det holländska folket och en hel värld och skapade därmed Anne Frank Foundation monstrositet.

I ett verk av denna karaktär där en ung flicka skulle nå från 13 till 15 år skulle vi förvänta oss några stilistiska förändringar att dyka upp. Till exempel, i den 5:e upplagan av de 38 sidorna, officiella broschyren Anne Frank Foundation Amsterdam (AFFA) visas vi på sidorna 6 och 10 olika fotografier av flickan på olika åldrar. Det är påfallande att vi inte får se hennes handstil i olika åldrar. Istället fokuserar broschyren på oviktiga sidofrågor. Säkert skulle flera exempel på hennes egen handstil vara relevanta här. I slutet av broschyren på sidan 36 får vi äntligen ett utdrag som påstår sig tillhöra Anne Frank (fig. 13), sedan 15 år gammal. På något sätt passar det här utdraget, det enda som ges i broschyren, inte in på vår uppfattning om en flicka som på det sättet åldras. Det har verkligen ingen relation till handstilen som finns i Life, International ed., 1958 September 15 (BR-RH, Nr 4, Fig. 9).

Omslaget till tidningen Life 15 september 1958. Det här är tänkt att vara ännu ett prov på Annes handstil. Jämför med figurerna 5, 10, 12-15. Det verkar mycket mer äkta för en tjej i den åldern. Hela Anne Frank-fallet kastar upp serier av frågor, alla blir mer och mer misstänksamma allt eftersom tiden går. Vi minns hur pappan slänger en filt av tystnad i frågan.

Varför till exempel, istället för all denna sionistiska propaganda och illdådsberättelser som dyker upp om Anne Franks hus, visas inte det faktiska främsta källmaterialet för Anne Frank?

Varför är inte själva "dagboken" utställd på detta center, en plats som är mycket mer passande för en dokumentär av detta slag än i ett påstått bankskåp i Schweiz?

I AFF-mappen står det:

"2. Stiftelsen anordnar regelbundet utställningar om ämnen som är relaterade till historien av kammaren: förtryck, förföljelse och diskriminering. Exempel på utställningar som hålls av Stiftelsen inkluderar: "Migrantarbetare" och 2000 år av antisemitism. Även här ges guidade turer till grupper på begäran."

Det är verkligen konstigt varför det inte har gjorts någon utställning som visar de faktiska dokumenten och Anne Franks handstilar. Åtminstone bör man förvänta sig att "dagboken" ställs ut. Men också Anne Franks andra "dokument" ska visas upp som:

"Efter inträdet den 29 mars uttryckte Anne önskemål om att bli journalist och sedan en berömd författare, blev allt fler. [Möjligen en uppfinning inkluderad i dagboken för att få det att se ut att hon var en kompetent författare och kunde ha skrivit dagboken.] Att skriva skulle, hoppades hon, göra det möjligt för henne att leva efter hennes död; [Men sannolikt var det faderns önskan.] Hon skrev noveller, och ville till och med lämna in dem för offentliggörande.

Kommer du ihåg? att en samling fabler och små personliga upplevelser, publicerades i Holland efter dagboken och har blivit "något av en mindre barnklassiker". 1959 blev innehållet tillgängligt på engelska i *The Works of Anne Frank*" (AFFA:15).

Varför finns inga av dessa originaldokument utställda? På Kungliga biblioteket, Stockholm, Sverige, den ovärderliga Djävulsbibeln från 1100-talet är permanent utställd för alla besökare (utan entréavgift) och på Carolina Rediviva i Uppsala finns många ovärderliga dokument att se för alla besökare, den mest unika kanske är Ulfilas (3117-381 e.Kr.) "Silverbibeln;" Codex argenteus. Tydligen är Mr. Frank så lite bekymrad över sina "dokument" att han inte ens har brytt sig om att visa fotokopior av dem på museet!

Anne Franks stiftelse tigger ständigt om pengar. De borde inte ha några problem att allt om Anne Frank ställs ut i ordentliga montrar. Deras vägran att göra det bör visa den noggranna utredaren att något luktar. För att ytterligare indikera omfattningen av bluffen informerar EBM oss om att:

"Gömostället på Prinsengracht-kanalen har blivit ett museum och HÄRLIGHET. 1957, 2 000 unga tyskar marscherade i regn till lägret där Anne hade dött" (Vol. 4:279).

Om Anne Frank-fallet skulle visa sig vara en bluff, något som vi definitivt kommer att bevisa, måste det, i syn på dess enorma åtagande och inverkan på världsopinionen, vara en av de mest flagranta litterära bluffar som någonsin framställts för mänskligheten.

VERKLIG STORLEK PÅ "DAGBOKEN"

Ett förbryllande problem som utredaren ställs inför är frågan om den faktiska storleken på "dagboken." Ovannämnda AFFA-häfte utger sig för att visa en bild av den på sidan 5. Av denna bild att döma av dess utseende verkar vara en ganska liten dagbok i modern design. Att "dagboken" var ganska liten kan vara längre bestämt från uttalandet att hon behöll det, eller så hittades det i "övningsböcker".

Mappen en kort guide Till Anne Franks hus (BG:3) säger: "När Miep och Elly, de lojala vännerna till den gömda familjen, städade så hittade de övningsböcker där Anne hade fört sin dagbok." [Lägg på singular en dagbok här.]

För att en dagbok ska kunna föras i skrivböcker skulle vi anta att den är, inte bara liten i bredd och lång men också ganska tunn. Tydligen var den tillräckligt liten så att hon hade få problem med att dölja den för omgivande ögon i deras "trånga rum" (AFFA: 9). Fadern trots de trånga bostäderna aldrig visste om den till efter kriget, åtminstone så får vi veta av vissa källor. Att den var av liten storlek kan vara längre bestämd från George St Evens "förord" för han kallar den "liten" och "den lilla dagboken SE DEN ENDAST AV SIG SJÄLV" (Kardinal red.). Ett annat förbryllande problem uppstår nu. Hur kan vi jämföra detta med det faktum

att ett arbete av denna längd, som sträcker sig till över 230 tryckta sidor i Cardinal-utgåvan, hur kan det skrivas i en sådan "liten dagbok"?

Vi bör också komma ihåg här att enligt faderns eget erkännande har inte allt som var skrivet i dagboken tryckts (239; AFFA:6). Exakt hur mycket som utelämnades kan ingen avgöra om vi inte får granska originalen. I "Gutachten" (expertutlåtande, fig. 8) av Frau Minna Becker, en obskyr person som vi hittills inte har kunnat kontakta, hon kallar det "drei festen Tagebuchern I, II och III", utan att ange deras storlek.

Tydligen fanns det då från detta "expertutlåtande" TRE gedigna dagböcker och inte en som vi får veta någon annanstans. I ett sådant fall måste det ha funnits tre fasta dagböcker som låg inneslutna i "övningsböckerna" som Miep och Elly hittade på golvet. Den officiella historien ges för världen har varit att det gällde en dagbok, inte tre och faktiskt bara en visas i den officiella guiden (AFFA:5). Hur tre dagböcker kunde ha förts i skrivböckerna är ganska intressanta frågor. Med tanke på det och av andra skäl fortsätter den enda dagboksberättelsen att användas. "Det tog" fadern "många veckor att läsa klart DAGBOKEN" (AFFA:6) inte dagböcker vilket anger att det rör en dagbok. Anne Frank skriver själv om "den här kartongbelagda anteckningsboken" (singular) och kallar den "en dagbok" (AFFA: 14, Kardinal utg: 2,3).

Vi flyttar nu till ett fotografi som finns i Expressen. (1976, söndag, 10:7 okt; Fig. 1). Mr Frank ses där hålla "dagboken" i sina händer, en ganska udda bild där pappa håller en stor bok i sina händer. Kanske är det en fotokopia av originalet men även då, att döma av storleken på repliken det var verkligen inte en liten och tunn dagbok om inte sidorna har förstörats och ett tjockt papper används. Det bör vidare noteras att dagboken i broschyren (5) har rundade hörn medan i Expressen bild den har raka kanter. Vi blir helt enkelt mystifierade av alla dessa skenbara avvikelser.

"DAGBOKENS" SMINKNING

Vilken sorts omslag hade dagboken? Hur många skrivna och oskrivna sidor hade den? Hur var sidor fästa: sydda, häftade, tejpade eller limmade? Vad är dess totala vikt? Vilken struktur hade tidningen? Vilket redskap eller penna användes för att skriva med: penna, reservoarpenna eller något annat? Var det bläck eller anilin som färgämne? Vilken färg hade skriften? Vilken färg hade sidorna där inläggen gjordes? Var sidorna raderade - i så fall hur? Var saker limmade eller fästa på sidorna? Finns det några kontrollmärken kvar i den? Fanns det något snöre runt materialet? Var hörnen raka eller rundade osv? Alla dessa frågor tillsammans med många andra frågor måste ställas. Tyvärr är vi, trots att boken kom ut 1947, lämnade att fortfarande gissa och det verkar som om fadern är fast besluten att fortsätta gissa. Vi har redan talat om dess storlek som fortfarande är okänd. Fotografiet i AFFA:5 föreställer någon sorts rutig, kanske plastöverdragen bok, med någon form av nyckellås. Möjligen hade den en rem på andra sidan som kunde fästas och låsas med nyckel. Det verkar likna en modern dagbok för barn. Hörnen på locket är rundat. George Stevens i sitt "förord" beskriver det på detta sätt: "Av alla märkliga saker om Anne Frank, jag tror att det viktigaste är faktumet av hennes överlevnad - en överlevnad som finns mellan omslag, av en liten rödrutig tygklädd dagboksbok" (Cardinal red.). Det verkar som att det inte var G. Stevens heller som hade turen att se den ursprungliga dagboken och god information om att dagboken är "rödrutig" och "tygtäckt" fick han troligen från fadern.

Tydligen måste det då vara en rödrutig, tygklädd dagbok. Fotografiet i AFFA broschyren passar denna beskrivning bra. En spännande fråga just nu är att fråga inte bara om det finns sådana dagböcker, om det fanns att köpa i butiken där fadern ska ha köpt den, om den avbildade boken är så gammal som den påstås att vara och om fotografiet är en verklig bild av den ursprungliga dagboken eller någon annan dagbok. Det vi kan vara säkra på är det faktum att bilden inte har någon likhet med den som visas i Expressen som vi tidigare nämnt.

Ett ganska märkligt uttalande kan också hämtas från själva "dagboken", eftersom Anne Frank påstås ha sagt: "Det råder ingen tvekan om att papper har tålmod och eftersom jag inte tänker visa den här kartongen märkt NOTEBOK som bär det stolta namnet "dagbok" till vem som helst" (AFFA: 14; kardinal

utg:2). Har AFFA fotografi av en dagbok med tyg eller plast med nyckellås som liknar en "kartongklädd anteckningsbok"? Knappast.

Fallet blev ytterligare mystifierat när vi vid ett tillfälle fick höra av en judisk man som hävdade att han kände personligen de som hade hittat materialet i dagboken utspridda på golvet. Om detta är sant, dessa sidor ska senare ha blivit inbundna till en bok av en bokbindare. Ämnet är verkligen svårast att reda ut. Endast genom en grundlig bokstavig granskning av ALLA Anne Franks ORIGINAL-verk, en grundlig fotografisk undersökning och kemisk analys av det primära källmaterialet kommer vi någonsin att få veta något alls. Forskare borde ha insisterat på detta för länge sedan istället för att framställa arbetet som äkta.

Redan i sitt inledande skede är det så många uppenbara avvikelser inblandade så vi inte kan låta bli att undra hur någon med någon ärlighet skulle kunna passera, att det här fungerar som en äkta produkt av den här flickan. Uppenbarligen är den litterära marknaden praktiskt taget översvämmad av kvacksalvare av alla slag. Alla de experter som är inblandade i fallet och som har hållit tyst är inget annat än kvacksalvare. Risker idag är att Mr. Frank eller någon annan, som är medveten om "dokumentets" verkliga karaktär kan rigga upp på något sätt, varigenom alla framtida undersökningar visar sig vara meningslösa. Många av de inblandade i början av bluffen är inte längre levande vilket gör det svårt att undersöka viktiga punkter. Naturligtvis inser vi att det redan då skulle ha varit en svår sak att utreda då de inblandade med största sannolikhet inte hade bråttom att prata. De få kritiker som vågade att framföra sin kritik avfärdades alla entydigt för att de var antisemiter.

TRÅNGA KVARTER

I AFFA:9-broschyren står det om Anne Frank och hennes närmaste omgivning: "Ofta var hon svår att leva med. Spänningar var nästan oundvikliga för ÅTTA PERSONER som lever med SÅ MÅNGA BEGRÄNSNINGAR i sådana TRÅNGA UTRYMMEN."

Ovannämnda Expressen-intervju med frankerna bekräftar detta ytterligare genom att uppge dem were living "cramped" (vi bodde så tätt tillsammans, s. 6). Uppenbarligen den här typen av omgivning med "trångt utrymme" och "många begränsningar" skulle vara allt annat än en lämplig plats för att i hemlighet börja arbeta på en litterär prestation av detta slag. En annan ännu mer spännande fråga är hur ingen, trots alla dessa restriktioner och trånga utrymmen visste något om att hon skrev dagboken, inte ens hennes egen far? Expressens artikel (6) uppger definitivt att det var första gången 1945, efter att fadern hade återvänt till Amsterdam, som han läste den första gången.

AFFA:13-broschyren säger:

"Under de tjugofem månaderna i det hemliga annexet VAR hennes tankevärld EN HEMLIGHET inom en HEMLIGHET, en HEMLIGHET SÅ VÄLBEVARAD att TILL OCH MED HENNES FAR erkände, när dagboken publicerades först: jag insåg aldrig att min lilla Anne var så djup."

Dessutom säger George Stevens i sitt "förord": "Samtidigt skrev Anne i tysthet till henne ord i den lilla dagboken SETT ENDAST AV HENNE SJÄLV" (Kardinal ål.). Vem utom fadern kunde ha berättat för honom detta? Hur kan det komma sig att en grupp människor som lever under "så många restriktioner" och "i så trånga utrymmen" aldrig känt eller sett dagboken, en dagbok fylld med anteckningar från 14 juni 1942 till 1 augusti 1944? Hela saken är absurd.

TIDIGARE LITTERÄRA PRESTATIONER

Med tanke på det faktum att vi står kvar med en "dagbok" med den speciella kvalifikationen, som kvalificerar sig för sin själva existens och publiceras och som vi får veta har andra skrifter av författarinnan sammanställts till en bok skulle det verkligen inte vara olämpligt att ställa frågan om hennes tidigare litterära prestationer. Vi kan inte men ler och undrar om de som ansvarar för produktionen försöker hitta en färdig ursäkt när de ange följande som finns i AFFA:13-broschyren:

"Det var att förvänta sig att LITE EXTERNA BEVIS på Annes talang borde ha hittats. När hon gömde sig var ingen dagbok värd uppmärksamhet. "

Men de ansvariga för att sätta ihop hopkoket såg till att denna situation skulle rättas till. Troligen gavs det också som en ursäkt för att så få vittnen kunde hittas som vittnade hennes "litterära talanger." En bättre ursäkt kunde inte ha getts om den hade uppfunnits.

HUR MYCKET UTELÄMNAS?

Hur mycket utelämnades egentligen från den ursprungliga dagboken? Dessutom, vad utelämnades? Ingen vet utom de ansvariga. Låt oss citera AFFA:6-broschyren här:

"Det tog honom många veckor att läsa färdigt dagboken, den känslomässiga påfrestningen på till och med några få sidor skulle övervinna honom. Så småningom KOPIERADE HAN UT NÄSTAN HELA VERKET, UTOM ENDAST "några passager som han ansåg vara för intima eller som kan skada andra människors känslor." Han hade INGEN TANKE PÅ ATT PUBLICERA DEN."

Tre direkta lögner görs i ett andetag här. För det första om pappan inte hade varit intresserad av att det publicerades skulle det inte ha funnits någon anledning för honom att "kopiera ut" dagboken, än mindre visa den för vänner. Vi undrar också om Isa och Albert Cauvern som skulle ha hjälpt honom med att skriva ut verket använde originaldagbok eller dagböcker eller om de tog det direkt från herr Franks "utkopierade" kopia?

För det andra är det uppenbart att Frank INTE kopierade "ut nästan HELA VERKET." För det tredje, världen blev förvånad över att höra flera år efter 1947, efter att bara ha fått höra några intima passager och de som skadade människor uteslöt att flickan hade lämnat ett helt urval av skrifter. "Epilogen" i Cardinal-upplagan anger att: "Förutom NÅGRA MYCKET FÅ STÄLLNINGAR, som ÄR AV LITE INTRESSE FÖR LÄSAREN, HAR ORIGINALTEXTEN TRYCKTS." Hur kommer det sig då att om bara ett "mycket få stycken" utelämnades som skulle vara av "lite intresse för läsaren" att världen senare fick en hel bok som utgav sig vara hennes skrifter. Hade läsaren plötsligt ändrat sig och nu velat läsa dessa avsnitt av "lite intresse"?

Margaretha Schwartz som hade skrivit Expressen-artikeln om hennes intervju med frankerna berättade att de delarna utelämnades där dottern pratar om sex och sina föräldrar. Däremot innehåller "dagboken" delar av ungdomssex som utan tvekan bidrog till att göra dagboken populär. Så varför allt tjafs? Om vi inte gör det misstänker att tjejen faktiskt gick in i perversa sexdetaljer undrar man varför inte dessa portioner också ingick.

Dagboken är fylld med delar där Anne gör oförskämda kommentarer som sårar "andras känslor" så varför skulle detta vara en anledning att utelämna dem. Den viktiga frågan kvarstår: Vad utelämnades? Varför blev det kvar utelämnat? Varför har det inte gjorts något faksimil av HELA dagboken med tanke på all denna tid och alla avvikelser?

TONÅRSSEX

En annan sak som slår en läsare är att dagboken inte är den typ av berättelse man skulle vilja ha sin egen barn att skriva. Det är ingen VÄNLIG historia. Det är inte tecken på ett friskt barn. Det lämnar verkligen luften av att vara en produkt av någon som försöker uppfinna ett barns sinne men inte kan göra det, strö det med "sexiga" portioner för att sälja historien. Vi behöver inte här gå in på de olika berättelserna som cirkulerar om de portioner som utelämnades gällde avancerad sex. Vi har svårt att tro att den här tjejen, som bor i så "trånga utrymmen" någonsin varit inblandad i dessa saker. Vi kan inte förstå varför en flicka som lever under dessa omständigheter skulle vara upptagen av alla dessa "kärleksaffärer" i en sådan späd

ålder. I dagens promiskuösa samhälle kan det vara en vanlig sak men inte under kriget. Det är helt enkelt inte vettigt för oss. Någon rimlig logik kan kanske hittas om sett från en judisk moralisk bakgrund där lärorna härrör från talmudiska källor. Vi ser verkligen inte användningen av att bara gosa varandra" (17 april-44: 188) som Anne ska ha skrivit.

Läs t.ex. de anmälningar som gjorts mellan 16 april-44 och 17 april-44. Det ger oss inte intrycket av att vara en berättelse skriven av en ung frisk flicka utan snarare av någon eller några personers arbete som försöker göra ett problem av något påhittat. Berättelsen luktar av att vara ett verk vars främsta syfte är att sälja och användas för propagandasiften. Tydligt var de "sexiga" portionerna för mycket, även för vissa judar, och en av de första, om inte bara grupp, för att uttrycka sina invändningar mot dagboken, var några ortodoxa judar som ansåg att det gav judarna en dålig moralisk bild. En riktig tjej skulle inte agera på ett sådant sätt. Huruvida deras invändningar var baserade på sanna moralskäl eller av rädsla för att historien släppte ut katten ur påsen kan vara diskutabel. Talmudiska källor är absolut inte främmande för perverst sex. I vilket fall som helst, här har vi ytterligare en indikation som talar om för oss att Mr. Franks sätt att anklaga alla tvivlare som antisemiter bygger inte på fakta. På detta sätt har han kunnat hindra kritiker från att ge sina uttryckinvändningar i det fria. Några citat från AFFA-broschyren kan upplysa oss ytterligare om ämnet sex:

"Anne var tretton när hon började sin dagbok. Ett halvår senare beskrev hon att hon inte hade fått sin första mens: 'Åh, jag längtar så efter att få en också; hon skrev, det verkar så viktigt'"(9).

Längre ner på samma sida står det:

"Big för bit minskade dock dessa tecken på omognad och svårighet. Blandat med dem, men som gradvis ersatte dem, kom handlingar och reaktioner från en mer mogen ung kvinna. Förmodligen det mest slående måttet på dessa förändringar är hennes KÄRLEKSFÄRD med Peter Van Daan."

Vi får veta att: "Annes behov av en förtrogen i hennes egen ålder ökade kraftigt, och hon fick sin första period" (10). Henri F. Pommer, författaren till denna artikel, publicerad först i Judaism (A quarterly journal of Jewish Life and Thought, Vol. 9, nr 1, Winter Issue, 1960) försäkrar oss vidare att: "Varje dagbok som helst för en ung flicka som gömde sig i Amsterdam under den nazistiska ockupationen, som beskrev hennes första SKYDDADE KÄRLEK...kan mycket väl intressera oss" (12). Han tycker att "hennes affär med PETER är DEN MEST SLÄPPANDE ÅTGÄRDEN AV HENNES FÖRÄNDRING MOT MOGNAD" (14). Det kan vara så för HF Pommer och hans sort, men vi tvivlar på om det alls var relevant för flickan i hennes situation. Förmodligen ingick dessa "sexiga" portioner för att göra produkten säljbar.

DATUMREDOVISNING

Kanske inte mycket information kan samlas in genom att undersöka de olika datumposterna men följande observationer kan fortfarande vara till viss hjälp samtidigt som de slår till med några nyfikna eftertankar. Från och med juni - 1942 vi hitta 6 poster (plus en dubbelpost). Juli har också 6. Augusti har bara 2 bidrag. Det verkar ganska konstigt att hon borde ha så få poster just då hon så entusiastiskt ger sig i kast med att skriva dagbok. Man skulle förvänta sig hon borde ha gjort en post för nästan varje dag. När vi ser att vi hela tiden påminns om "de unga begåvade författare" och om alla hennes många ambitioner att skriva och bli en stor författare undrar vi verkligen varför denna "begåvade" tjej gjorde så få bidrag. Det är inte vettigt.

September och oktober har 6 bidrag var medan november har 8. Sedan följer 3 månader med nästan inga inlägg överhuvudtaget. December har bara 4 medan januari och februari har ännu färre med bara 2 poster.

Nu går ett nytt år in: 1943. Mars har bara totalt 6 inlägg med tre månader till vilket igen har nästan inga poster: april har 3, maj har 2 och juni har också 2. Ingen förklaring ges för detta mest märkliga sätt att föra "dagbok". Man skulle förvänta sig att hon skulle ge oss en hint, inte bara för några dagar in och även anledningen till att hon inte brydde sig om att göra fler poster. Vi fortsätter. Juli har 7, augusti har 8,

September har bara 3. Oktober har ännu färre, bara 2 bidrag. November har 5. Jämför de tre senaste med förhållandet 6-6-8 för föregående år. December har 4.

Vi går nu in i ett nytt år: 1944. För första gången, från och med januari får vi fler än 8 inlägg. Denna månad har 10 och februari har 10 följt upp av stora månaden mars som har totalt 19 poster, de flesta som någonsin gjorts. Jämför detta med föregående års identiska månader och förhållandet är 2-2-6. Intressant nog får vi nu fler bidrag medan den "begåvade" författaren avancerar samtidigt i sina "kärleksaffärer" med Peter Van Daan, som liksom Anne antas vara "judisk" (16 feb.-44:137). Det verkar nästan som om "författarinnan" försöker göra sin berättelse mer intressant; dvs mer säljbar. I april, månaden hon blev så nära involverad med att "bara gosa med varandra" (17 april-44:188) och diskuterar "de mest intima sakerna" (18 april-44:189) hittar vi 15 inlägg. Maj har 17, juni har 10 följt upp av julis bara 4 inlägg som avslutades av augustis 1 bidrag, den månad hon ska ha tagit bort.

När vi undersöker den här listan slås vi omedelbart av några få inlägg, de begåvade, produktiv författarinna gjorde, särskilt i början, medan mars-44 månad har flest bidrag av alla, totalt 19. Om det bara är en slump att bidragen fortsätter att öka i takt med att hennes "kärleksaffärer" blir mer intensiva låter vi vara osagt. Ändå slås vi av att det görs så få anmälningar och varför inte förklaring ges till detta. Bara som en sista tanke innan vi lämnar detta nummer vill vi nämna ett märkligt faktum.

Vi vill inte bråka med författarinnan utan tillåter oss att citera hennes uttalande att:

"Vid pingst, till exempel, när det var så varmt, [se: 31 maj-44:215], höll jag mig vaken fram till halv elva en kväll för att kunna se månen en gång. Ack, offret var förgäves, då MÅNEN GAV ALLT FÖR MYCKET LJUS och jag vågade inte riskera att öppna fönstret" (15 juni-44:222).

Vi måste här säga att vi tycker att den här gången var ett högst oklokt val för henne att "ta en ordentlig titt på månen för en gångs skull." Månen hade tidigare passerat sitt nymånestadium och gått in i en halvmåne med månen längst bort enligt almanackor för 1944. Vi var inte i Amsterdam på den tiden för att veta om månen ALLS VAR SYNLIG; ändå verkar passagen att "månen gav alldeles för mycket ljus" ganska udda.

ANVÄNDNING AV SMEKNAMN

Användningen av en ständig störtflod av smeknamn passar kanske en amerikansk publik men knappast en artig tysk familj från vilken frankerna (tyska judiska) kom. Att ett barn, och en flicka på det, ska gå så långt som att ringa hennes egen far med smeknamn skulle vara värre än en förolämpning mot fadern. Ändå denna amerikanska praxis att vara "söt" dyker upp kontinuerligt i dagboken och författarinnan kallar sin egen far med hans smeknamn "Pim" (Jämför: 28 sept -42:30, 1 okt -42:33, 27 feb -43:59). Om smeknamnen finns i originalet vet vi inte, men om de dyker upp så indikerar de att flickan var en bortskämd unge vars föräldrar hade försummat att inskräpa vanlig artighet. Inget anständigt uppfostrat barn skulle ha använt dessa smeknamn. Möjliga kan de vara interpolationer.

GASNINGARNA

För många av oss som tidigare var fasta troende och propagandaspridare av "Förintelsen" och "gasning" berättelser kan det vara av intresse att ta reda på vad dagboken har att säga om detta ämne. Fredagen den 9 oktober-42:34-5 gjordes inlägget:

"Våra många judiska vänner förs bort i dussinet... Vi antar att de flesta av dem blir mördade. Den engelska radion talar om att de är GASADE. "

Vi bör observera här att ingen av frankerna "gasades" eller "mördades" men tusentals tyskar dog av sjukdom. Anne sägs själv ha dött av tyfus. Dessutom rapporterar hon den 13 december -42:54 att se "två

judar" gå förbi, vilket indikerar att de rörde sig fritt trots hennes tidigare uttalande att de "tas bort i dussinet." Intressant nog nämner en svensk nyhetsrapport från 1963 att Karl Silberbauer, mannen som hade arresterat ockupanterna, visste ingenting om att de han hade arresterat skickas till gaskammare) på tyska koncentrationsläger. H, påstås ha sagt: "Vi blev ganska förvånade över att höra att det skrevs i Anne Franks dagbok om judar som gasas till döds. Hur visste flickan om denna hemlighet?" (ST, 1963, nov. 22). Som vi kan se finns det en logisk förklaring till detta. Frankerna lyssnade tydligen ständigt på radioprogram från England. Förmodligen hade de gott om tid att lyssna på radio eftersom de hade lite annat att göra.

De engelska radioprogrammen skickade ständigt ut hemska propagandahistorier om tyska grymheter som begicks och när de såg frankerna hatade tyskarna tog de naturligtvis dessa fiktiva beskrivningar till att vara sanningen. AR Butz rapporterar i sin avslöjande bok *The Hoax Of The Twentieth Century* att rabblaren, Thomas Mann, hade redan i december 1941 på BBC sänt att: "På tyska sjukhus är det allvarligt sårade, gamla och svaga dödas med GIFTGAS - på en enda institution, två till tre tusen, så en tysk läkare" (1977:174).

Efter ytterligare undersökningar inser de flesta av oss nu att vi har blivit lurade. Det hela var en bluff framtagen främst av den judiska propagandamaskinen. Torsdagen den 3 februari-44: 133 ytterligare inträde görs där de i "Secret Annex" (SA) ska ha sagt:

"Det kommer inte på tal, engelsmännen HAR ALLTID TALAT SANNING över trådlöst. Och anta att de överdriver nyheterna, fakta är illa nog eftersom du inte kan förneka så många miljontals fredsälskande människor mördades eller gasades helt enkelt i Polen och Ryssland."

Vilket bättre propagandaverktyg kan den vinnande sidan begära än Anne Franks dagbok! Dessa om du vill ha ytterligare information om gaskammaren, kontakta: AR Butz, op. cit, Institutet för Historisk översikt; Richard Harwood, dog sex miljoner verkligen? *The Truth At Last*, även tillgänglig på svenska som *Dog Verkligen Sex Miljoner?*, ISBN 91 85560 50 2; Sionismen det Dolda Förtrycket, ISBN 91 85560 510; Thomas Mann, *Deutsche Horer! Fundundfunfzig Radiosendungen nach Deutschland*, Bermann-Fischer Verlag, Stockholm, Sverige, Zweite, erweiterte Ausgabe, 1945. Det var judiska, Bermann-Fischer Verlag som senare tog fram Anne Franks "dagbok" på tyska och som lyckades lura en hel värld på att det var en autentiskt dokument.

DAVIDSSTJÄRNAN

Tydligen för att göra en stor fråga av att bära den "gula sexuddiga stjärnan" beskriver dagboken det som om det var tyskarna som skapade idén om stjärnan och om judar som bär den. A fotnot säger efter uttalandet "Judar måste bära en gul stjärna" att: "För att skilja dem från andra, alla Judarna tvingades av tyskarna att bära en gul sexuddig stjärna, tydligt utställd" (20 juni-42:3). Vi får höra "den pråliga gula stjärnan talade för sig själv" (9 juli-42: 14; jämför: Dussel bär den på sin kappa, 17 nov.-42:45). AFFA-broschyren har tre bilder på sidan 18 där stjärnan visas. Observera dock den första bild till vänster och du hittar i mitten av bilden Magen David tydligt visad i en "judisk" gudstjänst. Sanningen är förstas att Magen David har varit det länge; förutom Menorah - en kandelaber med sju (eller nio) grenar - den mest framträdande judiska symbolen. I själva verket var det Judiska ledare själva som krävde att judar skulle bära den framträdande och stolt. Mer än sex år tidigare tvingades Judar bära stjärnan enligt lag, redaktören för den sionistiska veckotidningen *Juedische Rundschau* var den första att mynta och göra sloganen populär om den gula stjärnan som judar senare tvingades bära: "Bär den stolt, det gula märket" (*Tragt ihn mit Stolz, den gelben Fleck'*, jämför EJ, Vol. 7:493, 10:463. Samma encyklopedi har sex sidor av Magen David.) Om Röda Korset kunde visa ett kors, nazisterna deras hakkors, Frälsningen Armera sina emblem etc., det verkar inte finnas någon anledning till varför judar inte kunde bära sitt mest omhuldade emblem utan att bli sårad. Det allra första numret av *Die Welt*, Herzls sionistiska tidskrift, bar det som sitt emblem.

"Israels" nationella flagga (tidigare sionistisk) upprätthåller Magen David som sin symbol. Vid en stor sammankomst och tävlingen "The Romance of a People" i Chicago, 3-4 juli 1933, den sexuddiga stjärnan och den vita flaggan från Palestina med de två blå staplarna och samma stjärna emellan var mest framträdande utställda (Inquire Within, Trail of the Serpent, The Christian Book Club of America, Kalifornien, USA, 1969: 114-16.). Ser att de flesta människor är omedvetna om att dessa fakta har sionisterna använt som bevis på deras grymma förföljelse. Jehovas vittnen som aldrig hade sagt att de stolt skulle bära en skylt tvingades bära en. I deras fall kan man säga att de straffades med att bära en skylt men absolut inte judarna som själva ville bära den. Hade Hitler menat för att skämma ut judarna kunde han ha tvingat dem att bära den traditionella dunsens hatt. Han skulle knappast be dem om det bära deras mest älskade symbol om han hade menat att straffa dem genom att bära den. Möjligen dessa delar om "gul stjärna" är interpolationer eller åtminstone några av dem.

HATHÅLLARE OCH VÄRMARE

Vi lär oss mycket om dagbokens verkliga avsikt när vi observerar hur den ser ut på dem som förlorade kriget. Dagboken har utropats som det mest sanningsenliga dokumentet från andra världskriget som visar det tyska folkets grymheter under Hitler. Uppenbarligen var ett av Mr Franks och hans kohorters främsta mål att vidmakthålla hatet mot tyskarna; göra det som om judarna var de enda verkliga lidandena av dessa tragiska händelser samtidigt som de ger världen en ursäkt för judarna att på barbariskt sätt vräka palestinierna från deras hemland. Den främsta anledningen till att en värld stod tyst vid sidan av, stödde, uppmuntrade eller såg på judarna när de invaderade Palestina i det största bråk och lömsk plan som någonsin begåtts mot mänskligheten berodde på att de ständigt blev påmindas (genom judisk propaganda som styrde och fortfarande styr, som ägde och fortfarande äger massmedia) om sådana fall - det centrala exemplet är Anne Frank. Genom böcker, tidningsartiklar, sammanfattade artiklar i tidningar, filmer, dramer, skolpjäser, skivor, turism och andra planer världen fick hjärntvättad hörsel om Anne Frank, och hör fortfarande om henne. Det är därför som "legenden" om Anne Frank aldrig får dö. Om det faller och dör kommer hela den sionistiska konspirationen att falla med den. "Om du inte stöttar oss", påminner de oss, "är du lika grym och skyldig som de sprängda tyskarna som körde på järnvägen, Anne Frank till sin död och sex miljoner andra judar." Ropet dör aldrig. Det får aldrig dö. Och vilken förståndig person vill att det ska hända någon, mycket mindre ett barn!

När dessa punkter upptäcks tar hela intrigen bakom Anne Franks dagbok del av ett gigantiskt, sjukt "exempel på hur "Guds utvalda folk" hämnas på sina kritiker. I denna anda säger dagboken att "engelsmännen har alltid berättat sanningen" (3 feb.-44:133) medan finnarna är "fåniga dårar" (27 juni-44:224). "Internationalen" förebadas med entusiasm (10 sept. -43:97). Så är de "extra" kommunkéer "från Stalin" (31 mars-44:171). Inte mindre är kunskapen om att "bolsjevismerna verkligen är på gång" (27 juni-44:224). Som man kan förvänta sig är den värsta lotten tyskarna, de som gjorde judarna rika i första hand.

Frankerna hade själva gjort sin rikedom i Tyskland. Möjligen kom de från fattig Khazar bakgrund, vars familj senare flyttade till Polen, Galicien, Ungern eller Österrike. Namnet Frank (även Franck) är ett ashkenaziskt namn som betyder "frankiska" (Rottenberg: 218). Som så många fattiga Khazarer de snart insåg att Tyskland var deras "förlovade land". De var bara inte nöjda med en del av "mjölken och honung" tills ALLT var deras. Möjligen kunde det mesta av Mr Franks hat mot tyskarna förklaras av faktum att om inte vissa människor får all kaka börjar de skrika till den höga himlen och basonera ut att de är orättvist behandlade. MEY och DGD under "Frank" rapporterar att han var bankir. Dagboken är ganska avslöjande på faktum att frankerna vältrade sig i rikedom när de var i Tyskland:

"Kära Kitty, har jag någonsin verkligen berättat något om vår familj? Det tror jag inte att jag har, så jag börjar nu. Min pappas föräldrar VAR VÄLDIGT RIKA. Hans pappa hade arbetat själv och hans mamma KOM FRÅN EN FRAMSTÅENDE FAMILJ, som OCKSÅ var RIK. Så i sin ungdom hade pappa fått RIKTIGT RIK POJKUPPFÖSTRING, fester varje vecka, baler, festligheter, vackra tjejer, middagar, ett stort hem osv. Efter farfars död gick alla pengar förlorade under världskriget och inflationen som följde pappa

var därför EXTREMT VÄL UPPFORDRAD och han skrattade väldigt mycket igår när han för första gången i sina femtiofem år skrapade ur stekpannan vid bordet. MUMMIES FÖRÄLDRAR VAR OCKSÅ RIKA och vi lyssnar ofta med öppen mun för berättelser om förlovningsfester för tvåhundrafemtio personer, privata baler och middagar. Vi kunde förvisso inte kalla oss rika nu, men ALLA MINA HOPP FINNS TILL EFTER KRIGET" (8 maj-44:202; jämför: 20 juni-42:3).

Annes stora önskan om att bli rik förverkligades i hennes far som unisont med den sionistiska saken hade långt innan beslutat att de efter Tysklands fall inte bara skulle obevekligt smutskasta tyskarna utan att de samtidigt borde tjäna pengar på det. Och vilken guldgruva det visade sig vara. Anti-tyska filmer är fortfarande stora inkomster till krigshetsare och hatspridare. Vi får höra att Anne är glad för att Hitler "tog bort vår nationalitet för länge sedan" (9 okt. -42:35) och hon påminner oss om att "Faktum är att tyskar och judar är de största fiender i världen" (Ibid.). "The justly famous Diary" (AFFA:2) har andra exempel på hat mot tyskarna: "Det skulle vara mycket lättare och mer fördelaktigt för de allierade om de oklanderliga tyskarna dödar varandra" påstås hon ha sagt (21 juli-44:234). Hon känner att "Bara en liten andel av holländarna är på fel sida" (29 mars 44:171). Det enda bra när maten blir sämre är "att sabotera mot auktoriteterna ökar stadigt" (Ibid.). "Tala sakta hela tiden, efter order! ALLA CIVILISERADE SPRÅK ÄR TILLÅTET, DÄRFÖR INTE TYSKA" (17 nov.-42:46)!

Tyskarna är i alla fall "DE GRYMSTE TYPER SOM GÅR PÅ JORDEN" (19 nov.-42:48). I typiskt prästerligt hyckleri kommer denna dagbok och dess skapade grund att hjälpa och lära mänskligheten "att uppnå ödmjukhet som ensam kan få oss att vilja lyssna på våra medmänniskor" (AFFA:3). Vi finner det utomordentligt svårt att tro att en frisk tjej i hennes ålder kan vara så besatt av hat och tydligen ännu värre delar av detta kan hittas i det ocensurerade materialet, eftersom vi får veta att vissa avsnitt uteslöts av Mr. Frank som han kände "kan skada andra människors känslor" (AFFA: 6). Vi är naturligtvis villiga att medge att ett ungt barn, som har blivit grundligt hjärntvättad av talmudiska ideal kan sluta med många avvikelser varav det här är några exempel men även då verkar detta lite långsökt. En undersökning av det främsta källmaterialet kan kasta lite ljus över huruvida dessa delar bara är hopkok av någon annan författare eller andra författare eller om hon faktiskt skrev dem.

ETT TYST OVÄSEN

En av de mest märkliga motsägelserna i boken är frågan om buller. Å ena sidan leds vi till tron att gruppen på åtta judar är under ständig fara och riskerar sina liv. Tystnaden var absolut nödvändig för att gruppen ska överleva. Å andra sidan noterar vi från dagboken det ständiga oväsen de gjorde och den livliga atmosfären. Det var inte på något sätt extraordinärt men verkar ha varit dagens ordning. "Van Daan Product" (17 nov. -42:45) kallad "Prospectus And Guide To The 'Secret Annex'" informerar om att de som bor där måste "tala mjukt" (46); ändå, de verkliga bovarna i partiet när det kom till att orsaka ett oväsen var Van Daans själva. Här är ett annat exempel från dagboken som inte tål brus:

"Fortsättning på det "hemliga annexet" dagliga tidtabell. När klockan slår halv nio i morgon, Margot och mamma är nervösa: 'Ssh... pappa, tyst, Otto, ssh... Pirn. "Klockan är halv nio, kom tillbaka hit, du kan inte köra mer vatten; gå tyst!'... Inte en droppe vatten, ingen toalett, nej går omkring, allt är tyst. Så länge ingen ur kontorspersonalen är där så hörs allt i lagret" (23 aug. -43:95)

Klart då: "allt hörs på lagret." Men vi går inte långt för att finna att själva motsatsen är ordningen för dagen; Van Daans tar tydligen ledningen:

"Herr och fru Van Daan har haft ett FANTASTISKT gräl. JAG HAR ALDRIG SETT NÅGON GILLA DET FÖRR. Mamma och pappa skulle aldrig drömma om att SKRIKA PÅ VARANDRA" (2 september -42:22).

Dagboken är fylld av de ständiga grälen mellan judarna. På ett annat ställe säger Anne:

"Det har varit RÖRANDE bråk mellan Mr. och Mrs. Van Daan... SKRIKEN och GAP, STÄMNINGAR OCH MISSBRUK DU INTE KAN HÅLLA TILLBAKA, DET VAR SKÄMMANDE. Min familj stod längst ner i trappan och höll andan, REDO OM NÖDVÄNDIGT ATT DRAGA DEM ISÅR. ALLT DET HÄR HOTEN OCH GRÅTEN och nervösa spänningar är så oroande och en sådan påfrestning att jag på kvällen faller ner i min säng gråtande och tackar himlen för att jag ibland har en halvtimme för mig själv" (29 okt-43: 100).

Det verkar som om det största problemet var judarna själva och inte nazisterna. Saken är så illa att Anne får säga några sidor därefter:

"Vi trivs alla bra tillsammans FÖR EN FÖRÄNDRING! ... vi har inte haft sådan ro i detta hem i MINST ETT HALVÅR" (22 dec.-43:109).

Tyvärr kvarstår problemet. Lördagen den 15 januari -44:122 rapporterar hon:

"Det är ingen idé att berätta VARJE GÅNG de exakta detaljerna i VÅRA RÄDER OCH ARGUMENT."

Tydligen är hon inte bättre själv för hon säger:

"/... kasta min vikt om platsen, jag är STÖRIG OCH BESVÄRLIG, så att alla önskar att jag var ur vägen" (27 feb:-44:142).

Vi blir undrande. Om gruppen judar var i en sådan fara, hur kommer det sig att de aldrig upptäcktes? och hur kunde de vara så bullriga? Kanske den mest märkliga informationen vi kan samla in från dagboken är när vi får veta att flickan har ett "intresse för dans och balett för tillfället" och att hon "övar danssteg varje kväll flitigt" Detta var så sent som den 12 januari 1944 120-1. Lika säreget är den information om att Peter hugger ved och utför "akrobatik runt rummet med sin katt" (10 dec. -42:52). Vi skulle tro att under omständigheterna, om man överhuvudtaget ska tro på historien, borde den här typen av aktiviteter vara helt förbjudet när som helst. Förmodligen ger de oss en viss inblick i de faktiska omständigheterna, vilket indikerar för oss att berättelsen om en grupp judar som gömt sig för hela livet är en överdrift.

INBRYTNING KOMMER

Med tanke på det faktum att vi förleds att tro att tyskarna ständigt genomsökte husen och gör razzior över hela Holland kan det komma som en överraskning för läsare att veta hur lite dagboken nämner faktiska tyska räder i sitt eget hem. Faktum är att själva dagboken inte innehåller något specifikt exempel på att tyskar plundrar deras hem. Vi hör först om tyskar (österrikare?) som genomsökte deras hem den 4 augusti-1944 (239).

Redan då blev själva huset aldrig plundrat utan endast vissa handlingar kan ha genomsökts och konfiskerades och som historien antyder lämnades dagboken, tillsammans med en hög med annat material, obeslagtagna.

Det stora problemet var inte tyskarna inte heller de holländare som hade ställt sig på tyskarnas sida, utan de inhemska (möjligen också judiska) holländska grupperna och individer som ständigt begick inbrott och stal från hemmen. (Jämför 10 mars-43:61, 25 mars 43:65, 16 juli-43:79, 4 augusti-43:86, 1 mars-44: 143, 11 april-44: 177-9, 15 juni-44:222). Annes uttalande att "det inte är det holländska folkets fel att VI har det så eländigt" (AFFA:8) verkar ganska konstigt. Om inbrottstjuvarna som kom till deras hem inte var holländska kan de ha varit judar, vilket knappast skulle göra det fallet mer sympatiskt.

NÅGRA YTTERLIGARE EGENSKAPER

Det är tydligt att de som ansvarar för "dagboken" redan från början hoppas på att läsarna är kvalificerade idioter. Vi har redan visat hur läsarna förväntas utan att tveka svälja dess innehåll nr hur absurd historien än låter. I detta avseende verkar de ansvariga ha varit helt nöjda.

Otaliga enfaldiga har svält dess "budskap" som när en torr svamp suger upp vatten. Vi ska fortsätta att ge fler exempel på detta faktum, men innan vi gör det, låt oss få lite bakgrund om Mr. OH Franks verksamhet. I sitt "övertygande" försök att förklara för oss "varför" "dagboken" skrevs, ger Anne följande detaljer om hennes far:

"Min far var trettiosex när han gifte sig med min mamma, som då var tjugofem. Min syster Margot föddes 1926 i Frankfort on Main, jag följde efter den 12 juni 1929, och eftersom vi är judar, vi emigrerade till Holland 1933, där min far utsågs till verkställande direktör för Travies NV. Denna firma står i nära relation med företaget Kolen & CO. i samma byggnad, varav min pappa är partner. 1938 efter pogromerna rymde mina Wo-farbröder (min mors bröder) till USA (20 juni 42:3).

Vi upptäcker uppenbara interpolationer i detta citat. Ingenting kommer att övertyga oss om vi inte får lov granska de ursprungliga uppteckningarna, som unga Anne, under detta datum, borde ha skrivit en historisk släktforskning om hennes familj. Bedrägeriet är alldeles för uppenbart. Låt oss undersöka en annan punkt närmare. Dagboken framstår som ett faktum att eftersom de var judar "emigrerade de till Holland:" Uttalandet är absurt av flera skäl. För det första, om det var en sakfråga att judar redan 1933 skulle emigrera varför inte alla judar göra så? Vi förväntar oss att åtminstone de rika borde ha tagit denna möjlighet särskilt med tanke på faktum att de hade friheten att göra det. Ofta var det den fattiga juden som emigrerade, inte de rika. För det andra, varför blev de "två farbröderna" kvar i Tyskland? Först 1938 flydde de till USA. För det tredje, varför gjorde inte frankerna det, också fly till USA? Efter att ha flytt från Tyskland före farbröderna borde de till synes ha varit fler medvetna om de risker som farbröderna som var kvar i Tyskland fram till 1938. För det fjärde vet vi att även efter Hitler tog makten, 10 000 judar immigrerade till Tyskland mellan 1933-37. År 1937 kom 97 av 1 200 invandrare från Palestina! Berättelsen blir nu ganska intressant när vi vet detta faktum. Först, anledningen till deras invandring till Holland 1933 "som vi är judar" blir dårlig med tanke på detta faktum. För det andra måste vi nu ställa frågan, varför emigrerade frankerna? Mr Frank är mycket tyst om sig själv och om detaljerna vi skulle vilja att han förklarade innan vi accepterade hans historia. Vad var egentligen hans aktiviteter och hur exakt fick han, hans familj och släktingar sina enorma rikedomar? Det är synd att herr Frank inte har låtit oss veta mer om sig själv. Efter att ha kommit till Holland var familjen stilla och välmående. Anne skriver:

"Ja, VI ÄR LYCKLIGARE ÄN MILJONER MÄNNISKOR. Det är ganska säkert här, och vi är så att säga LIVING ON CAPITAL" (13 jan:-43:56, jämför 8 maj-44:202).

Kanske förklarar detta varför familjen inte brydde sig om att "fly" till USA, Schweiz eller någon annanstans. Om verksamheten berättar Anne att:

"Pappa har varit hemma mycket på sistone, eftersom det inte finns något för honom att göra i affärer; det måste vara ruttet att känna sig så överflödig. Herr Koophuis har tagit över Travies och Herr Kraler företaget Kolen & Co." (5 juli-42: 11)

Det stora bekymret för fadern var att undvika att deras privata tillhörigheter beslagtogs av tyskarna, för som Anne berättar:

"Vi vill inte att våra ägodelar ska beslagtas av tyskarna." (11).

Om det är sant att tyskarna oavbrutet letade efter judiska tillhörigheter börjar vi undra. Längs med frankerna fanns det fyra andra personer. Varför, av alla ställen valde pappan att göra ett "gömställe" från samma byggnad där han hade sitt eget affärskontor (9 juli-42:14)? Byggnaden ska också ha varit en förvaringsplats för kryddor. Platsen var därför inte bara ett kontor utan även ett lager för Mr Franks kryddor för som AFFA-broschyren själv vill påminna oss: "Det är viktigt att veta att Mr. Frank handlade med kryddor vid den tiden, och att KRYDDERNA FÖRVARADES I LAGERET" (27).

Argumentet som kan tas upp att andra nu drev verksamheten förklarar ingenting var judar får arbeta; den "judiske kemisten och dispensern" som arbetade på deras företag bevisar detta faktum. Hela

berättelsen om det "hemliga annexet" når absurditet när vi minns ovanstående fakta. Hur kunde tyskarna, som var ute efter frankerna och andra, och som vi berättade så noggrant sökte upp alla hemligheter som inte lämnar något ogjort, har missat det "hemliga annexet" eller till och med hela huset för den delen? Vad finns kvar av detta "dokument" när vi undersöker dessa punkter. Om SS hade "sant ett meddelande till pappa" (8 juli-42:12) som Margot sa; varför skulle pappa besluta sig för att flytta in på SITTEGET KONTOR? Han kunde knappast ha valt en mer olämplig plats. Medan vid denna tidpunkt, inte ens från deras eget judiska folk kunde de känna sig trygga för det rapporteras:

"Dagarna blir väldigt tysta här. LEWIN, en liten judisk kemist och dispenser, jobbar för herr Kraler i köket. Han kan hela byggnaden väl och därför är vi alltid rädda att han ska ta sig in och ta en titt i det gamla laboratoriet. Vi är tysta som möss. För tre månader sedan, skulle någonsin ha gissat att yrvädet Anne skulle kunna sitta stilla i timmar?" (1 okt.-42:33).

Kan det vara så att judiske Lewin arbetade fredligt på lagret av samma anledning som tusentals judar lämnades orörda även i Tyskland under hela kriget? Det faktum att denna judiska person arbetade där gör hela historien desto mer fantastisk. Kan inte det faktum att frankerna valde sitt eget kontor och lager som deras "gömställe" indikerar för oss hur övergivna tyskarna faktiskt var med de judiska frågorna på den tiden? Vi kan lika gärna tro att Franks verkliga anledning till att inte flytta till lagret inte var av hänsyn till tyskarna utan för att de skulle kunna förhindra inbrott vilket enligt dagboken ständigt förekom. Det kan också vara så att Frank ville hålla ett öga på nya lagerhållare, herr Kraler och herr Koophuis. Således kan historien om det "hemliga annexet" bara visa sig vara det en uppfinning för den verkliga bakomliggande orsaken: För att de skulle kunna hålla ett öga på sin verksamhet. Men det är inte tillräckligt för att vi ska acceptera detta dravel om historien om den "hemliga bilagan".

Vänligen ha uthållighet med oss nu när vi reder ut ännu en fantastisk berättelse från vårt "dokument:" Följande är rapporterad:

"Du skulle aldrig gissa vad som har hänt oss nu. Ägaren till dessa lokaler har sålt hus utan att informera Kraler och Koophuis. En morgon kom den nya ägaren med en arkitekt att titta på huset. Lyckligtvis var Mr Koophuis närvarande och visade HERRARNA ALLT UTOM DEN "HEMLIGA BILAGAN." Han bekände sig ha glömt NYCKELN TILL KOMMUNIKATIONSÖRRENN. DEN NYA ÄGAREN FRÅGADE INTE NÅGOT MER. Det kommer må bra så länge han inte kommer tillbaka och vill se det "hemliga annexet"; för då kommer det inte se alltför bra ut för oss. (27 feb:-43:60).

Först ska vi tro att ägaren sålde huset utan föregående besiktning av den lokal han säljer var alltså att han inte hade informerat de som hyrde lagret om att det var till salu och senare såldes. Vi förväntade oss vidare att tro att den nya ägaren som köpte huset inte inspekterade det innan han köpte det. Om det inte är det läsarna frågar för mycket om, de är nu på toppen av det hela tänkta att svälja uppfattningen att varken arkitekten, som borde ha sett ritningarna av huset, eller den nya ägaren var intresserad av att inspektera husets hela lager! Varför blev de till exempel inte misstänksamma mot "skåpet" framför dörren (21 aug:-42:21) och att steget framför det tagits bort (21)? Mer om detta i nästa rubrik. Att nya ägaren borde vara så ointresserad av en hel del av hans nyköpta lager verkar otroligt till och med om vi skulle acceptera att han strax efteråt skulle se till att nycklar fanns tillgängliga så att han kunde komma in på plats. Flera frågor bör ställas. Hur är det med cigarettlukter? Männen inne i "Hemlighetens Annex" hade rökt (förutom Peter). Mycket mat förvarades på vinden som ärtor, bönor och 150 burkar grönsaker (nov:-42:42). Där förvarades också korv (10 mars-43:61). Skulle inte den nya ägaren undra varför förvarades all mat där? Även om den ursprungliga dagboken innehöll detta avsnitt måste vi fortfarande ifrågasätta berättelsens trovärdighet. Även om vi kanske tror på "Guds försyn" tycker vi fortfarande att "dokumentet" verkar lite långsökt.

DEN MYSTISKA DÖRREN

Vi kommer nu till en annan ganska förbryllande sak; det om ingången, dörren som leder in till "Hemligt annex." Alla besökare på Anne Franks hus blir ständigt påmind om den geniala "svingande bokhyllan" som utgjorde själva entrén. "Mysteriedörren" skapar utan tvekan en känsla av spänning över det. Vi kan inte veta om det här bara är en historia som hittats på efteråt och huruvida det överhuvudtaget fanns under deras påstådda fängelse. Men med tanke på alla dessa skillnader några observationer är relevanta. Första gången vi träffar den beskrivs den som "den där vanliga grå dörren":

"En trätappa leder från nedervåningen till nästa våning (B). Det finns en liten avsats på toppen. Det finns EN DÖRR I VARJE ENDA AV trappavsatsen, den vänstra leder till ett förråd på framsidan av huset och till vindarna. En av de där riktigt branta holländska trappor går från sidan till den andra dörren som öppnar sig mot gatan (C). HÖGERDÖRREN leder till vårt "Hemligt annex." INGEN SKULLE NÅGONSIN gissa att det skulle finnas så många rum gömda bakom DEN ENDA GRÅ DÖRREN. Det är ett litet STEG IN FRÅN DÖRREN och då är du inuti" (9 juli-42: 15).

Låt oss stanna här en stund innan vi går vidare. Varför skulle en tjej som hade lämnat för att åka till Holland från Tyskland 1933 (20 juni-42:3) och som då BARA FYRA ÅR GAMMAL pratar om "en av dessa riktigt branta holländska trappor"? Låt oss inte prata om det faktum att en tjej knappast skulle tala på det här sättet, men uttalandet blir ganska löjligt när vi kommer ihåg att hon knappast skulle ha haft en chans (och intresse) för att jämföra de nederländska trappor med andra länder". Dessutom, varför förbättra entrédörren så att "ingen någonsin skulle gissa att det skulle finnas så många rum" gömda bakom "den där vanliga grå dörren"?

Skulle då inte en ändring av den bara ge några verkliga skäl till misstanke? Vi kommer att gå mer in på denna punkt när vi går vidare. Låt oss dock fortsätta med nästa beskrivning; ändringen av själva entrén in i det "hemliga annexet" vilket var tänkt att vara en förbättring trots ovanstående invändningar vi har gett:

"INGÅNGEN TILL VÅRT GÖMSTÄLLE HAR NU BLIVIT ORDENTLIGT.

Herr Kraler tyckte att det vore bättre att sätta ett SKÅP FRAMFÖR VÅR DÖRR (eftersom många hus genomsöks [observera inte efter judar utan stöldgods, Annes egen cykel hade tidigare stulits: 24 juni-42 :7] för gömda cyklar), men SJÄLVKLART [varför såklart i sikte av ovanstående?] DET MÅSTE VARA ETT RÖRLIGT SKÅP SOM KAN ÖPPNAS SOM EN DÖRR. Herr Vossen gjorde det hela. Vi hade redan släppt in honom i hemligheten och han kan inte göra tillräckligt för att hjälpa. Om vi vill gå ner, vi måste först böja oss ner och sedan hoppa, för STEGET HAR TAGITS BORT. De första tre dagarna gick vi alla omkring med massor av klumpar i pannan, pga vi alla knackade oss själva mot den låga dörröppningen. Nu har vi spikat en duk fylld med ull mot den låga dörröppningen. Låt oss se om det hjälper!" (21 aug:-42:21).

Kom nu ihåg vad vårt tidigare citat stod. När den nya ägaren tillsammans med sin arkitekt inspekterade lokalerna de visades ALLT utom det "hemliga annexet". Vi fick höra att Mr. Koophuis "BERÄTTADE ATT HA GLÖMT NYCKELN TILL KOMMUNIKATIONS DÖRREN." Men inte bara den egentliga dörren borta, efter att ha ersatts av ett "skåp" men vetskapen om att en sådan dörr fanns skulle ha varit en hemlighet. Trots detta, om vi ska tro den här historien, hade de två herrarna inga svårigheter att observera "det hemliga gömstället"! Två fotografier av föremålet med "gungande bokhylla" visas i AFFA-broschyren (27). Faktum kvarstår att vi fick veta att denna förbättring var gjord specifikt för att dölja det faktum att det fanns en dörr! Så hur kunde Koophuis ha berättat för dem att han hade glömt nyckeln till en dörr där det inte fanns någon dörr? Hela nonsens blir tydligt löjlig när vi minns poängen, att det Koophuis gjorde, var att han faktiskt ska ha sagt att han inte hade någon nyckel för att öppna den "bokhylla" som skulle öppnas, vilken i början aldrig hade ett nyckelhål utan bara kunde öppnas från insidan! (BG:2). Låt Mr Frank försöka reda ut dilemmat. Denna information får oss att undra om det överhuvudtaget fanns en sådan "hemlig entrédörr". Det kan ha kommit upp efteråt för att göra historien mer dramatisk och trovärdig. Det skulle skapa en atmosfär av mystik och spänning över historien.

Detta är inte allt på långa vägar. Herr Vossen, Elli Vossens far (9 juli 42:15) som vid det här laget

som ska ha släppts in om hemligheten är påstås den som "gjorde det hela". Skulle inte hemskt racketar har orsakats av att göra en sådan ändring? Kom ihåg att tjejen erkänner att:

"Det finns några stora affärslokaler till höger om oss och till vänster en möbel verkstad; det finns ingen där efter arbetstid MEN ÄVEN SÅ KAN LJUD RESA GENOM VÄGGARNA. Vi har FÖRBJUD MARGOT ATT HOSTA PÅ NATT, fast hon har en rejäl förkylning. Det är tystnaden som skrämmer mig SÅ PÅ KVÄLLNA OCH NATT ... Vi måste VISKA OCH TRÅDA LÄTT under dagen, annars folket på lagret kanske HÖR OSS."

Ironiskt nog i nästa mening säger flickan: "Någon RINGER MIG" (1 1 juli-42: 19). Nu, någon kan invända herr Vossen utförde sitt snickeri på kvällen eller natten. Men notera ovanstående citat om bruset

problem som "även så" efter arbetstid kunde bullret passera genom väggarna. När Margot, trots att hon hade en "dålig förkylning" fick inte hosta ens PÅ NATTEN är vi verkligen förvirrade. Berättelsen är tyg är helt enkelt inte vettigt. Förändringar gjordes tydligen också genom att entrén blev mindre. Vi måste nu fråga oss om ägaren till huset. Lagret hade ännu inte sålts till den nya ägaren så ändringarna gjordes innan huset såldes. Vad skulle ägaren tycka om han såg detta föremål? Hade han inte varit misstänksam innan skulle han säkert ha undrat var hans tidigare dörr hade tagit vägen, inte till

tala om en hel del av hans lager. Det han nu skulle se var bara ett "skåp" framför sig.

Hur är det med den "judiske kemisten och dispensern", Mr. Lewin, som kände till "hela byggnaden" (1 okt. - 42:33)?

Skulle han inte ha undrat var dörren hade försvunnit? Vart tog "steget" vägen? Och vad om alla andra som kände till huset, som arbetade där eller besökte huset? Vad sägs om alla reparationerna som pågick med huset, reparationerna som pågick med toaletten inne i "Hemliga annexet"? Vad om brandkåren och andra som hade rätt att besiktiga lokalen? Med tanke på alla dessa fakta skulle det verka som att denna "hemliga dörr" istället för att hjälpa dem, skulle ha varit en av de dummaste uppfinningarna de kunde ha gjort. De skulle ha riskerat att bli ännu lättare att upptäcka (om det verkligen var av någon betydelse för dem). På denna premiss och på relevanta punkter kan vi säkert avfärda historien om "hemlig dörr". Det kan helt enkelt ha framtrullats av de som vill dra nytta av en berättelse. Om en del av historien är sann måste vi säga att de bara måste skylla sig själva för att ha blivit ertappade efter att ha gjort en så dum uppfinning som skulle kunna göra inget annat än att kasta misstankar.

YTTERLIGARE DÖRRSVÄRLIGHETER

Att se att berättelsen om den "dolda dörren" har en viktig betydelse för mängden sanning i berättelsen skulle vi ha nytta av att undersöka detta problem lite närmare. Det hävdas i broschyren BG:3: "Från dagen för arresteringen fram tills nu HAR BILAGAN LÄMNATS OFÄNDRAD." Det finns dock gott om bevis som tyder på att citatet är en skällig lögn. Om ingången har ändrats, då förövarna av bluff har manipulerat den viktigaste delen av "Secret Annex"-berättelsen. I sin skruvade massa lögn och halva sanningar kan förövarna av bluffen hävda att det som inte har ändrats gäller, inte ingången, men vad som fanns bakom entrén. Om så är fallet bevisar de bara sin egen fräckhet. Dessutom har vi ingen anledning att tro att det som fanns bakom entrén inte också har förändrats i större eller mindre grad. I ett nyhetsreportage i *ST, 1958, 30 juni ("Anne Frank Pa Film"), anges att George Stevens som producerade filmen The Diary Of Anne Frank för Twentieth Century Fox fick "tillstånd att återföra byggnaden till sitt tidigare skick" kl tiden de bodde där. Uppenbarligen har byggnaden, inklusive det "hemliga annexet" ändrats.

Schnabel rapporterar att bokhyllan tagits bort när han besökte lokalen. Där det var gör han inte det ange. Faktum är att han utelämnar alla viktiga frågor eller försöker ursäkta dem. Han uppger att endast de skeva gångjärnen kvar (5:78). Återigen, ett annat vittnesmål (för vad det är värt), som visar förändringar

hade gjorts. Verkligen det här säger oss ingenting. Hans observation att de skeva gångjärnen var det enda som fanns kvar, är inget bevis på att de hörde hemma till en flyttbar bokhylla. De kan lika gärna ha tillhört den där "vanliga grå dörren".

Låt oss fortsätta nu med GB-broschyren. Det står om dörren:

"DÖRREN SOM LEDER IN I BIRUMMET VAR SÅ FANTASTISK GÖMD FÖR UTANFÖR BOKHYLLAN som Anne beskriver i sin dagbok som INGEN KUNDE MISSTÄNKTA ATT DEN FINNS. Dörren hölls PÅ PLATS FRÅN INSIDAN av en krok som kunde BLI ENDAST UPPSATT AV INTAGNA I BIRUMMET. Det är bortom denna dörr som rummet börjar på riktigt. " (2).

Här har vi en officiell beskrivning av utrustningen. Men som redan nämnts var dörren så lätt upptäckt av den nya ägaren (uppenbarligen frågade han inte ens om det fanns en dörr där) för han hade bett att dörren öppnas trots att den inte hade något nyckelhål och kunde bara öppnas från insidan!

Till och med "snickaren, eller vad du nu kallar honom" som kom för att "fylla" de "fem brandsläckarna i hus" (20 okt. -42:37) visste tydligen att det fanns en dörr där. Snickaren som hade "knackat på vår dörr", berättar historien, vilket tyder på att det fanns en DÖR där, kunde inte komma in. Senare kom Mr. Koophuis och sa:

"Öppna dörren, det är bara jag." Vår historia fortsätter: "Vi öppnade den direkt. HAKEN SOM HÅLLER SKÅPET, SOM KAN ÄNDRAS AV PERSONER SOM KÄNNER HEMLIGHETEN, hade fastnat Det var därför ingen hade kunnat varna oss för snickaren. De Mart hade nu gått ner och Koophuis ville hämta Elli, MEN KUNDE INTE ÖPPNA SKÅP IGEN" (Ibid.).

Historien är verkligen förvirrande minst sagt för här verkar det tyda på att dörren faktiskt kan vara det öppnas utifrån av dem som kände till hemligheten. Möjligen av någon typ av utrustning skåpet var fäst vid dörren. Genom att ta bort skåpet kunde dörren öppnas från utanför. Detta verkar vara en logisk förklaring. Men i så fall har dörren till annexet inte "lämnats oförändrad." Idag är det en hel, svängbar enhet. Att dörren kunde öppnas utifrån kanske ytterligare anges av följande:

"Sedan gick Miep upp på övervåningen med Dussel under förevändning att det privata kontoret behövdes något, ÖPPNADE SWINGSKÅPET och klev in inför ögonen på förstummad Dussel. " (17 nov. -42:45).

På samma sätt kan följande indikera detta:

"Kraler kommer helskinnade uppför trappan - en kort, fast knackning PÅ DÖRREN och in kommer han gnugga händerna" (5-43:88 aug; angående "svängskåpet" jämför 11-44:178 april och 8-44 juli:228).

Det föregående indikerar också att det kan ha varit en "vanlig grå dörr" (9 juli-42:15) och inget mer. Jämför också påpekandet att "polisen skramlade med skåpsdörren" (11 april-44: 180; jämför 183). Här är förvirring i massor!

Uppriktigt sagt övertygar inte historien om frankerna oss och vi vill vara uppriktiga mot Mr. Frank om det inte han kommer med några riktiga ljudförklaringar som kan testas och verifieras hela historien om "Anne Frank" verkar mest suspekt. Varför krävde till exempel inte snickaren som skulle fylla de fem brandsläckarna komma in i annexet? Det hände den 20 oktober -42. Inte förrän den 4 augusti-1944, upptäcktes de men vi ska tror att inga fler inspektioner gjordes efter detta. Det verkar bara rimligt att dra slutsatsen att åtminstone en av inspektörerna kom in i annexet. Det faktum att en hel del av byggnaden var helt stängd för dem borde ha väckt frågor i deras sinne. Mannen eller männen bör vi inte glömma, kan mycket väl ha gjort det sett platsen förut. Om så är fallet, hade inte förändringarna verkat mest märkliga? En utredning om det faktiska handstil kan ge oss ytterligare ledtrådar. Tills dess måste vi betrakta historien som ren fantasi, blandad med vilka bitar av sanning det än finns.

AFFA:27-broschyren säger att: "Det 'hemliga annexet' BAKOM bokhyllan är precis som det var" kanske ge dem ett skydd, vilket indikerar saken FRAM; dvs själva dörren har ändrats för att göra en dramatisk sak utöver något helt vanligt. Ytterligare två punkter bör övervägas innan vi åker. Om Schnabel har rätt i sitt antagande att det verkar som om bokhyllan stöddes av gångjärn för han rapporterar att när "korpralen" tryckte på bokhyllan den gav vika och angav (han citerar Kralers brev till honom) "kanske hade kroken inte varit ordentligt fastsatt" (8:125). Detta motsägs återigen av samma "korporal" i en artikel vi har framför oss där korpralen citeras för att ha sagt att en av männen sköt undan bokhyllan. Inget nämnt är gjord av att den sitter på alla gångjärn. Intressant nog nämner artikeln också att Karl Silberbauer, namnet av "korpralen" kallade det en hög bokhylla placerad framför öppningen (*ST, 1963, 22 nov.).

Möjligen då entrén inte hade gjorts mindre och bokhyllan som finns där idag är en förändrad produkt. Nej ärlig person kan sätta tilltro till dessa ständigt föränderliga butiker, förutom att det skulle vara omöjligt med alla de många faktorer som motsäger varandra. Bedrägeriet är uppenbart. Det är upp till oss att försöka sammanfoga bitarna så att vi kan avgöra var sanningen eventuellt kan ligga. Mycket mer kan vi inte göra under omständigheterna och i sikte av alla ändringar som har gjorts.

DEN HEMLIGA BILAGAN

En annan uppfinning verkar vara förklaringen: "varför den tyska polisen inte kunde se huset ligga vid baksidan, genom lagerfönstren."

Det påstås att tyskarna blev så förvirrade och förvirrade p.g.a. till "husets topografi" och så missade de det. De hävdar: "Tyskarna måste ha känt likadant, speciellt som denna typ av byggnad var ganska okänd för dem" (AFFA:27). Kärnan i antagandet är att vi får tro att polisen var tyskar och eftersom de var tyskar och oanvända vid holländska hem missade de "Secret Annex" av lagret.

Tydligen hade Frank fått George Stevens att tro att Gestapo, "Sergeant Silberbauer, från den gröna polisen, och fyra underordnade" var tyskar och "nazistiska soldater" vars "uppdraget var att förstöra" (Kardinal red: förord). Den information Schnabel ger i sin bok motsäger helt detta. Där nämns inte att deras "uppdrag var att förstöra" och det är uppenbart genom att läsa hans bok att ingenting i lagret förstördes. Snarare får vi höra att gruppen tyst fick ta sina tillhörigheter med dem. Ledaren sa till dem: "Ni har gott om tid" (8:130). Kraler fick till och med hämta sina smörgåsar medan Miep fick ringa (8:130 1). Informationen som AFFA-broschyren ger om Att tyskar är så förvirrade på grund av lagertopografin är varken övertygande eller stöds av annan information som stiftelsen och Frank har lämnat ut. Vad skulle indikera för oss att endast Skulle TYSK polis genomsöka bostäderna? Förklaringen de ger var troligen uppfunnen så att de kunde kväva sunda invändningar. I nästan varje fall hänvisar dagboken till POLISEN den hänvisar till den NEDERLÄNSKA polisen, inte till tyska Gestapo (Jämför 29 mars-44:171, 11 april-44:179 81, 6 maj-44:200). Ursprungsholländaren var polisens huvudgrupp. Utomstående övervakade förstås utredningar men det var fortfarande holländare själva som genomförde sökningen.

Tydligen kunde Anne likställa Gestapo med den holländska polisen. Hon skriver att hon "kunde se oss alla att tas bort av Gestapo" (11 april-44:179) och att "ifrågasättas av Gestapo" (Ibid: 180).

Men hon känner igen att dessa är holländare för hon skriver:

"Jag förberedde mig på att POLISEN skulle återvända, då måste vi säga att vi gömde oss; DE VILLE ANTINGEN VARA GODA HOLLÄNDARSKAP, då hade vi räddats, eller NSB-are, då måste vi muta dem." (Ibid.)

Därför blir AFFA:s argument löjligt. Frankerna visste att de flesta av poliserna var holländska och de Holländare var väl medvetna om dessa typer av hus (Jämför Schnabel 8: 128). Även Schnabel bekräftar att polisen var holländsk. I Kralers brev till Schnabel nämner han fyra poliser, varav endast en var "Grön" polis.

Schnabel kallar den "gröna" polisen för "Silberthaler". George Stevens i sitt "förord" efterlyser honom "Silverbauer." En nyhetsrapport i *SI, 1963, 22 november, kallar honom "Karl Silberbauer", en österrikare, alltså inte en tyska (Jämför Schnabel 6:96). I artikeln står det vidare att Silverbauer tog med sig 8 NEDERLÄNSKA poliser.

För holländare var det då säkert inget ovanligt med det här huset. Det står i BG-foldern definitivt att:

"Huset som det ser ut idag byggdes 1635 I STILEN MED DEN PERIOD. Med tanke på de transportanläggningar som fanns vid den tiden, DET BYGDES SOM MÅNGA I AMSTERDAM KÖPMANSHUS, bredvid en kanal så att varor kunde föras med båt till tröskeln" (1).

Betyder inte detta att det inte var något ovanligt med konstruktionen? Vi har redan nämnt det verkar långsökt hur en hel del av huset på andra och tredje våningen kan försvinna. På tredje våningen köket och laboratoriet fanns. Inne i "Hemliga annexet" fanns också en toalett som rör gick ner till toaletten nedanför; ett annat skäl som indikerar för oss att fiktiva uppfinningar har getts för att "förklara" berättelsen. Långt ifrån att konstruktionen är något ovanlig, The Christian Science Monitor's (1977, juli 4:23) I artikeln "Amsterdam: där familjen Frank gömde sig för Gestapo" står det:

"Anne Franks hus på Prinsengracht 263... Det är inte heller ett hus, egentligen. Deras gömställe var den bakre delen av en kanalbanksbyggnad där Annes far, Otto Frank, hade drivit en krydda importverksamhet. (MÅNGA KANALBANKSTRUKTURER ÄR LÅNGA OCH SMALA, MED ETT FRÄMRE AVSNITT MED UTSIKT ÖVER KANALEN OCH ETT "ACHTERHUIS" BAKHUSET front mot en gårdsplan eller gata.) Från utsidan SER Anne Franks hus UT SOM HUNDRATALS ANDRA STRUKTURER SOM LÖPER EFTER AMSTERDAMS 70 MILES AV KANALER. "

Den "förklaring" som den officiella broschyren ger stöder därför inte kända fakta. Snarare det tycks ges som en rökridå för godtrogna troende.

TÄCKTA FÖNSTER

Vi har tagit upp flera invändningar som fullständigt har krossat sanningshalten i Anne Franks berättelse. "Dokumentet" är helt klart ett bedrägeri och det vilar på en flock av förvirring och motstridiga påståenden. Men vi behöver inte sluta här. Låt oss undersöka en annan mycket förbryllande fråga. Det är relaterat till vad vi just tidigare har skrivit. Frågan gäller argumentet att den "hemliga bilagan" inte kunde ses "genom lagerfönster" och så kunde den "tyska polisen inte se huset liggande på baksidan." Poängen är framhöll att fönstren "från den lilla avsatsen" var täckta med "papper med rutigt mönster" som "hade fastnat på fönsterrutorna för att hålla ute dagsljuset." Låt oss citera den viktiga platsen exakt som den finns i den officiella ALFA-broschyren:

"Kanske några extra förklaringar skulle vara till hjälp i det här skedet. Du kanske undrar nu kanske, varför den tyska polisen inte kunde se huset liggande på baksidan, genom lagret fönster. Alla vet att ingången till "Hemliga annexet" från den lilla trappavsatsen var dold bakom en svängig bokhylla. Men ändå, varför kunde inte Annexet ses genom fönstren? Det är det viktigt att veta att herr Frank handlade med kryddor vid den tiden, och att kryddorna förvarades i lagret. Kryddor måste förvaras i mörker och för att spara hängande gardiner, papper med ett rutigt mönster hade klistrats på fönsterrutorna för att hålla ute dagsljuset. Därför, även om du såg fönster, man kunde inte se genom dem, och alla tog för givet att de förbise trädgård. Det kanske inte slår dig när du tittar på planen, men när du vandrar genom huset, med alla dess passager, trappsteg, dörrar och trappor kommer du snart att ha förlorat din uppfattning om topografin i huset. "

Ett liknande påstående görs i BG-broschyren:

"När du lämnar dokumentationsrummen går du in i EN LITEN RECESS som i själva verket är anslutande passage mellan framhus och bakhus. (Se Plan fig. 3). På höger sida du kommer att se fönstret som vetter mot innergården. RUTA BÄR ÄNDÅ SPÅR AV PAPPERET SOM KLISTDES PÅ FÖR ATT FÖRHINDRA LJUS FRÅN ATT SKÄMMA KRYDDERNA. DETTA BETYDDE SJÄLVKLART ATT BILAGAN VAR DOLD FÖR FN:S NYA ÖGON AV AUKTORISERADE BESÖKARE" (2).

Flera problem uppstår dock med denna förklaring. Den "lilla landningen" (AFFA:27), "lilla landningen" (9 juli-42:15) eller "liten fördjupning" (BG:2) var knappast den plats som användes där Mr. Frank skulle lagra sina kryddor, därför fanns det ingen anledning att täcka rutorna med någonting. Kryddor förvaras vanligtvis i lådor, trä behållare, burkar eller burkar, vilket skyddar dem inte så mycket från ljus som från att ge ut lukter och absorbera lukter. Att den "lilla avsatsen" användes som förvaringsplats är minst sagt löjligt, eftersom väldigt lite kan vara lagras där. Brandbestämmelser skulle vidare kräva att inget förvaras där och att platsen ska behållas klar och ljus. Det skulle knappast vara tillrådligt att hålla dessa rutor täckta eftersom platsen i allmänhet var väl skuggad på grund av de omgivande höga murarna. Att täcka rutorna skulle bara kräva att artificiellt ljus skulle användas.

Det skulle i sin tur väcka misstankar, för människor på utsidan kunde då se ljuset. Att behålla fönstren avslöjat hade varit bäst. Vi kommer också att påpeka att om Mr Frank lagrade sina kryddor där, det enda stället tydligen där fönstren var täckta på detta sätt skulle han ha gått sönder som importör av kryddor eller han skulle få sin inkomst från andra källor. Det finns andra argument som talar för vår slutsats. Varför, till exempel, var inte fönstren i "det stora kontoret" som var "mycket stora, mycket lätta och mycket FULL" (9 juli-42: 15) täckt med papper? Om mörkret var av så stor betydelse för Frank, varför gjorde han det inte täcka de fönstren där kryddorna fanns istället för att täcka fönster där de inte fanns? Om han var verkligen orolig för ljuset varför han då inte förvarade sina kryddor i: "lilla MÖRKA RUMMET som innehåller kassaskåpet, en garderob och ett STORT SKÅP leder till en liten något MÖRK SEKUND KONTOR" (Ibid.) Hade inte dessa platser varit mer lämpliga? Inget nämns att några kryddor var förvaras här (Jfr 7 dec. -42:51). I så fall hade inledningen på s. 14 17 varit ett utmärkt ställe att berätta om det. Inget nämns i denna inledning att ens en krydda hölls vid den "lilla landningen". De fotografier i AFFA-häftet (27) visar kontorsfiler. Eftersom det inte fanns några kryddor där, varför täcka rutorna? Varför täcktes bara rutorna vid den "lilla avsatsen"? Anne säger:

"Vi är väldigt nervösa på andra sätt också att grannar kan HÖRA oss eller SE NÅGOT PÅGÅR." (11 juli-42: 19; jämför detta med Schnabel 6:101 där han säger "plötsligt trädet utanför skramlade en vindby och en bil avlägsen hördes." Om ljud trängde igenom väggarna på lager så lätt att det skulle ha varit suicidalt att flytta in där.)

Fönstren kan med andra ord knappast ha varit täckta med papper. De låter solen skina in "genom ett öppet fönster på vinden" (21 aug. -42:22) där mat förvarades. Det säger Schnabel från vinden man kunde titta in i rummen på andra sidan (5:82). Om man kunde göra det skulle dessa människor också kunna titta in fönstren i lagret. "Receptionen" där tydligen de flesta kryddorna förvarades var, som vi redan har antytt, ett "mycket ljust" rum. Margot och Anne hade senare valt "front office" för sina scrubs och Anne säger:

"Gardinerna där är fördragna på lördag EFTERMIDDAG, så vi tvättar oss i halvmörker" (29 sept. -42:32). Hon skrev senare. "Sitter mysigt på HUVUDKONTORET, SER UTANFÖR genom en slits i gardinen. Det är skymning men ÄNDÅ BARA LJUS TILL ATT SKRIVA TILL DU" (13 dec. -42:53).

Vi ska gå närmare in på fönstren som täcks efteråt men tillräckligt är att säga att ovanstående informationen är ganska märklig om Frank verkligen var så oroad över att hans kryddor skulle skyddas från ljus. Kunde det vara så att förklaringen om att rutorna vid den "lilla trappavsatsen" täcktes kom upp för att göra historien mer trovärdigt och dramatiskt om det "hemliga annexet"? Det verkar som om Frank verkligen var så orolig för sitt kryddor han borde ha varit mycket mer bekymrad över cigarettök som verkligen påverkar kryddorna. Ändå han gjorde aldrig något åt det och han rökte själv. Det blir tydligt att Franks anledning till att tysken polisen kunde inte se den "hemliga bilagan" är inte vettigt. Det ger oss dock en annan viktig ledtråd att berättelsen är ett konglomerat av fakta och fiktion, mestadels fiktion. Troligtvis

historien om att rutorna är täckt uppfanns efteråt för att kasta action och spänning på den och för att avvärja eventuella invändningar. Den verkliga Anledningen till att den tyska polisen inte kunde hitta det "hemliga annexet" berodde naturligtvis helt enkelt på att de inte hade brytt sig om att söka på platsen. Om du inte söker efter en sak är det logiskt att du inte hittar det. När de äntligen letade efter det, de hittade det också. Så enkel kan sanningen vara. Så enkelt faktiskt att få har trott om det.

NÅGOT MER ÄN RÖKSKÄRMAR

Ett annat förödande slag mot historien är vår kunskap om att de vuxna uppenbarligen var storrökare. Några punkter som kan beröras är: Lukt upptäcktsrisk, synliga tecken på rök, brandrisker, polis hitta ett förråd av tobak, signalberättelser och det faktum att människor som svälter knappast skulle spendera sina pengar på tobak. Innan vi kort berör dessa punkter och de risker de innebär, låt oss se hur familjen stod till i fråga om tobak.

2 mars-44: 145, Peter "berättade för mig hur ofta hans förälder grälar om politik, cigaretter och allt sorters saker." 14 mars-44:154: "Mr. Van Daan: 'Jag måste röka och röka och röka...? ... Men om han har inget att röka, då stämmer ingenting. "

Att Van Daan verkar ha varit en kedjerökare är ganska uppenbart. Men även fru Frank rökte för Anne rapporterar om hennes mamma som säger:

"Om jag var Mrs Van Daan skulle jag ha satt stopp för Mr Van Daans EVIGTIGHET ROKER för länge sedan. Men nu MÅSTE jag absolut HA EN CIGARETT, för det är mina nerver bli bättre på mig. "

Tydligen rökte alla vuxna manliga medlemmar. Anne rapporterar om Dussel, Mr Van Daan och hennes far det dessa "herrar puffar på sina pipor" (27 mars-44: 168). Senare skriver hon: "Männen rökte non stop" (11 april-44: 180). Under samma datum skriver hon att Miep och Henk förde dem "cigaretter, tobak, ett askfat" (182, jfr 8 maj-44:203). Lön 16-44 rapporterar hon att Mrs Van Daan var rädd att hennes man är det röker bort alla päls pengar" (223).

Ovanstående citat löser frågan. Kraftig rökning fortsatte inne i huset. Låt oss nu reflektera över ett ögonblick. Frågan om "lukt" väcker frågan varför Mr Frank, är så bekymrad över ljust och hans kryddor på en plats där inga kryddor förvarades; varför han inte var lika bekymrad över att hans kryddor skulle påverkas av tobakslukt och rök. Och hur är det med lukten som lämnar ett tydligt tecken på att folk är där? Visst, om att gömma sig var den stora frågan, lukten av tobak skulle förr eller senare ge bort dem. Varför gjorde Mr. Frank valde Mr. Van Daan och Dussel som medbor och visste att de rökte? Huset kan plundras när som helst ögonblick. I "Prospectus and Guide To The Secret Annex" stod det att "Alcoholic Beverages" var tillåtna "endast efter läkarrecept" (17 nov. -42:46). Det nämns inte att tobak är förbjudet. Alla rökare och medvetna icke-rökare är medvetna om att tobaksrök orsakar ganska mycket synlig rök. Här har vi en annan anledning som tydde på att fångarna inte var särskilt besvärade över att bli upptäckta. Ljudet av tobakshosta är uppenbart. Tydliga tecken på aska, askfat, cigarettfimpar, tändstickor etc. skulle indikera människor bodde där. Brandrisken är uppenbar, särskilt i ett lager som hade ett laboratorium. Risker för Att polisen hittar ett förråd av tobak är lika uppenbart. Varför människor som verkligen är i nöd och riskerar sina mycket liv skulle spendera sina pengar på tobak är lika konstigt. Deras lidanden verkar mest lyxiga. Verkligen Berättelsen om "Secret Annex" verkar inte övertygande. Inga tänkande personer i livsfara skulle ta sådana uppenbara risker.

FÖNSTER, FÖNSTER, PÅ VÄGGEN VAD FINNS BAKOM ER ALLA?

Här ska vi fundera över punkterna varför bara rutorna vid "lilla avsatsen" var täckta med papper, där inga kryddor förvarades, medan alla andra fönster tydligen aldrig var täckta med papper trots kryddor förvaras sannolikt där. Vi kommer också att fundera över hur människor, särskilt polisen, kunde undvika att märka dem som bor där. Berättelsens trovärdighet får ytterligare slag när vi tänker på det

faktum att den skulle ha gjort det helt enkelt omöjligt att undvika att lägga märke till dem. Vi ska göra några citat ur dagboken och avbryta här och där med korta kommentarer. Citaten talar för sig själva.

20 okt.-42:378: "Det var bara ett litet avbrott. Pappas lampa slog en säkring, och plötsligt satt vi i mörker. "

Skulle inte utomstående ha lagt märke till lampan?

"Miep och Henk Van Santen stannade över natten."

Kunde inte observatörer ha märkt att de hade gått in i huset men aldrig lämnat det?

"Peter fick en "tändare" på sin födelsedag." (9 nov. -42:42).

Skulle det ha varit ett klokt val med tanke på ljuset som orsakar attraktion; förutom brandrisken?

28 nov. -42:49: "Vi har använt FÖR MYCKET EL, MER ÄN VÅR RATION.

Resultat: den yttersta ekonomin och möjligheten att få den avskuren. Inget ljus på fjorton dagar; en trevlig tänkte det, men vem vet, det kanske inte händer trots allt! Det är för mörkt att läsa på eftermiddagarna efter fyra eller halv två. Vi fördriver tiden på alla möjliga galna sätt... Igår kvällen upptäckte jag något nytt: att titta genom ett par kraftfulla fältglasögon in i LJUST RUM av husen på baksidan. På dagtid kan vi inte tillåta ens så mycket som en centimeters spricka att dyka upp mellan våra gardiner, men det kan inte göra någon skada efter mörkrets inbrott. Jag visste aldrig innan dess kunde grannar vara så intressanta människor. Våra är det i alla fall. Jag hittade ett par åt en måltid, var en familj i färd med att visa en hemmafilm; och tandläkaren mittemot var bara skötte en gammal dam, som var fruktansvärt rädd. "

Detta kan jämföras med Schnabel där han nämner ungefär samma sak och säger att man kan titta från vinden in i rummen på andra sidan (5:82).

7 dec. -42:50-1 får vi veta att för Chanuka tändes ljus. Observera vad Anne skriver:

"På grund av bristen på ljus hade vi dem bara tända i tio minuter, men det är okej så länge du har låten. "

Skulle det vara klokt att tända ljus och SJUNGA EN SÅNG om de jagades som djur?

10 dec. -42:52: "Pirn, som satt på en stol i en stråle av solljus som lyste genom fönster... Peter gjorde akrobatik runt i rummet med sin katt... Mamma strök. "

Förutom att fönsterrutorna var klara märker vi ljudet av Peter som utför "akrobatik" medan hans mamma strök, kanske med ett gammaldags strykjärn som måste värmas över elden.

Om Dussel skriver Anne:

"Han gör mig arg, speciellt på söndagar, när han tänder ljuset tidigt för att göra sina ÖVNINGAR. Det verkar ta bara timmar." (22 dec. -42:55).

10 mars-43:61: "En kortslutning" avbröt familjen "i går kväll." I stället användes ljus. Men skottlossningen utanför provocerade fadern att släcka den. Mamman tyckte annorlunda:

"Mamma hoppade ur sängen och, till Pirns förtret, tände ljuset. När han klagade var hennes svar fast: 'Anna är trots allt inte precis en veteransoldat. Och det var slutet på det. "

Längre ner på samma sida står det:

"Peter gick upp på vinden med en ficklampa."

18 maj-43:72: "Mamma stängde fönstret i natt på grund av allt smällande... Pirn slog på lampan. "

Skulle inte öppning och stängning av fönster på nätterna när ingen var tänkt att vara inne lager locka misstankar?

4 aug. -43:86: "Plalf över elva. Badrumsdörren KNITAR. En smal remsa av LIGPIT faller in i rummet. "

Peter erbjuder sig att titta in på "huvudkontoret" där de flesta av kryddorna förvarades och Anne skriver:

"Han hukar sig framför dörren för att göra sig så liten som möjligt och kryper mot stålskåp på händer och knän, FÖR ATT INTE SYNS UTSIDA" (20 aug. -43:95).

En nästan liknande händelse rapporterar Schnabel, bara att det var Anne som hukade sig så att ingen KUNDE SE PIR FRÅN VÄGEN (6:102). Han rapporterar också att Ellis pappa senare tittade in i lagret genom fönstren men han kunde inte se någon där inne (8:139). Uppenbarligen var fönstren inte täckta för att skydda kryddorna.

23 feb-44: 141, Anne "såg utåt rakt in i naturens djup. 19 mars-44: 159: "Efter disken var klar, jag stod vid fönstret i hans föräldrars rum en stund för att se saker, men det tog inte lång tid innan jag gick till Peter. Han stod på vänster sida av ÖPPET FÖNSTER, jag gick och stod på höger sida, OCH VI PRATADE. Det var mycket lättare att prata bredvid det öppna fönstret in halvmörkret än i starkt ljus, och jag tror att Peter kände likadant. "

Skulle det vara klokt att stå vid ett öppet fönster och prata?

20 mars-44:161 sade Peter: "'Då går vi ner,' svarade han, 'och titta på månen därifrån. 11 april-44: 183: "Peter får inte längre ha sitt fönster öppet på nätterna."

18 april-44: 189: "Vårt kastanjeträd är redan ganska grönaktigt och du kan till och med SE lite blommor här och där. "

27 april-44: 191: "Närnäst är det... att vi inte kan titta ut genom fönstren."

Fönstren var uppenbarligen INTE TÄCKTA med papper.

27 april-44: 193: "Klockan halv nio ställde jag mig upp och gick till fönstret, där vi alltid säger hejdå. . . Och vad måste jag möta, när jag når botten av trappan? LJUS LJUS, frågor och skratt. "

Att vistas bredvid fönster och starkt ljus verkar inte lämpligt för gömda människor.

31 maj-44:215 står det vid en tid av värmebölja: "på tisdag kunde fönstren öppnas igen äntligen... på eftermiddagen när fönstren skulle stängas... fönster kan inte öppnas, och vi, eländiga utstötta, sitt här och kvävs . "

Fönster öppnades och stängdes alltså efter behag. Problemet var inte polisen utan temperaturen.

15 juni-44:222: "eftersom månen gav alldeles för mycket ljus och jag inte vågade riskera att öppna fönster... Jag gick ner helt ensam och tittade UTE GENOM FÖNSTERNA in köket överträffade det privata kontoret... Ack, det måste vara så att jag bara kan utom på några få sällsynta tillfällen att SE på naturen GENOM smutsiga nätgardiner som hänger framför mycket dammiga fönster. "

Efter att ha läst allt detta måste vi liksom Anne ställa oss frågan: Är det verkligen meningen att dessa människor ska göra det gömma sig?

Hon skriver den 8-44:227 juli: "Människor kan inte se in utifrån på grund av nätgardinerna, [därför inte för att fönstren var täckta med papper] utan trots det, de HÖGA RÖSTERNA OCH Att knacka med DÖRRAR gav mig positiva darrningen. SKA VI VERKLIGEN VARA MED?"

Anne ställer sig denna fråga i sitt fjärde, sista inlägg. Vi ställer oss samma fråga.

HUR är det med BLACKOUTS?

Vi ska här kort överväga "blackouterna" i lokalerna. Vi har redan observerat det inte bara kunde man titta UT genom fönstren men folk utifrån kunde också titta IN. Blackouts var vanligtvis inställd för att dölja ljus som kan vara synliga för fiendens flyganfallare på natten. Lager av det slag som Franks bodde på var inte i behov av blackouts eftersom folk lämnade lokalerna innan natten kom. Blackout skulle ha uppgett för andra att det bodde människor i lokalen. Anne skriver att "pappa blev bättre the poor blackout" (10 juli-42: 18), och föreslår därmed för oss att lager av detta slag inte behövde blackouts och om de hade de var de dåligt tillverkade, kanske bara användas för speciella nödsituationer.

Den 4-43:85 augusti skriver Anne att innan familjen Van Daans gick och la sig, fru Van Daans säng "förskjuts till fönstret... för att ge Hennes Majestät i den rosa sängjackan frisk luft att kittla hennes läckra näsborrar!"

Tydligt hade Van Daans stora fönster inte mörkläggning. Det verkar dock som att de sattes upp Inne i Mr Frank och Annes rum hade Annes rum också ett fönster (Jämför Schnabel 5:79). Blackouterna sattes upp klockan tio (4 aug. -43:85; Jämför 10 aug. -43:91, 11 april -44: 181). Vi står nu inför funderar på två problem.

Först skulle lamporna på Van Daan's ha observerats från utsidan. Öppna och stänga fönster efter behag skulle vara ytterligare indikationer på att människor bodde där. Deras köksspis, kastar ut ljus skulle vara en annan ledtråd för utomstående. Peter hade en ficklampa Om konstgjort ljus inte användes, vilket förresten de hade använt över sin kvot (28 nov. -42:49); ljus användes.

För det andra hade "Secret Annex" fönster på alla sidor. Om mörkläggningarna sattes upp så sent grannarna måste ha sett ljuset innan de satte upp mörkläggningarna. Det är omöjligt att tro det inga människor skulle observera ljuset från deras fönster. Vi minns att Anne fick tag i ett par kikare och kunde se ett "par som åt en måltid, en familj var i färd med att visa en hemmafilm; och tandläkaren mittemot skötte just en gammal dam, som var fruktansvärt rädd" (28 nov. -42:49). Vad säger oss att dessa människor inte kunde ha haft en kikare och titta in i sina fönster? De boende på lagret får har även visat filmer. Vi läste till exempel att deras "projektor" hade "försvunnit från skåpet" (1 Mars-44: 143). Vi har bevis, för vad "bevisen" än är värda i "dagboken", som filmer visades i Annes hem. Den 25 juni -42:1 skriver Anne: "Vi visade en film The Lighthouse Keeper med Rin Tin Tin, som mina skolkamrater gillade verkligen." Detta var innan de flyttade in i det "hemliga annexet" men även efter flyttar in på lagret kan film ha visats. Att sätta upp och ner av "blackouts" måste förr eller senare ha observerats av folket. De borde ha sett att ljus inte längre var synliga från platsen eller synlig på ett annat sätt. Hur kunde deras grannar, som märkte alla dessa aktiviteter, möjligen missa observerade att det bodde människor i lagret? Det verkar nästan otroligt. Med tanke på allt detta observationer är det uppenbart att "Secret Annex"-berättelsen helt enkelt inte stämmer med fakta. Uppenbarligen har historien varit mycket dramatiserad för vad som annars skulle ha varit en högst tråkig och vanlig dagbok. Vad familjen genomgick var inte annorlunda; och på flera sätt som dagboken själv visar att de hade det mycket bättre än någon annan vanlig holländsk familj i Holland som också kan ha skrivit dagböcker. Även om historien inte var fräntagen allt bördiga överdrifter man undrar hur det kunde nå sådan berömmelse och världsomfattande hyllning. Endast genom en skrupelfria, okritiska massmedia i händerna på vissa klanfolk som använder sina villiga hantlangare som verktyg kunde den ha nått en sådan berömmelse.

SNICKARE PÅ JOBBET

Med tanke på det faktum att vi får höra även minsta ljud kunde höras (kom ihåg att Margot till och med förbjöds att hosta på natten även om hon hade "en dålig kallt" 11 juli -42:19) över hela huset, genom väggarna, in i nästa byggnader på båda sidor, undrar man hur snickeriarbete och vedhuggning kunde vara möjligt. Mörkläggningsarna var av trä: "På kvällarna ALLA FÖNSTER var mörklägda; besökaren kan fortfarande se TAVLAN som användes för detta syfte" (BG:3). "På tisdagsmorgonen fortsatte vi där vi slutade dagen innan" rapporterar Anne och tillägger: "Pappa förbättrade den dåliga mörkläggningsen; vi skurade köksgolvet." (10 juli-42: 17,18).

Det skulle säkert ha inneburit att det gjorde ett oväsen. Vi får vidare veta att Peter vanligtvis snickrade arbete: "Peter... snickrar lite." (21 aug. -42:22). Ungefär ett och ett halvt år senare rapporteras han fortfarande snickrar: "Peter kom inte till mig på vinden. Pajen gick upp till loftet istället och snickrade lite." (28 -44 februari: 142).

Den rapporterade till och med att Peter hugger ved:

"NÄSTAN VARJE MORGON går jag till vinden där Peter JOBBAR... Från min favoritplats på golvet ser jag upp mot den blå himlen och det kala kastanjeträdet, på vars grenar små regndroppar lyser, framstår som silver, och måsarna torkar de andra fåglarna när de glider på vinden ... Vi förblev så här länge, och när han skulle gå upp på loftet för att hugga TRÄ... då han HACKAT TRÄ för ungefär en kvarts välsignelse... Jag såg honom där jag stod, han var uppenbarligen gör sitt bästa för att visa upp sin styrka. Men jag tittade ut genom det ÖPPNA FÖNSTERET." (23 feb.- 44:140).

Nu, om Peter kanske dagligen hugger ved, med fönstret öppet skulle man förvänta sig att ljudet inte bärs bara till sina egna byggnader på sidorna men även på gatan utanför. Troligen användes träet till deras spisar) och kanske "spån" användes för Mouschi - katten (10 maj-44:205). Herr Vossen hade gjort snickrandet av den "hemliga dörren" till deras "Annex" (21 aug. -42:21). Det borde inte vara nödvändigt för oss att peka att snickararbeten, huggning av ved etc. inte bara handlar om viskande ljud utan ett racket. Om de verkligen gömde sig och var så bekymrade över buller, hur kommer det sig att de kunde ha låtit allt det här racketen inträffa nästan varje dag?

DET FINNS INGEN BRAND UTAN RÖK

En annan förbryllande fråga är hur denna grupp på åtta personer lyckades hålla sig så utanför syn i över två år trots att vi får veta att Gestapo och deras hantlangare ständigt letade efter misstänkta medan denna grupp fortsatte med dagliga sysslor på ett högst ordinarie sätt. Det fanns till exempel flera kaminer i lagret. En av anledningarna till de "fem brandsläckarna i huset" (20 okt. -42:37) var troligen för försiktighetsåtgärder mot spisbränder. Förutom uppvärmning skulle kaminerna användas till matlagning, bakning, stekning och eldning av sopor. De var tvungna att tändas för dessa ändamål och fortsatte att brinna vilket i sin tur skulle släcka eventuella lampor förutom att hålla en skorsten rökande. Van Daans kamin användes framför allt till matlagning, stekning och bakning. Stekt potatis njöts tydligen mycket för Anne berättar att "vi" därmed menar hennes familj och inte Van Daans, "stekte vår egen potatis" (15 jan. - 44: 123). Till synes hade de "stekte potatis" dagligen (25 maj-44:213). Förutom att orsaka rök från spisarna, orsakar tillagad och stekt mat ljud, rök och lukter. Även när det var varmt ute tände de eld. Anne kanske talar om deras egen spis när hon skriver:

"Även om det är ganska varmt, så måste vi tända våra eldar varannan dag, för att elda BRÄNDA GRÖNTSAKSSKIL OCH AVSLAG. Vi kan inte lägga något i sopornas hinkar, för vi måste alltid tänka på lagerpojken. Hur lätt man kan bli förrådd av att vara lite slarvig." (18 maj-43:72).

Men "att vara lite slarvig" är verkligen att uttrycka det lätt när det gäller denna grupp. Pojkar är oftast

av naturen väldigt frågvisa och man skulle kunna tro att lagerpojken skulle ha undrat ännu mer hur det kom sig att den "släta grå dörren" plötsligt försvann. För istället för en dörr skulle han nu se en bokhylla! Brand producerar aska. Vi antar att askan inte förvarats inne i huset under två år. Brand orsakar rök, som någon, om inte lagerpojken, förr eller senare skulle ha lagt märke till. Ovanstående citat verkar också konstigt när vi minns att eldar tändes inte "varannan dag" utan varje dag för att laga mat och på vintern tid vi antar också för att hålla sina rum varma. Gruppen var ofta sjuk - att hålla rummen kalla skulle bara förvärra situationen. Ovanstående citat, eller en del av det, kanske inte är originaltexten. "Gröt" (25 maj-44:213) antar vi att det krävs matlagning och eld. "Majs" måste tillagas (3 feb. -44:131). "På kvällen vi har alltid potatis med såsersättning." skriver Anne, och de gjorde till och med "dumplings" (3 april-44: 173-4).

De bakade. (Ibid. 174) Hur kunde de göra allt detta utan eld? Anne säger att de "har tillräckligt med kol och ved i huset, även stearinljus." (3 feb. -44: 132). Vi menar givetvis inte med detta att gasspisens används inte också för att göra mat (Jämför 20 aug. -43:95). Åtta personer är dock en hel del att matas av bara en "gasring".

Nu finns det ingen eld utan rök. Inte bara röken skulle ha märkts utan också hållningen av gott om ved och kol. Möjligen för att avvärja några av ovanstående invändningar ges ett svar vilket vi verkar ganska påhittade. Så här förklarar de det:

"Detta rum tjänade ett trefaldigt syfte: det var herr och fru Van Daats sovrums... och kök. Kaminen som vi fortfarande kan se här användes för matlagning och för BRÄNNING. Kaminen KAN SÄKERT användas av de intagna i annexet FÖR ATT GRANNAR VISSTE ATT DET FINNS ETT LITEN LABORATORIUM NÅGON STANS I BYGGNADEN." (BG:3)

När vi undersöker deras svar märker vi att det inte stämmer överens med kända fakta. Anne rapporterar själv att det var "gasspis" som användes i laboratoriet. Någon annan spis nämns inte här som använder kol eller eld ens fanns (9 juli-42: 16-7). En gasspis i ett litet laboratorium skulle knappast orsaka all den röken. I alla fall det verkar ganska säkert på att det lilla laboratoriet sällan användes. Ett välanvänt laboratorium skulle säkert ha varit det rapporterade till myndigheterna som var rädda för partisaner som tillverkade ammunition och eldbomber.

Vi undrar också vad grannar tänkte när de såg en skorsten röka på de mest udda tider och vid tillfällen då människor var ska inte ens finnas i laboratoriet. Svaret de ger ovan övertygar oss inte. Det verkar som rent påhitt. Den här frågan om laboratoriet, som påstås vara välkänd hos grannarna, gör en undrar också varför gruppen valde denna plats för sitt "gömoställe". En plats där ett laboratorium är beläget verkar för oss att vara väldigt dumt ställe att välja gömoställe i krigstider om "gömma" verkligen var den sak som bekymrade dem. Troligtvis detta var inte deras främsta motiv; därför kände de att de kunde välja att bo på ett laboratorium trots att de visste det kan plundras och genomsökas när som helst. En annan kamin kan ha funnits i det "hemliga annexet" förutom den som Van Daans hade. Det kan ha varit den här Anne skrev om när hon säger:

"I morgon ska vi tända elden för första gången. Jag räknar med att vi kommer att kvävas av RÖK. Skorstenen har inte sotats på evigheter, låt oss hoppas att den fungerar. " (29 okt. -42:39).

Om hon menade Van Daans spis så är ovanstående citat inte vettigt för då skulle vägran göra det inte har bränts och lagerpojken skulle ha märkt det när det rapporterades så sent som den 29 oktober och vid det här laget hade de bott där i över tre månader. Troligtvis var det deras egen spis som hon berättar om när hon skrev om "Pappas sovrumsstoffer som värmer framför brasan" som "i svunna dagar" (28 jan. -44: 129). På den gången vintern var på väg. Kaminen där hennes far skulle kasta hennes otrevliga brev kan ha varit deras egen spis (7 maj-44:201). Detsamma kan vara för fallet när träspånen brändes som Mouschi hade kissat på (10 maj-44:205). Innehållet i hennes inlägg den 11 november 1943:104 när hon rapporterar om sin reservoarpenna som kastas in i elden tillsammans med annat avfall gör definitivt att det verkar som om de hade en spis i pappas rum. Av allt detta motsägelsefulla skrivande är det inte lätt att utläsa hur det egentligen var på den tiden.

Brand- och rökproblemen ger oss ytterligare bevis på att historien är mycket överdriven med många delar vara rent förfalskningar.

NÅGOT MER ÄN BARA ATT FÅ POST

Vi antar, efter att ha läst allt detta från dagboken och relaterade källor, att, undrar läsarna, insyn på den holländska polisen och tyska Gestapos totala oförmåga att lägga märke till gruppen på åtta personer, hur de kunde fånga vem som helst. Det verkar som om de inte ens skulle kunna fånga en fluga om historien är sann. Vi kommer nu att utvidga våra skäl till att tro att det är en bluff.

Om vi ska tro dagboken ska vi acceptera det faktum att gruppen på åtta personer tog emot förväntad post under veckan. Det rapporteras att herr Van Daan på "Quarter to six" är nere i "Kralers rum" där "Van Daan letar i alla lådor och portföljer för att hitta DAGENS INLÄG." (20 augusti -43:94). Konstigt nog under samma datum, även om Elli nämner att gå upp på övervåningen med Anne för att göra stenografikurs, inget nämns att Eli tar upp posten till dem. Istället hittar vi Van Daan på nedervåningen letar efter dagens inlägg. Elli hade tidigare "skrivit till någon eller annan sekreterarskola och beställt en korrespondenskurs i stenografi för Margot, Peter och mig." Anne rapporterar (1 okt. -42:33 4; om stenografi jämför 17 november -42:46, 27 mars-43:66, 11 juli-43:75, 13 juli-43:78, 19 mars-44: 159).

Så här påstår de att Margots latinlektioner hanterades: "Latinlektioner MARGOT SENDSIN rättas av en lärare och returneras, Margot skriver i Ellis namn." (17 nov. -43:105). Hur stenografiklektioner hanterades får vi inte veta. Kanske Elli Vossen, "en tjugotre år gammal maskinskrivare". (9 juli-42: 15) som senare "oroade sig ... över hennes förlovning, som" inte var "all- ?

MED EN INTRODUKTION AV ELEANOR ROOSEVELT

" En verkligt anmärkningsvärd bok ... Anne Franks dagbok bubblar helt enkelt med nöje, kärlek och upptäckt. ... Det är en varm och omrörande beaktelse, att läsas om och om igen för insikt och njutning. " New York Times Fig 2.

"Söndagen den 5 juli 1942 skickade SS ett meddelande om att Margot Frank måste anmäla sig för tvångsarbetskraft. Tidigt nästa dag gömde sig hela familjen" (AFFA:7).

Eftersom många av medlemmarna gick kurser verkar det inte logiskt att Elli skickade in alla dessa I EGET NAMN. Att hon kunde ha skickat in Margots lektioner, I EGET NAMN är troligt men hon knappast skulle ha skickat, I HENNES EGET NAMN, alla andra kurser. Först skulle lärarna på skolan undra hur det var att samma person skickar in samma lektioner, kanske den ena är mer avancerad än den andra. För det andra skulle de ha lagt märke till den annorlunda handstilen.

Ytterligare bekräftelse på att post skickats till medlemmarna kan hämtas från posten 3 nov. -43:101. Det står:

"För att ge oss något att göra, som också är lärorikt, SÖKTE PAPPA OM prospekt från Lärarinstitutet i Leiden. Margot nosade igenom den tjocka boken minst tre gånger utan att hitta något som hon gillar eller som passar hennes plånbok. Pappa var snabbare, Torr vill ha ett brev skrivet till institutet och bad om en provlektion i "Elementär latin." "Senare" Margot och Pappa" gick för att "öva sitt latin" (11 nov. -43:104).

Nu, börja inte fråga oss hur någon som ska vara gömd och ut ur landet kan börja be om kurser per post och till och med ta emot post, adresserad till deras påstådda "gömoställe" vid Prinsengracht, men med frankerna, van Daans och Dussel', ÄR tydligen allt möjligt. "Sanning" är verkligen konstigare än "fiktio."

Narkotikamissbrukare I UNG ÅLDER

Anne verkar ha varit en vanlig narkoman när hon gömde sig. Hon informerar oss: "svälja valerianapiller VARJE DAG mot oro och depression, men det hindrar mig inte från att vara ännu mer eländig nästa dag" (16 sept.-43:97). Läkemedlet från Valeriana gjordes från rötter från växter och användes som lugnande medel och kramplösande. Annes oro handlade inte om att deras "gömoställe" skulle avslöjas utan på grund av det faktum att "Relationerna mellan oss här blir sämre hela tiden" (Ibid.). Senare erkänner hon dock att titta uppe i himlen är "en bättre medicin än antingen Valeriana eller brom" (15 juni-44:222). Hur hon kunde se ut uppe i himlen för att bota hennes problem kan vi inte säga. Den judiska författaren Margit Vinberg informerar oss efter henne personlig intervju med frankerna i Basel i augusti, *1956, att rullgardinerna på övervåningen måste ALLTID HÅLLAS NERE och fönster öppnades ALDRIG (Vecko-Journalen, Nr 35, 1956*). Hur valeriana piller erhöles får vi inte veta.

VARFÖR INTE RADIO?

Vid det här laget borde vi dock inte känna oss förvånade över att få veta att gruppen var lojala radiolyssnare. Margot fick inte hosta på natten. Musiken höll familjen i samklang, medan heta bråk rasade över vissa program. Under samma ingång där vi får höra "ljud kunde passera genom väggarna" och att Margot inte fick "hosta på natten" får vi samtidigt veta att: "Vi fyra gick till privatkontoret i går kväll och lyssnade på radion." Förutom detta var Anne mycket glad över det faktum att när Van Daans väl skulle komma "kommer det att bli mycket roligare OCH INTE SÅ TYST" (11 juli-42:19; jämför 11 april-44: 180). Mycket konstigt verkligen, vi måste säga.

Den "trådlösa", en stor Phillips (15 juni-43:74) fanns på nedervåningen vid "privatkontoret". Det var en "förstklassig" radio (9 juli-42:15). Klockan halv sju på kvällen var alla på det privata kontoret och lyssnade till radion" (2 sept. -42:24). Ofta var den inställd på England, faktiskt tyska stationer "lyssnades bara på i specialfall som klassisk musik och liknande" (17 nov. -42:46). Att lyssna på England var värt risken att hela gruppen fångas:

"Mrs Van Daan kom upp på övervåningen, hon hade lyssnat på trådlöst på det privata kontoret. berättade att Pun hade bett henne stänga av det trådlösa... Nu var det OLYCKLIGT att det trådlösa nedför trappor fortfarande var inställd på England, och att stolarna var prydligt ordnade runt den. Om dörren hade tvingats, och AIR RAID WARDENS hade märkt och varnat polisen, då resultatet kan ha varit mycket obehagligt" (25 mars-43:65).

Den intressanta poängen görs här att AIR RAID WARDENS söker i hemmen vilket gör den här historien till allt mer omöjligt. Ungefär ett år efter första rapporteringen om radion låter Anne oss veta att "vår stora Phillips" kommer att bli inlämnad "nästa månad". Istället "ska de ha en liten radio på övervåningen" (15 juni-43:74). Deras egna regler om radion följdes tydligen sällan:

"Eget radiocenter, direkt kommunikation med London, New York, Tel Aviv, massa många andra stationer. Denna apparat är endast avsedd för boende efter klockan sex på kvällen. Inga stationer är förbjudna, under förutsättning att tyska stationer endast lyssnas på speciellt fall, såsom KLASSISK MUSIK OCH DYLIKA" (17 nov. -42:46). Det är inte känt om eller inte referenserna till interkontinental radiokommunikation är tänkta att vara ett skämt. Vid sidan av några av de andra löjlga påståenden i boken, blir differentiering något svårt.

Rädslan verkar inte ha dröjt över att bli fångad, utan att lyssna på det tyska SPRÅKET från landet där frankerna hade blivit rika från början. Istället för att slåss om lyssningsbegränsningarna vilket vi förväntar oss skulle vara ett logiskt steg för dem att; när farorna att bli fångad ökade blev de ÄNNU MINDRE restriktiva:

"KLOCKAN ETT. Vi sitter alla och lyssnar på BBC och sitter runt den trådlösa babyn." Detta var i dagtid. Under samma tid, vid HALV TOLV; en halvtimme tidigare bestämmer sig fru Van Daan för att dammsuga och Anne rapporterar att "man KAN LJUDET från Mrs. Van Daans dammsugare" (5 aug.-43:88).

Anne rapporterar vidare att hon kunde följa "den engelska hemtjänsten ganska bra på trådlöst" (27 jan.-44:127).

Tyskarna får liten tröst från gruppen men deras musik var mycket älskad: "På söndag kväll ALLA, utom Pirn och jag, satt bredvid trådlöst för att lyssna på "Immortal", de tyska mästarnas musik" (14 feb. -44:135).

Istället för att radiobruset minskar förvärras det stadigt. Den 27-44 mars rapporterar Anne:

"RADION GÅR därför PÅ TIDIGT PÅ MORGONEN OCH LYSSNAS PÅ MÅNGA TIMMAR PÅ DAGEN, TILL KLOCKAN NIO, TIO OCH OFTA ELLVA PÅ KVÄLLEN" (27 mars-44: 167). Varför då allt detta tjafs om det "hemliga annexet" kan vi fråga? Och "om de inte äter eller sover, då sitter de runt radion och diskuterar mat, sömn och politik. "De kan knappt vänta till slutet av talet, STAMPAR MED FÖTTER... de EGGAR VARANDRA PÅ tills argumenten leder till oenighet och gräl" (168).

I det här skedet undrar vi om gruppen inte hade varit säkrare att göra sitt gömställe i Amsterdams Gestapo HQ!

Under Annes inlägg den 1 april 1-44:176 7 rapporterar hon:

"Det var en vacker Mozartkonsert på radion från klockan sex till kvart över sju. Jag gillade det hela väldigt mycket, men speciellt Kleine Nachtmusik." I hennes inlägg 26-44 maj hör vi fortfarande: "alla... lyssnar på radio" (26 maj-44:214). Hennes bidrag om att höra Bolkestein och Gerbrandy över radion och säga åt holländarna att göra en samling dagböcker och brev efter kriget är mest intressanta och kan ge oss en aning om varför, när och hur, Anne Franks dagbok materien började, även om vi undrar hur det kom sig att en sådan tråkig historia blev den enda verkliga, internationellt minne av det förslaget (29 mars-44: 170; 14 april-44: 186)? I alla fall den största gruppens problem var att hålla käften. Som vi redan har märkt var det beställningen att göra ett racket för dagen. Hur de kunde hålla sig gömda i över två år under dessa omständigheter verkar att vara mer än ett mirakel. Onödigt att säga, ingen recensent av Anne Franks dagbok har i någon av våra stora tidningar gått in i dessa påfallande diskrepanser men har tagit berättelsen till nominellt värde och lovordat den som en av de största dokument som någonsin skrivits.

HOS TANDLÄKAN

Det verkar som om Albert Dussel höll tandvård i lokalerna. En gång behandlade han fru Van Daan. Tyvärr var operationen mindre framgångsrik. Hon yttrade "INKOHERENT SKRIK AV SMÄRTA" medan gruppen tittade på RYTANDE "MED SKATT" vilket resulterade i att hon "SKREK ÄNNU HÖGRE ... EFTER MYCKET VÄNDOR, SPARKAR, SKRIK OCH ROP" blev hon äntligen fri (10 dec. -42:53).

Denna bullriga och olyckliga upplevelse resulterade inte i att Dussel gav upp ytterligare tandvård men måste ha inspirerat honom till förnyade ansträngningar. Han "fick nu en gammaldags fotopererad tandläkarborr". Anne förväntade sig att "han snart kommer att ge mig en grundlig kontroll" (19 mars-43:64). Var och hur denna grej senare användes och förvarades, vi får inte veta men tandvård verkar lite konstigt för någon att vara engagerad i det är ska vara gömd. Ett lager för kryddor verkar knappast vara ett bra ställe att hålla en tandborr som, genom sättet, måste ha varit ett verktyg i hög efterfrågan. Om "många hus genomsöks efter gömda cyklar" (21 augusti -42:21) man undrar vad sökarna skulle ha känt om de hittat en tandläkarborr vid ett kryddgods-hus. Dussel ska ha varit i kontakt med andra personer på ett eller annat

sätt för att köpa borsten och då måste den ha förts dit på något sätt. Vad Dussel gjorde på kontoret på nedervåningen får vi inte veta (25 april 14:190-1). Kanske höll han tandvård och fixade tänder!

LEVA ETT RIKT LIV

Gruppen tycks ha svamlat i rikedom och trots att:

"Mot bakgrunden av massmordet på den europeiska judendomen presenterar boken ett levande bild på en grupp JÄKTADE MÄNNISKOR TVINGADE ATT LEVA OCH ÖVERLEVA TILLSAMMANS I NÄSTAN OHÅLLBAR NÄRHET" (RE, Vol. 1:365); de bestämde sig för att göra kvarteren jämna, mer uthärdliga genom att flytta med sig sina tillhörigheter vilka "äodelar" de inte ville bli "tagna av tyskarna" (5 juli-42: 11).

När Anne flyttar in skriver hon att:

"Vårt vardagsrum och alla andra rum var fulla av skräp, obeskrivligt så... DET LILLA RUMMET VAR FYLLT TILL TAKET MED SÄNGKLÄDER" (10 juli-42:17).

Hur de under dessa OTOLLERABLA trånga omständigheter överhuvudtaget kunde andas, och om de dessutom deras tandborrh, hade respiratorer för att hjälpa dem, vi vet inte ännu mindre hur de kunde dammsuga, dansa och utföra akrobatik. Uppenbarligen var deras kroppar mycket gymnastiskt trimmade. Anne erkänner uppriktigt:

"Och vad gäller OSS så har vi tur. Ja, VI ÄR LYCKARE ÄN MILJONER AV PERSONER. Det är TYST och TRYGT HÄR, och vi LEVER så att säga på KAPITAL. Vi är jämna så själviskt att tala om efter kriget" (13 jan.-43:56).

Det var innan gruppen flyttade in. Efter det var det inte tyst längre. Jämförelsevis sett de bodde i ett paradiset:

"Om jag bara tänker på hur vi bor här så brukar jag komma fram till att det är ett paradiset med hur andra Judar som inte gömmer sig måste leva" (1 maj-43:70). Då är det synd att inte fler judar bestämde sig för att GÖLA och lever under sådana "oacceptabla" förhållanden. Frukost kostade "nästan intill ingenting" och i en tid då miljoner var svältande i Tyskland och andra platser hade de gott om det (23 juli-43:80). Inte konstigt att Anne kände: "vilken tur vi har är här jämfört med andra judiska barn" (24 dec. -43: 109). Det var medan hon "gömde sig" som Anne för första gången fick något på julen, "fredag kväll". Verkligen något för oss att tänka på vem levde på äggskal vid den tiden, om det överhuvudtaget fanns. Det fanns gott om pengar och hon kunde "HÖRA ETT NEJ UTAN ATT TALA OM DETTA HELA DAGEN." De pratade om att göra "små pengapåsar, som lätt kan döljas i våra kläder, OM VI VILL TA MED OSS PENGAR" (3 feb.- 44:132). Eftersom vi får höra att det var gaskamrarna de väntade på ifall de skulle hitta en, undrar vilket syfte de kan ha för att göra pengapåsar. Trots alla dessa öppna antagningar en hel värld har fått att tro att få familjer, om några, led mer än frankerna och deras sällskap. I verkligheten deras stora problem var, vad man skulle göra med allt sitt överflöd.

MYCKET MAT

Även om det rika lilla judiska samhället vid Prinsengracht kanske inte har hade det bästa franska köket, de hade verkligen lite att klaga på när det gäller förnödenheter och EXTRA av livet som kan förklara gruppens ständiga käbbel och varför Anne har så lite att skriva om, förutom henne kärleksaffärer och familjernas ständiga bråk om trivialiteter. Medan Anne verkar ha haft några medkänslor över smutsiga barn med rinnande näsor, hon skulle inte "vill röra dem med en pråmstång." Anne ger Margot förslaget att de ska tvätta barnen, vilket Margot avbröt: "I morgon ska de skulle se lika smutsiga och trasiga ut som tidigare" (13 dec. -43:54). En ganska intressant moralisk snällhet som kommer från de "förtryckta" vars rum var fyllda till bredden av varor.

Mat och annat hade tagits till andra människor "i mer än ett år" (5 juli-42: 11). Tydligt de hade också förts till sitt "gömställe" under en längre tid, vilket tydde på att det hela hade varit planerat långt före den 6 juli 1942.

Den populära myten som har snurrats kring Anne Frank att gruppen levde under svält och helt utblottade omständigheter finner intressant lite stöd i själva "dagboken". Det är ganska uppenbart att vid tid gruppen levde bättre än de flesta i Tyskland och på andra håll och som vi har sett är detta också medgett av Anne själv. Till exempel hade de, förutom annan mat, 150 burkar grönsaker och 270 pund torkade ärtor och bönor förutom potatis (9 nov. -42:42). Efter ett rasande gräl lämnade Dussel rummet: "hans ROCK PROPPAD MED MAT" (13 juli 43:78). Exakt vart han var på väg till får vi inte veta. De beställde "lite extra majs utöver" deras "sextio pund." Anne skriver i 3 februari -44: 132): "Vårt lager är inte så dåligt" (132). Trots det faktum att bakning orsakar ett racket, bakade de kex, kakor (22 dec. -42:55) och dumplings (3 april-44: 174). "MYCKET KÖTT" köptes under disken där det tillverkades korv (10 Dec. -42:52 2). Ätare Mrs Van Daan oroar sig för att inbrottstjuvar "har tagit korvarna och alla våra ärtor och bönor" från vinden (10 mars-43:61). Hur exakt de kunde ha gjort det utan att passera sin "hemliga dörr" får vi inte berättat. Kaffe fanns fortfarande kvar, likaså smör, ägg, te och tobak (6 maj-44:200). Även fram till 8 juli-44 jordgubbar fanns tillgängliga för dem som de åt och gjorde sylt av (227-8). Naturligtvis även vår förmögna grupp kan besväras av rutten mat (Jämför 3 april-44: 173, 3 maj-44: 197, 23 juni-44:223). Vi märker att även under dessa omständigheter var måltiderna säkerligen tillräckliga. Ransonering av potatis (23 June-44:223) verkar vara ett bra val med tanke på att Mr. Van Daan "tar mycket" (9 aug. -43:89). Sonen, efter att ha ätit "den hjärtligaste måltiden" förklarade han lugnt att "han kunde ha ätit dubbelt" (90). Peter får vi veta tyckte om att prata "om mat" (14 juni-44:221). Så sent som 8-44:229 juli talar hon om en emaljpanna "fylld till brädden" med ärtor. Tobak som vi har märkt fanns tillgängligt. Så även kaffe och te. Det serverades konjak (17 Nov:42:45), även öl (13 maj-44:207) och vin (2 maj-44:196). Det största problemet och problemet igen, verkar ha varit sig själva och hur man får tillräckligt med plats i magen så att de kunde stoppa ner all mat.

ANNES KARAKTÄR INTE ENS EN SNYGG FLICKA

Vad vi kan utläsa från hennes egen dagbok är det ganska uppenbart att föräldrarna verkar ha försummat att ge barnet en riktig föräldrakärlek och riktning. Trots sin unga ålder var Annes främsta ambition att tjäna pengar och ALLA hennes "förhoppningar finns till efter krig" (8 maj-44:202) för att göra massor av det. Hon var ett bortskämt barn, en tråkig och lat, het i huvudet, nervös, oförsämd och fylld av egomani (Jämför Schnabel 1:15). Hon var oförsämd och även vid soffbordet kunde hon berätta för en besökare att han hade kattögon (Ibid 17). Även om Anne vill lägga över skulden på sina föräldrar, var hon utan tvekan sig själv ansvarig för att väcka problem över trivialiteter. Hon är ett otroligt bortskämt barn. Anne skriver:

"Pappa önskar att jag ibland skulle frivilligt hjälpa mamma, när hon inte mår bra eller har huvudvärk; MEN JAG SKALL INTE" (3 okt.-42:34).

Hon erkänner att hon är "bortskämd från topp till tå av mamma och pappa" och att hon får "mycket godis, tillräckligt med fickpengar." Anne frågar: "vad mer kan man önska sig?" Bara mycket rika föräldrar ville på den tiden ha gett sina barn fickpengar för att inte tala om NOG fickpengar. Det var det tydligen Annes problem hon fick allt hon ville ha. Anne berättar vidare att hon var "en fruktansvärd flirt" (7 mars-44: 149). Hon konsumerade Valeriana-piller som fick en att undra om hon led av periodisk psykos, vilket kan antingen varit en funktionell eller organisk typ, eller båda (16 sept.-43:97).

Annes familj och närmaste omgivning kan därför ha bidragit allvarligt till hennes problem; på åtminstone verkar de knappast passande sällskap för ett friskt barn än mindre någon sjuk. Deras ständiga tvister skulle vara destruktiv för alla barn. Kanske visste fadern om sin dotters bekymmer som han hade bidragit till och så försökte han måla upp sin egen bild genom att koka ihop en dagbok. Annes stora förhoppning att bli rik var förmodligen hoppet hennes far delade. Pengarna han hade räckt tydligen inte till. Mr. Frank

verkar inte överdrivet störd, att trots hans rikedom; bagaren som de var skyldiga pengar betalade herr Franks räkningar ur sin egen ficka (Schnabel 6:85).

Anne verkar också lida av toalett-, exkremental- och sexneuroser. Vi kommer att ta itu med detta mer längre fram. Hon känner sig ganska hög om sig själv:

"Jag tänker inte ta alla dessa förolämpningar liggandes, jag ska visa dem att Anne Frank inte föddes i går. Då kommer de att bli förvånade och kanske kommer de att hålla MUNNEN STÄNGD när jag låter dem se att jag kommer att börja UTBILDA DEM. Ska jag ta den inställningen? Vanligt barbari! Jag är helt enkelt förvånad om och om igen över DERAS FRUKTANSVÄRDA MANER och speciellt. . . dumhet, (Mrs. Van Daan's), men så fort jag vänjer mig vid det här och det inte kommer att dröja länge kommer jag att ge dem några av sina egna ryggar, och inga halvmått. Då kommer de att ändra lät!" (28 sept.-42:29).

Den 7 maj-4 maj skriver hon:

"Det är rätt att jag för en gångs skull har tagits ner från min otillgängliga piedestal, att min stolthet har blivit lite skakad, för jag blev alldeles för upptagen av mig själv igen" (201).

Annes elakhet vet inga gränser för hon känner:

"Även om människor fortfarande är väldigt unga ska de inte hindras från att säga vad de tycker" (2 mars-44: 144).

Vi märker här bristen på föräldrars kärlek och riktning. Inte konstigt att hon sårar sin mamma bittert med "tårar i ögonen" (2 april 43:69).

Mamman hade bara bjudit in hennes dotter att be med henne. Annes oförskämda Anne säger: brev till hennes far kan förklaras i samma anda (5 maj- 44: 199-200, 6 & 7 maj-44:200-I). Även om vi tar hänsyn till det ohälsosamma och destruktiva omgivningar som Anne levde under har vi fortfarande våra tvivel om Anne någonsin yttrade många av de saker som påstås ha placerats i hennes mun och penna. De kanske inte fanns i originalet och kan vara interpolationer.

De ger en nyans av judisk amerikanism som om några journalistiska händer har gett dem ett arbete över. Det skulle vara intressant att ta reda på om de finns i Annes ursprungliga dagbok. Låt oss här ge några exempel. Hon skriver hon var rasande på "Master Dussel" och tänkte "Om en minut GER JAG HONOM EN SÅDAN SMÄCKA I SITT ANSIKTE ATT HAN KOMMER ATT FLYGA UPP I TAKET TILLSAMMANS MED SINA LÖGNER" (13 juli-43:78). Hon är rasande över Van Daans (och kanske med goda skäl) som hade hävdat i frågan om sex att hon var "redan skicklig i teorin, DET ÄR BARA PRAKTIK SOM DU ÄNDÅ saknar." Anne önskade att hon "KUNDE HA SLÄCKT BÅDA ANSIKTEN I DEN TIDEN när de stod där gör jag på mig. Jag var utom mig av ilska och jag räknar bara dagarna tills jag är av med "de där" människorna" (29 juli-43:83).

Hon skriver vidare:

"Jag brukade ha en dålig vana, jag önskar att jag fortfarande hade det nu. Om jag var arg på någon, snarare än argumentera för att JAG SKULLE GÅ TILL ANGREPP OCH SLÅ PÅ HONOM MED MINA NÄVAR" (14 feb.-44:135).

Om sin Algebra-bok skriver hon: "Om jag någonsin är på ett riktigt VÄLDIGT GOTT HUMÖR, SKRIVER JAG DEN SAKEN I SMÄRTA!" (20 maj 44:210).

Den olyckliga Mrs. Van Daan blir ständigt sprängd. På ett ställe säger Anne:

"Alla vet att fru Van Daart, en av mina främsta anklagare, är ointelligent. väl uttryckt det tydligt och säg "dum". Dumma människor kan vanligtvis inte ta om andra gör bättre än de gör" (14 juni-44:220).

Men hon påminner oss om att hon inte är fördomsfull (29 juli-43:84, 17 mars-44: 159). När vi är medvetna att fadern hävdar "några passager som han ansåg vara för intima eller som kan skada andra människors känslor" (AFFA:6) utelämnades, vi undrar vilka andra saker Anne kunde ha skrivit, med tanke på ovanstående oförskämda passager INGÅR. Vi anser dock att ovanstående citat väcker starka tvivel om att de någonsin har funnits i originalet eller så kan de ha ändrats. De kan vara interpolationer. De låter inte som kommer från en ung flicka. Vi är helt sympatiska med de ortodoxa judar som har höjt sina röster och sa att dagboken är en vidrig historia. En granskning av de ursprungliga dokumenten skulle visa om de är det äkta uttalande från Anne själv. I så fall måste hennes föräldrar skyllas för att de försummat att ge barnet ordentligt kärlek och tillgivenhet.

GRÄL, GRÄL, GRÄL

Det som gör Anne Franks dagbok så tråkig för friska sinnen är utan tvekan dess repetitiva malning över trivialiteter - dess ständiga smutsiga berättande om familjebråk. Vi undrar verkligen hur Mr. Frank kunde ha det valde en sådan oharmonisk skara att leva med honom i gömmorna och se att hans egen familj skulle ha gett honom problem nog. Dagboken tycks ha innehållit ännu fler exempel på bråk för herr Frank, som nämnts, har nämnda delar var utelämnat som "kan skada andra människors känslor." Om vi skulle slippa alla familjebråk och bråk tillsammans med Annes sexäventyr och drömmar att dagboken bara skulle bli ett skelett.

Hon känner sig nedslagen över sitt monotona rörande "och önskar tyst att Anne skulle göra det, ibland gräva upp något nytt" (28 jan. -44: 128) vilket vi för vår del instämmer varmt i. Men även om hon försöker hårt finner hon "det är omöjligt att något i samtalet här är fräscht och nytt" (129). Varelse oförmögen att göra det tvingas vi läsa om alla deras bråk om pengar, kläder, mat, toalett och exkrementer krångligheter och hennes egen betydelse. Det största problemet gruppen verkar ha haft var deras egen existens. Deras ständiga gräl satte tyska problemet helt på sidlinjen. Efter att ha flyttat till deras nya hem 1942 kunde hon inte förstå "bråken, bråket". Hur hon "kunde hänga med viss bäring var genom att vara oförskämd" (7 mars-44: 150). Redan i hennes andra inträde efter Van Daans hade anlände skriver hon: "Det är inte bara honung mellan mamma och fru Van Daan; det finns gott om anledning till det obehag. För att ge ett litet exempel, ska jag berätta att Mrs. Van Daan har tagit alla tre lakan ur det gemensamma linneskåpet. Hon tar det för givet att mammas lakan duger för alla av oss" (2 sept. -42:22 3).

Van Daans var frossare:

"Enligt min mening delar Van Daans det inte alls rättvist. Men mina föräldrar är också rädd för bråk för att säga något om det" (27 feb. -43:60). Hon kallar Van Daans: "några riktiga giriga GRISAR på översta våningen" (9 nov. -42:42, jämför 9 aug. -43:89). Återigen: "Mrs. Van Daan hade ett annat utbrott. Hon är fruktansvärt lynnig" (27 sept. -42:27). Dessförinnan skriver hon: "Mrs. Van Daan är outhärdlig. Jag får inget annat än "blowups" från henne för mitt ständiga prat. Hon tjuvar alltid på oss på ett eller annat sätt. " Om resterna fortsätter hon: "Detta är det senaste: hon vill inte tvätta upp pannorna om det finns ett fragment kvar; istället för att lägga den i en glasskål, som vi alltid har gjort tills nu lämnar hon den i pannan för att bli dålig" (21 sept. -42:25).

Den 27 april 1943 skriver hon:

"Sådana gräl ATT HELA Huset ÅSKAR! Mamma och jag, Van Daans och pappa, mamma och fru Van Daan, alla är arga på alla andra" (69). 26 juli, 1943: "Ingenting annat än tumult och uppståndelse igår, vi är fortfarande väldigt upprörda om det hela. Du kanske verkligen frågar, går en dag utan någon spänning?" (81). Den 3 augusti 1943 hade Van Daan "nyss klarat sig upp efter en veckas gräl" (84). Även i sina drömmar tänker hon på ett "bråk på övervåningen" (4 aug.- 43:87) och säger om 'Madame' Van Daan: "man skulle kanske kunna kalla henne 'kindlern'. Att väcka problem, det är kul. Mrs Frank mot Anne; Margot mot pappa går inte så lätt" (9 aug.- 43:89).

Det finns många problem också mellan Anne och hennes mamma. "Fick precis en stor dust med mamma för femtonde gången" (27 sept. -42:27, jämför 3 okt. -42:34). Anledningen till att Anne gör så få poster i sin dagbok kan kanske också förklaras av följande. "Varje gång jag skriver till dig verkar något speciellt ha hänt, men de är oftare obehagliga än trevliga saker" (10 sept. -43:96-7) och enda "underbara sak som pågår" hon kan tänka på är kriget (97). Men inte länge. I hennes nästa inlägg, villkor är tillbaka till NORMAL:

"Relationerna mellan oss här BLIVER FÖRVÄRRADE HELA TIDEN. Vid måltiderna, INGEN VÅGAR ÖPPNA MUNNARNA (FÖRUTOM ATT LÅTA MAT ATT SLIPPA IN) för vad som än sägs så irriterar du någon eller så missförstår det. "

För att hjälpa henne i hennes sak sväljer hon valerianapiller "varje dag" (16 sept. -43:97). Posten efter situationen är fortfarande densamma:

"Om jag bara inte blandades så mycket med alla dessa rader! Om jag bara kunde komma undan! De kommer att köra vi är galna snart!" (29 sept. -43:99). Så är nästa inlägg: "De har haft EN FANTASTISK ROW PÅ VÅNGEN ... jag blir omtumlad av alla kränkande utbyten som har ägt rum i detta dygdiga hus under den senaste månaden" (17 okt.-43:99).

Nästa post ingen skillnad:

"Det har varit RÖDANDE RADER IGEN... SKRIKEN... SKRIKER, STÄMPLAR OCH MISSBRUK DU KAN INTE FÖRESTÄLLA DIG DET! Det var skrämmande. Min familj stod i botten av trappan, håller andan, redo att vid behov dra isär dem! Allt detta skrik och gråt och nervös spänning är så oroande och en sådan påfrestning att jag på kvällen faller ner i min säng och gråter, tackar himlen att jag ibland har en halvtimme för mig själv" (29 okt. -43: 100).

Detta kan förklara Annes få poster. Det var upprörande att uppleva det, än mindre, skriva om det. Om Albert Dussel är inte i trubbel han orsakar problem (17 nov. -43: 105). Slutligen den 22 december 1943, strax före jul hon kan rapportera:

"Det finns inte så mycket nyheter att berätta för dig. Vi har det bra tillsammans FÖR EN FÖRÄNDRING! Ingen bråkar, vi har inte haft sån ro i hemmet PÅ MINST ETT HALVÅR" (109). Samling dock från hennes inträde verkar lugnet ha varit resultatet av att hon fick en "dålig attack av influensa" (108). Sedan följer hennes inlägg om sex och familjeproblem fram till den 15 januari 1944, då vi återigen hör henne säga: "Det är ingen mening genom att varje gång berätta de exakta detaljerna i våra bråk och argument... ovänliga ord och arga utbrott... om vi väljer att bråka eller inte" (122-3). Hon känner att det är jobbigt för henne och hon skriver: "man kan aldrig riktigt lita på människor även till dem som är närmast dig" (22 jan. -44: 123). Hon medger att fru Van Daan inte är skyldig för alla bråk, hennes mor och familj är det också (124-5). Mr. Dussel tycker om att prata om "hans frus omfattande garderob" och "vackra tävlingshästar" (28 jan. -44: 128). Den 2 mars-4 nås en ny krispunkt:

"Endast stor kärlek och hängivenhet kan hjälpa Elli, Margot, Peter och mig, OCH INGEN AV OSS FÅR DET. Och ingen, särskilt de dumma 'kunniga' här, kan förstå oss, för vi är mycket mer känsliga och mycket mer avancerade i våra tankar än någon här någonsin skulle kunna föreställa sig i sina vildaste drömmar." Hon säger att Peter ofta säger till henne att "hans föräldrar grälar om politik" (145). Hon anförtror Peter om "grälet" (19 mars-44:160) och försöker hjälpa "honom över sina föräldrars gräl" (22 mars-44:163). Gruppen fortsätter att "egga på varandra tills argumenten leder till oenighet och gräl." så otåliga att de "trampar med fötterna" (27 mars-44: 168) och det finns "ingen här som sätter ett gott exempel" (14 april-44: 185). Inte konstigt att hon känner sig "så eländig" (26 maj-44:213).

"Dr." Dussel kommer åter in i bilden; "Färska 'Secret Annex'-problem, ett bråk mellan Dussel och

frankerna över något mycket trivialt: att dela smöret" (5 juni-44:216). Mrs. Van Daan är "kränkt att Dussel inte ger sig in i hennes flirtande. . . hon bråkar, använder MISSPRÅK, gråter, tycker synd om själv, skrattar och börjar sedan bråka igen" (16 juni-44:223).

I ett av sina sista inlägg säger hon något som vi säkert måste hålla med om efter att ha gått igenom gruppens dramatiska och kaotiska gräl:

"Människor kan inte se in från utsidan på grund av nätgardinerna, (om nätgardinerna, jämför 11 juli-42: 19, 15 juni-44:222) men trots det, de HÖGA RÖSTERNA och SLAGANDE I DÖRRAR positivt gav mig skakningar. SKA VI VERKLIGEN GÖRA OSS DETTA?" (8 juli-44:227).

Vi har undrat över samma sak hela tiden. Annes rapporter om alla bråk, slagsmål, argument och kaotiska förhållanden är just den atmosfär vi bör förvänta oss att det finns bland sådana massor. Man är säkert förvånad över att en så elak berättelse skulle kunna spridas över hela världen, vilket gör att den inte bara är en dagbok, en film, en pjäs men också en Foundation. För oss framstår hela affären, för affärer är det verkligen kränkande produkten av skeva sinnen som kan böja sig så lågt att använda en dotter och en ung flickas personliga problem för kommersiella vinster och propagandiständamål.

Det enda "underbara händer" hon kan tänka sig är kriget (97). Men inte länge. I hennes nästa inlägg, villkor är tillbaka till NORMAL:

DET ANALA KOMPLEXET

Vi känner att ytterligare en kraftfull anledning till varför Anne Franks dagbok inte helt kan avfärdas som en fiktiv berättelse, är dess upptagenhet med anus och exkrementer, ett drag som är typiskt för många judar. Pornografi och utsöndringsfantasier har alltid fascinerat många av dem och de har därför också varit de största exploatörerna av dessa saker. Det är något verkligt med det när Anne berättar om sin kära potta, deras toalett och exkrementala problem, bortgången av tarmgaser och hennes kärleksaffärer med Peter. Naturligtvis kan det argumenteras att judar skriver om det även i skönlitteratur; så dagboken kunde fortfarande vara fiktiv och därför bevisar denna punkt ingenting. Feid skriver helt enkelt ner vad han tycker om. Men vi känner att historien delvis berättar för oss saker som EGENTLIGEN HÄNDE. Det dyker upp något äkta bakom allt exkrementalt prat. Judiska skrifter har fyllts med berättelser om reproduktiva och exkrementala funktioner.

Två personer i skarp kontrast, men ändå slående identiska, har gjort framstående bidrag till världen i detta fält. Komikern Charlie Chaplin blev känd genom att vifta med bakdelen mot publiken och repa sig frenetiskt vid skinkorna och uppvisar den vanliga bruken av bruket, uråldriga upptagenhet med det reproduktiva och utsöndringsorgan. För detta, och annat, har han hyllats i massmedia som en av våra största komiker som någonsin dyker upp. Så mycket respekt skänktes honom, att en ansåg att han borde spela rollen Hitler i en film. Han har varit varmt älskad sedan dess.

I sin egen rätt är Sigmund Freud en ännu större komiker än Charlie Chaplin. Hans enastående bidrag till världen är det "anala komplexet", teorin om att en besatthet av anus är den huvudsakliga påverka vår känslomässiga utveckling. Fejden är idag skyddshelgon för psykiatrins "vetenskap". Många miljontals ord har skrivits om ämnet reproduktiva och utsöndringsvanor och inlärd tal om analt tvång levereras av forskare inför världens lärda kroppar av framstående män. "Anal erotik", stadiet i pregenital libido där njutbara förnimmelser är tänkta att upplevas i analregionerna fortsätter att fascinera våra mest lärda professorer. Det är verkligen konstigt att inget Nobelpris har förrän nu inrättats på detta område.

Ovanstående information kommer att förklara en hel del saker i Annes dagbok som för den oinvigde annars kan vara svårt att förstå. Anne och hennes familj var mycket roade över att fru Van Daan hade med sig en stor potta i hennes hattask (14 aug. -42:20).

"Under rörmokarens besök deponerades naturens erbjudanden i dessa burkar i vardagsrummet under dagen." Anne känner: "Jag är inte så stolt att jag inte kan prata om dessa saker" (29 sept.- 42:32).

Det var mycket diskussion över när man "tilläts använda toaletten?" (19 nov. -42:47). För läkare Dussel i synnerhet detta måste ha varit ett stort problem eller så orsakade han många problem för andra som "hans favoritplats" var toaletten:

"Tre, fyra, fem gånger om dagen står någon otåligt framför dörren och vricker, hoppar från den ena foten till den andra, kan knappt hålla sig: Stör det honom? Inte ett dugg!
Från kvart över sju till halv två, från halv tolv till klockan ett, från två till kvart över, från fyra till kvart över, från sex till kvart över och från halv elva till tolv. Man kan notera att det är de vanliga "sittiderna". Han kommer inte att gå av eller bry sig om en bönfällande röst vid dörren, varnar för en annalkande katastrof!" (9 aug. -43:90-1).

Huruvida den framstående "läkaren" lärde sig Fejd på toaletten vet vi inte och vi vet inte heller hur toaletten kunde användas så ofta utan att göra oväsen och med tanke på det faktum att Anne rapporterar toaletten användes inte efter "halv nio". Kanske deponerades "naturens erbjudanden" i dessa "glasburkar" efter denna tidsgräns.

Anne blev mycket glad när hon kunde rapportera:

"En eftermiddag kunde vi inte gå till toaletten eftersom det var besökare på kontoret; Peter var dock tvungen att ringa ett brådskande samtal. Så han drog inte ur kontakten. Han satte upp en lapp på toaletten dörr för att varna oss, med 'SVP-gas' på. Naturligtvis menade han att sätta "Se upp för gas"; men han tyckte det andra såg mer snäll ut" (5 feb. -43:59). Vid ett annat tillfälle rapporterar hon att: "Vi ordnade att vi skulle inte dra något vatten eller dra i kontakten i toaletten. Men som spänningen hade påverkat det mesta våra magar, ni kan föreställa er hur stämningen var när vi var på besök succession" (25 mars 43:65).

Då och då kunde toaletten ge ut "misstänkta ljud" (4 aug. -43:86) och när toaletten inte kunde användas var det naturligtvis stor spänning. Hon hävdar att det efter "halv nio" fanns "ingen toalett" men detta verkar konstigt med tanke på "Dr." Dussels ständiga besök som vi redan har noterat (23 aug.-43:95; jämför 14 april-44:185, 26 maj44:214). Ibland måste lukterna ha varit motbjudande även för denna modiga massa människor.

Flöda exkrementala lukter kan kvadrera med kryddorna är en annan fråga som fångslar oss. Faktum är att den 11 April-4, Anne berättar hur fem av dem turades om att utsöndra i en papperskorg och att "burken luktade hemskt... lukten var inte så illa när man låg på golvet... stinker, fluktuation, och alltid någon på grytan" Tillsammans med lukten av utdrivna gaser var bullerfaktorn: gasen som drivs ut, för Anne skriver: "maten ligger tungt på allas mage och orsakar "ÅSKA OCH LJUD PÅ ALLA SIDOR." görs för att förhindra ljudet. Det var inte Annes jobb att städa pottorna. Hennes pappa och Peter gjorde det (1 1 april-44: 182). För att bota en besvärlig "Mrs B." det föreslogs att de skulle lägga "ett gott laxermedel i hennes kaffe" (9 maj-44:204).

Även om vi inte kan avfärda argumentet att dessa exkrementala bekymmer bara är fantasier från författaren eller författarna finns det goda skäl att tro att berättelserna är äkta och delvis återspeglar några av dem de boendes främsta intellektuella tankar. Även om de uppfanns är de ändå fantastiska skildra analkomplexet hos ett uråldrigt, kulturellt folk.

FLIRTER OCH AVUND

Som man kan förvänta sig med vilken eländig, olycklig publik som helst, speciellt en som är grundad på så skakig moral som vår grupp var, det utbröt massor av dåliga känslor och svartsjuka. Fast Anne verkar lite störd över flirtar som faller åt fel håll kan de sannolikt ses som överlevnadsluckor för ett annat tråkigt liv. Anne var särskilt irriterad över fru Van Daans flirtar med sin far:

"Jag måste säga att hennes försök att flirta med pappa är en källa till ständig irritation för mig. HON SMEKAR HANS ANSIKTE OCH HÅR, DRAR SIN KJOL RIKTIGT UPP, och gör så kallade kvicka anmärker, försöker på detta sätt att locka Pints uppmärksamhet. "

Anne berättade för Mrs. Van Daan, rakt i hennes "ansikte" (1 okt.-42:33). Men som vi har sett var Anne ganska flirtig själv. Det verkar som att Mrs. Van Daan VAR ganska flirtig, för hon skryter om att vara en (5 februari -43:59). Som tiden gick, hennes son Peter lärde sig också konsten (19 mars 44:160). Dussel som var så förtjust över pälsrockar och tävlingshästar fick snart låten och ställde sig i kö. Han började få längtan efter kvinnor. "Flörtar började mellan honom och fru Van Daan (5 juni-44:216). Mrs Van Daan blir senare förolämpad "att Dussel inte går in i hennes flirter" (16 juni-44:223). Kanske tänkte han vid den här tiden igen på sina pälsrockar och kapplöpningshästar. Vi undrar också hur han kunde, eftersom han tillbringade större delen av sin tid i toaletten eller på "glasburken". Svartsjuka kommer också in i bilden. Annes mamma är avundsjuk över att hon tar för mycket till fru Van Daan (2 March-44: 145) medan Mrs. Van Daan i sin tur är svartsjuk på Anne för att hon gillade hennes son (28 mars-44: 169).

SEXUELL EXTRAVAGANZA

Annes "kärleksaffär" (så kallar Henri F. Pommer det verkligen i AFFA-broschyren, s.9, 12, 14) med Peter Van Daan tar upp långa delar i dagboken, vilket ger intrycket att någon försöker fylla i berättelse som annars skulle tråka ihjäl människor. I vissa avseenden kan dagboken hävdas vara den första pedofil pornografiskt arbete att komma ut efter andra världskriget och säljs på den öppna marknaden I själva verket beskrivningar av en tonårsflicka om hennes sexaffärer kan sannolikt vara den första barnporren någonsin som kommer ut. Åtminstone vi känner inte till något annat verk som kan göra anspråk på denna "förnäma" ära. Det banade utan tvekan vägen för framtida verk av detta slag och spelade en kraftfull roll i vår nuvarande moraliska dekadens. Några ortodoxa judar var det bland de första som uttryckte sina åsikter mot dagboken och hävdade att den är omoralisk och att judar ställs i dåligt ljus. Sexportionerna kan givetvis vara fiktiva, inkluderade bara för att "sälja" boken men utan dem skulle dagboken sannolikt ha blivit kvar bland Otto Franks privata minnessaker. Det är dock en skrämmande tanke att tro att en pappa skulle använda sin dotter på ett så smutsigt sätt men vi påminns om föräldrar som prostituerar deras barn, så varför skulle litterär prostitution inte vara möjlig? Om många interpolationer gjordes, vilket vi tror är fallet, hur och var gjordes dessa förfalskningar? Vi är säkra på att vi fick lov granska originaldagboken eller dagböckerna skulle vi hitta många delar som både har infogats och tagits bort.

Detta väcker frågan: Vem var den eller de skyldiga som gjorde förfalskningarna? Vilka verkligen är bakom detta uppenbara bedrägeri? Uppenbarligen skulle fadern vara den HUVUDSAKLIGA skyldige, men det är bara rimligt att förvänta sig han hade hjälp av andra. Förmodligen var det inte ett enmansjobb. Det kan ha varit ett jobb för två, tre eller till och med ett lagarbete. Om vi ska tro historien blev lilla Anne tidigt förälskad i pojkar. Hon skryter om henne amorös kortage och att vara centrum för attraktion. Hon skriver:

"VILKET FÅR JAG ÄR! Jag glömmer helt bort att jag aldrig har berättat för dig historien om mig själv och ALLA MINA POJKVÄNNER. När JAG VAR MYCKET LITEN - JAG VAR FORTFARANDE PÅ Dagis - Jag fastnade för Karel Samson... En av Karels kusiner, Robby, var en smal, snygg mörk pojke, som väckte mer beundran än den lille, humoristiska karlen Karel. Men utseendet räknades inte med mig... Sedan korsade Peter min väg, och på mitt BARNSLIGA SÄTT JAG VERKLIGEN BLIR FÖRÄLSKAD... vi var oskiljaktiga en hel sommar. Jag kan fortfarande minnas att vi gick hand i hand genom gatorna tillsammans... Jag var arg på hans skratt... han såg så busig ut och stygg... om jag fortsatte springa efter honom skulle jag snart få namnet att vara pojkgalen... Jag gick till Judisk gymnasieskola. Många killar i vår klass var sugna på mig, jag tyckte det var roligt, kände mig hedrad... Harry var arg på mig... Jag är helt upprörd över dröm. När pappa kysste mig i morse kunde jag ha ropat: 'Åh Peter, älskling Peter...!' vem kan hjälpa mig nu... Gamle Peter, Peter, hur ska jag någonsin befria mig från din bild?... Jag omfamnar dig, och med en så stor kärlek att den inte kan växa i mitt hjärta längre utan måste hoppa ut i det fria och plötsligt uppenbara sig på ett så förödande sätt!" (7 jan.-44:1 18 20).

Redan i sitt andra inlägg berättar hon om Peter Wessel som hon vill gifta sig med (15 juni-42:2). Igen i sitt tredje inlägg skriver hon: "Jag har strängar av pojkvänner som är angelägna om att få en glimt av mig och som misslyckas att, kika på mig genom speglar i klassen" (20 juni-42:2). I sitt fjärde inlägg ställer hon själv frågan till vilket vi själva skulle vilja ha svar på när hon säger: "Jag förväntar mig att du kommer att bli ganska förvånad över att jag borde prata om pojkvänner i min ålder. Ack, man verkar helt enkelt inte kunna undvika det i vår skola." En pojke kan du vara visst, Anne skriver "bli pladask förälskad omedelbart och kommer helt enkelt inte att tillåta mig utom synhåll" (20 juni 42:5). Dessa inlägg låter verkligen konstiga för oss, minst sagt. I sitt allra sista bidrag utbrister hon: "Som jag har redan sagt. . . Jag har fått namnet chaser of boys, flirta, vet allt, läsare av kärlekshistorier" (1 aug. -44:236).

Efter att ha läst Nico van Suchtelens bok Evas ungdom, hoppas Anne att hon aldrig kommer att sälja sig själv "till okända män på bakgatorna" och önskar: "Det står också att Eva har en månads mens Åh, jag längtar så efter att få det också; det verkar så viktigt" (29 okt. -42:38).

Som Henri F. Pommer sa innan han gjorde det tidigare citatet: "Anne var tretton när hon började hennes dagbok. Sex månader senare ångrade hon att hon inte hade sin första mens" (AFFA:9). Ungefär tolv månader efter uppfylldes hennes önskan:

"Jag tycker att det som händer mig är så underbart, och inte bara det som snart kan vara på min kropp, men allt som sker inuti. Jag diskuterar aldrig mig själv eller någon av dessa saker med någon; som är varför jag måste prata med mig själv om dem. Varje gång jag har mens - och det har bara varit tre gånger. Jag har en känsla av att jag, trots all smärta, obehag och elakhet, har en söt hemlighet, och det är därför, även om det inte är något annat än en olägenhet för mig på ett sätt, så längtar jag alltid efter den tid jag ska känna hemligheten inom mig igen." Vi får också höra att "Margot som är mycket blygare än jag är inte alls generad" (5 jan. -44:1 15 16).

Senare, trots att hon ville behålla hemligheten för sig själv, diskuterade hon det bara med Peter: "Vi pratade, till exempel om blod via ämnet vi började prata om mens. Han tycker att kvinnor är vackra" (31 mars-44: 172). Den 13 juni-4 skriver hon: "Jag hade inte haft mens på över två månader, men det äntligen började igen i lördags. Ändå, trots allt obehag och besvär, är jag glad att det inte har svikit mig något längre" (220). Eftersom avsnitten om Annes kärleksaffärer med Peter är ganska långa ska vi bara ta bort några utdrag som har betydelse för våra tvivel om att dessa delar är äkta och faktiskt kan ha ändrats, eller ännu värre, vara helt fiktiv. Hur någon kan fortsätta på det här sättet med buller, bråk, ljus, matproblem, toalettproblem och sex verkar verkligen konstigt, speciellt när vi minns vad The Reader's Encyclopaedia så skarpt observerade om gruppen: "Om bakgrunden till massmordet på den europeiska judendomen presenterar boken en LIVLIG BILD AV EN GRUPP AV JÄKTADE MÄNNISKOR TVINGAS ATT LEVA OCH ÖVERLEVA TILLSAMMANS I NÄSTAN TOTAL NÄTHET" (Thomas Y. Crowell Company, USA, 1965, vol. 1:365). Det finns och har funnits hundratals tusentals familjer som lever under VERKLIG "oacceptabel närhet" men de fortsatte verkligen inte på det sättet som denna lott gjorde. Detta kan ytterligare indikera för oss att dagboken inte är en riktig dagbok, än mindre ett "dokument", utan en hopplockning från en mängd olika källor. Det verkar verkligen svårt att acceptera att en tonårstjej på den tiden skulle skriva sådana saker, än mindre en flicka som ska vara gömd, i vetskap om att deras hemlighet vid varje givet ögonblick kan upptäckas och hela gruppen föras bort till en säker död.

Sannolikt var det ingen tjej i hela Amsterdam som fortsatte på det sätt som Anne gjorde. Vi undrar hur någon under dödshotet skulle kunna tänka sig att skriva sin första kärlekshistoria! Om så är fallet kan detta vara det första försöket någonsin. Anne får konfronterad läsning om prostitution (29 okt. -42:38). Herr Dussel "tänkte att han skulle leka doktor och kom och låg på mitt nakna bröst med sitt feta huvud" (22 dec. -43: 108). En ganska egendomlig bit information om Annes lesbiska attraktion:

"Ibland när jag ligger i sängen på natten har jag en fruktansvärd lust att känna på mitt bröst och lyssna på mitt hjärtas tysta rytmiska slag. Jag hade redan den här typen av känslor undermedvetet innan jag kom hit, för jag minns att en gång när jag låg med en tjejkompis hade jag en stark önskan att kyssa henne,

och att jag gjorde det. JAG KUNDE INTE HJÄLPA ATT VARA FRUKTANSVÄRD LÄNGTAN TILL HENNES KROPP, för hon hade alltid hållit den gömt för mig. JAG FRÅGDE HENNE OM, SOM ETT BEVIS PÅ VÅRT VÄNSKAP, SKA VI KÄNNA VARANDRAS BRÖST, men hon vägrade. JAG GÅR IN I EXTAS VARJE GÅNG JAG SER DEN NAKNA FIGUREN AV EN KVINNA, som Venus, till exempel. Det slår mig... att jag har svårt att stoppa tårarna rinna nerför mina kinder, om jag bara hade en flickvän" (5 jan.-44:116).

Encyklopen. Judaica nämner om Meyer Levin, att: "1958 bosatte han sig i Israel, vilket var inställning för hans erotiska extravaganta, Gore and Igor (1968)" (1971, Vol. 11:109). Ovanstående citat, förment kommer från en ung flicka, låter för oss att komma från någon annan källa. Troligtvis ingick de för att sälja boken och de kanske aldrig har funnits i den ursprungliga dagboken.

I sitt nästa inlägg berättar hon om att ha en dröm där Peter Wessel rörde vid henne: "Och efter det kände jag en mjuk, och åh, en så sval snäll kind mot min och det kändes så bra, så bra" (6 jan. -44: 1 17). När hennes far pratade med henne om sex och sa att hon "möjligen" inte kunde "förstå längtan ännu" utbrister hon: "/ alltid visste att jag förstod det och nu förstår jag det fullt ut. Ingenting är mig så älskad nu som han, min Peter" (7 januari -44: 120). Detta var förresten hennes nästa inlägg. Den 24 januari 1944 skriver hon: "När någon brukade tala om sexuella problem... det var något antingen mystiskt eller upprörande. Ord som hade någon betydelse i ämnet viskades."

Men saken rätade snart ut sig för hon säger i samma inlägg som Peter visade henne Boche, kattens könsorgan:

"Boche stod på packbordet och lekte med Peter, som precis hade lagt honom på vågen för att väga honom. "Hej, vill du träffa honom?" Han gjorde inga långa förberedelser utan tog upp djuret, vände honom på ryggen, höll skickligt hans huvud och tassar ihop, och lektionerna började. "Det finns de manliga organen, det här är bara några få bortfallna hårstrån, och det är hans botten" (24 jan.- 44:125 6).

Uppenbarligen Mrs Van Daans uttalande om Anne att hon "redan var skicklig i teorin" om sex och det var "bara praktiken" hon saknade var en underdrift (29 juli-43:83).

Efter att ha lärt sig en katts könsanatomi hade hon nu skaffat sig de nödvändiga färdigheterna. Glad lade hon märke till Peter "höll på att titta" på henne (13 febr. -44: 134). Vi undrar vad han annars kunde ha gjort när de levde i "oacceptabla närhet". Anne kände nu "en verklig känsla av gemenskap, som" hon bara kunde minnas ha med" sina "tjejkompisar" (14 feb. -44:136). "När hon går "uppför trappan" fortsätter hon "hoppas att" hon "ska se honom." Eftersom mitt liv nu har ett föremål, och jag har något att se fram emot" (18 feb. -44: 138). Nästan varje morgon" går hon till vinden för att träffa Peter (23 feb. -44: 140). Men även Peter kan vara ointresserad, föredrar snickeri snarare än kärlek (28 feb. -44: 142). Mrs Van Daan blir lite orolig och frågar: "Kan jag litar verkligen på er två där uppe tillsammans?" (4 mars-44: 147). Enligt Anne känner hennes mamma att Mrs. Van Daan blir avundsjuk på Anne (28 mars 44:169). Anne medger att det "är allt jag var - en fruktansvärd flirt, kokett och underhållande" (7 mars 44:149). Annes flirtar med Peter fortsätter (19 mars 44:160) men känner att hennes "stil är inte upp till standard" den dagen (161). Saker och ting förbättras dock. Hon känner att hon ändå kan ha "en riktigt stor ensamhet" "hemliga annexet", och tillägger: "Oroa dig inte, jag tänker inte gifta mig med honom" (22 mars 44:163). Hennes syster Margot som vi av någon konstig anledning hör så mycket lite om är inte svartsjuk. Vinden heter "Annes andra hem" (23 mars-44: 165). Anne "längtar efter en kyss" (1 april-44: 172).

Den 11 april 1944 förbättras saken ytterligare. Hon berättar att de var "så nära varandra att vi kunde känna varandras kroppar darra" (181). Ytterligare framsteg görs. Peter frågar: "Vågar du fortfarande gå till främre vinden?... Jag nickade, hämtade min kudde, och vi gick upp på vinden... Peter lade armen om min axel, och jag lade min runt hans och så satt vi kvar med armarna om varandra och väntade tyst tills Margot kom att hämta oss" (183). Hur lugnare kunde de ha levt? Fortfarande görs framsteg: "Peter och jag sitter... tillsammans... våra armar runt varandras axlar, och väldigt nära, han med en av mina lockar i handen" (14 april-44: 185). Huruvida hon inkluderar sig själv i att säga "Det finns ingen här som är ett gott exempel" (185) vet inte. Äntligen kunde hon berätta om en mycket viktig dag i hennes liv den första kyssen hon hade

väntat på så länge. Hon skriver om de händelser som hände under detta händelserika tillfälle (16 april-44: 186-7). Dagen efter kan hon inte "se nyttan av bara kramar varandra" (17 april-44: 188). KULET fortsätter dock nästa dag:

"Igår kom Peter och jag äntligen till vårt samtal, som redan hade skjutits upp i minst tio dagar. Jag förklarade allt om tjejer för honom och Tvekade INTE ATT DISKUTERA DE MEST INTIMA SAKERNA. Kvällen avslutades med att var och en gav varandra en kyss, precis bredvid min mun, det är verkligen en härlig känsla" (18 april-44: 189). De fortsätter att prata "om det mest privata" (15 juli 44:232). Dramatiken blir mer inblandad: "Han kom mot mig, jag slog mina armar runt hans hals och gav honom en kyss på hans vänstra kind, och var på väg att kyssa andra kinden, när mina läppar mötte hans och vi tryckte ihop dem. I en virvel var vi inlåsta varandras armar, om och om igen, för att aldrig sluta" (28 april-44: 193). Vi antar att hon vid det här laget måste ha "avancerat" ganska mycket. Det måste säkert ha varit något annat än att hon tittade på Rin TinTin filmer (15 juni-42: 1). Helt förståeligt med tanke på allt det föregående tar hon inte illa upp av en flirt, en kyss, en omfamning, ett smutsigt skämt" (1 aug. -44:235). Huruvida någon tror att det föregående faktiskt skrevs av en flicka som upplever obeskrivliga förföljelser eller om de är interpolationer; vad man än kan säga känner vi helt säkra, de ansvariga visste hur man SÄLJER en historia. Förmodligen visste de också att historien skulle bli tråkig utan dessa portioner. När vi får höra att delar av avancerad sex försvann kan vi bara visualisera vad de kan ha innehållit. I alla fall: Hur många familjer hade tid, styrka och hälsa under kriget att fortsätta med sådana amorösa aktiviteter och spekulationer? Ändå har hon, tillsammans med sin grupp, blivit symbolen för de mest fruktansvärda förföljelser som någon upplevt under nazisterna. Detta är en skam för alla dessa människor som blev orättvist förföljda och som upplevde VERKLIGA svårigheter. Hela Anne Franks historia är sjukt!

INGEN STRIKT INFÄNGNING

Arten av detta kolossala bedrägeri kan ytterligare fastställas genom att inse att människorna i verkligheten INTE var begränsade till deras så kallade "gömoställe". Det intryck som säljippon av olika slag har givet är dock motsatsen. De hävdar att gruppen var strikt inskränkt, knappt ens kunnat heller röra sig eller andas. Absolut aldrig hör vi om någon som lämnar vinden av rädsla för att bli det direkt upptäckt. På baksidan av 1963 års Cardinal-utgåva står det: "Hennes dagbok avslöjar livet för denna grupp av judar väntar i rädsla för att bli upptäckt av nazisterna." EJ säger: "Dess STORA BETYDELSE LIGGER I FÖRTRYCKANDE BESKRIVNING AV DEN ALLA GENOMFÖRANDE RÄDSLAN OCH DET ÖDDA LIV FÅNGADE JUDAR" (Vol.7:54). EJ hävdar att Anne "misslyckat försökte undkomma nazisterna under ockupation av hennes hemland Holland" (Vol. 5:581). Storm Jameson i "Pan"-upplagan av dagboken säger:

"Hennes far hade i flera månader förberett en plats att gömma sig på de två övre våningarna på baksidan av en gammal byggnad. . . Här tog nu Anne, hennes sextonåriga syster Margot och hennes föräldrar sin tillflykt, JAGADE DJUR GÅR UT UTOM SYNHÅLL. . . DE MÅSTE TA OÄNDLIG VARNING, ALLA DAGAR, ATT INTE SES ELLER HÖRAS, och för en energisk pigg liten flicka måste livet ofta ha varit lika upprörande som straffet att bli skickad till sängs en fin eftermiddag" (5,6).

Eleanor Roosevelt säger till oss: "Anne Franks redogörelse för förändringarna som åstadkom åtta personer som gömmer sig FRÅN NAZISTERNA I TVÅ ÅR... LEVA I STÄNDIG RÄDDSLA OCH ISOLERING, I FÄNGELSE... en ung flicka LEVER UNDER EXTRAORDINÄRA FÖRHÅLLANDEN" Cardinaled., "introduktion."). Vi har redan haft gott om exempel på vad dessa "extraordinära förhållanden" var. Baksidan av omslaget till den svenska Anne Franks dagbok (1953) annonserar tydligt: "Hennes beskrivning av hennes yttre liv griper också oss, hur åtta personer bodde på ett par vindar uppenbarligen i två år, UTAN ATT NÅGONSIN VÅGA GÅ UT, inte våga prata högt, under konstant rädsla för att bli upptäckt." Återigen blir vi besvikna när vi börjar undersöka. Vi har redan nämnt om "Dr." Dussel tar på sig sin kappa fylld med mat. Vart var han på väg? Minst en person, Peter, gick faktiskt runt i byggnaden TVÅ GÅNGER DAGLIGEN!

Uppenbarligen har de som skriver om dagboken aldrig brytt sig om att LÄSA den. De har precis tittat igenom den och så har de gjort sina åsikter utan att bry sig om att samla läsa den. Det faktum att Peter

gick RUNDT den byggnad bekräftar vidare vår uppfattning att familjen flyttat till lagret, inte i första hand för att gömma sig, för i så fall de skulle ha valt en annan lämpligare plats, MEN FÖR ATT SKYDDA SIN EGENDOM MOT NEDERLÄNDSKA TJUVAR och troligen för att de ville hålla vaksamma ögon på dem som nu bedrev affärer (Jämför 29 mars-44: 170). När detta väl har kommit i minnet har hela gåtan om Anne Frank-förvirringen börjat bli vettigt. Låt oss ge några exempel på att det var tjuvar de faktiskt var oroliga för. När deras lokaler bröts in får vi veta:

"De höll på att bryta sig in i lagret. Pappa, Van Daan, Dussel och Peter VAR NERE PÅ ETT ÖGONBLICK" (1 1 apr.-44: 177).

Om de verkligen var rädda för att bli upptäckta skulle de inte ha agerat på detta sätt. Hur t.ex. kunde de veta att det inte var polisen eller Gestapo som kom in? Mr. Van Daan "stod på marken med en helikopter." (178) knappast en klok sak att göra om de verkligen var rädda för att bli upptäckta. Att avskräcka framtiden stöldarrangemang gjordes där "PETER GÅR RUNDT HUSET FÖR EN KONTROLL vid halv över åtta och halv tio" (183). Vi påminns också om Peter "rytande av skratt" (9 nov. -42:43), om honom som snickrar och hugger ved och att han "gör akrobatik i rummet med sin katt" (10 dec. -42:52). Trots allt detta har vi fått höra av sådana judiska författare som Margit Vinberg, som har haft personliga intervjuer med frankerna och vem som uppger hennes uppgifter är helt korrekta, att rullgardinerna aldrig gick upp och att fönstren aldrig öppnades på de översta våningarna. Någon måste ljuga. Klart då, ingen strikt instängning var nödvändig eller önskad för det PRIMA MOTIVET med att flytta in i lagret verkar vara har varit för att skydda sina tillhörigheter och för att hålla ett öga på arbetarna på lagret. Berättelsen tappas allt trovärdighet när dessa fakta är kända och när de granskas i strålkastaren. En del är försäljningsknep genom vilka allmänheten har hjärntvättats, den andra delen är den verkliga delen som ingen men de som läser berättelsen noggrant kommer att förstå. De flesta läser aldrig sina böcker noggrant, än mindre litteraturkritiker som ofta får sina "recensioner" från betalda PR-firmor. Familjen Frank hade nog mindre av ett dramatiskt liv (förutom naturligtvis deras ständiga gräl, om vi borde kalla detta "dramatiskt") än många holländarfamiljer i Amsterdam vid den tiden men som aldrig vågade tjäna pengar på sitt och andras elände som Mr Frank och hans lott gjorde.

BESÖKARE ÖVER NATT

Det så kallade "hemliga annexet" besöktes flitigt av olika personer under dagen. De delade till och med måltider tillsammans. En hjälpsväckande observation utredaren gör är vetenskapen om att människor gick till "Secret Annex" för ÖVERNATTNING. Till exempel på ett ställe rapporterar Anne:

"Tja! Nåväl! Som tur var var allt okej den här gången. Under tiden HADE VI JÄVLA KUL PÅ MÅNDAG. Miep och Henk SPILLDE NATTEN HÄR. Margot och jag gick in till mammas och pappas rum för natten, [men var gjorde "Dr." Dussel go?] så att Van Santens kunde få vårt rum. Måltiden smakade gudomligt... Jag gick upp tidigt i morse. Henk fick gå halv nio. Efter en mysig frukost Miep gick ner... Nästa vecka kommer Elli för att stanna en natt" (20 okt.-42:37,38).

Schnabel rapporterar att Elli övernattade där också (6:101). Nu frågar vi: Vad vettigt folk skulle under dödshot överväga att bjuda gäster på middag och till och med låta dem övernatta? Människors faror att gå in i lokalerna på udda tider och aldrig lämna ett lager på en hel natt skulle verkligen inbjuda misstanke, minst sagt. Istället för att skylla sig själva, får en viss herr "M" skulden för att ha avslöjat dem! (Schnabel, Inledning: 10, 6:84, 7:117, 8:135, 9:143, 146, 12:189). Med vissa människor vet fräckheten nej gräns. Hela Anne Franks berättelse är en mardröm av motsägelser och hyckleri. Vilket skräp av det här slaget kan påtvingas människor är knappast någon heder åt mänsklighetens intelligens.

ENDA EN DAGBOK

Det är uppenbarligen skillnad på en kokbok, två kokböcker eller flera kokböcker. De kan alla kallas kokböcker som visar den kulinariska konsten från olika perspektiv men det är lika stor skillnad från en kokbok till en annan kokbok till mer än en kokbok som det finns i det faktum att en plus en gör två - inte en.

Det ursprungliga intrycket vi har fått av Mr Frank är att det var EN dagbok, en gåva han hade köpt till Annes födelsedag i en bokhandel. Schnabel informerar oss om att han såg bokhandeln: "samma butik där Otto Frank för femton år sedan köpte dagboken med rödrutig pärm" (2:32). Uppgiften att den berör bara EN dagbok är så utbredd, inte bara i skrivna artiklar utan även bland allmänheten, att vi kan betrakta det som den officiella STANDARDVERSIONEN. Vem som helst kan göra sitt eget test genom att fråga någon om dagboken. Alltid kommer han att upptäcka att folk tänker på en dagbok - inte många. Vi ska hämta utdrag från skriftliga källor som bekräftar detta faktum ytterligare. Det är viktigt att göra det eftersom det har stor betydelse för sanningshalten av berättelsen. Från det märker vi en utveckling av produkten. Det indikerar för oss hur det blev en myt; hur det var utnyttjas för försäljningsändamål, som används som ett verktyg för att presentera förvrängda intryck av det tyska folket och som ett verktyg för att trampa sionism.

Gyldendals store Opslagsbog, Köpenhamn, 1967, Vol. 2:252: "Frank lämnade EN dagbok." Fokus, Stockholm, vol. 2:959: "Annes DAGBOK." Aschehougs Konversationsleksikon, Oslo, 1969, Vol. 7:94: "vem lämnade EN dagbok." Bra Bockers Lexikon, Sverige, Vol. 8:203: "världskänd av sin överlevande DAGBOK." Katalog över Bocker For Folk - Och Skolbibliotek, Grundkatalog 2, Tillägg 30, Stockholm, 1955:23, ett auktoritativt verk används av svenska bibliotekariéer och på skolbibliotek står det: "Annes dagbok hittades." Baksidan av 1953 svenska utgåvan av dagboken säger: "En dagbok fick hon i födelsedagspresent när hon blev tretton." Das Tagebuch Der Anne Frank, Svenska Bokforlaget Norstedts, Stockholm, 1964: "DAGBOKEN av Anne Frank var skriven på holländska The New Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, 1975, Vol. -44:279: "On the hiding platsgolv [motsägs av andra källor men stöds av Simon Wiesenthal: 176; av pjäsen och The Christian Science Monitor, etc.] fann han BERÄTTELSE Anne hade skrivit om tomtar, björnar och gammal dvärg och dagbok, [observera här att när det senare berättades att Anne skulle ha skrivit andra berättelser kom det som en fullständig överraskning för många människor] Han lät publicera den 1947 som Het Achterhuis." Encyclopaedia Judaica, 1971, vol. 7:52: "författare i tonårsåldern till A DIARY... Hennes namn blev känt... som ett resultat av DAGBOKEN." Cecil Roth & Geoffrey Wigoder, The New Standard Jewish Encyclopedia, 1975:697: "Medan de gömde sig under nazisten ockupationen av Holland, skrev hon... En anmärkningsvärd "Journal" som visar stor litterär förmåga och psykologisk insikt. Detta upptäcktes efter hennes död." Meyers Enzyklopedisches Lexikon, Mannheim, 1973, Vol. 9:231 säger att hon förde "EN DAGBOK." Wiesenthal och Margit Vinberg gör samma påstående att det gäller en dagbok.

Encyklopediska verk och annat informationsmaterial skapar alla intrycket att det var en dagbok. Inte en ledtråd är med tanke på att mer än en dagbok var inblandad. Inte mindre gjorde det berömda dramat, en pjäs i två akter av Albert Hackett och hans hustru Frances Goodrich; vilken pjäs förresten påstås av vissa ha blivit avskuren från Meyer Levin, skapa intrycket att det bara gällde en dagbok. En källa säger att författarna "tillbringade år av forskning och skriva" dramat. Samma källa förklarar hur pjäsen börjar: "Redo att lämna Amsterdam efter kriget, Mr. Frank avslöjar sin dotters dagbok" (MWD: 207). Tusentals har sett denna pjäs där de är kvar med intrycket att det var en enda dagbok, förutom att man naturligtvis lämnade tanken på att tyskarna var goda.

Hur är det med själva den tryckta dagboken? Vår Cardinal-utgåva ger oss inte en fingervisning om att det fanns mer än en dagbok. George Stevens verkar tydligt ha haft intrycket att det bara fanns en dagbok. Han talar om "En liten rödrutig tygklädd bok", av den "lilla dagboken som bara ses av henne själv." Han frågar pappan: "hur var det de inte hittade och förstörde dagboken?" Han berättar hur dagboken kastades på golvet och hur den var upptäckt. I samma upplaga talar Eleanor Roosevelt likaledes om endast en dagbok. Baksidan talar även av en dagbok. "Epilogen" nämner att "Annes dagbok slutar här... Bland en hög med gamla böcker, tidningar och tidningar som låg kvar på golvet, Miep och Elli hittade Annes dagbok." I Annes tredje sista inlägget hon talar om:

"Dessa saker har fått mig att aldrig nämna mina åsikter om livet eller mina väl genomtänkta teorier

någon annan än min dagbok och ibland för Margot, gömde jag allt för pappa" (15 juli- 44:231).

Att "gömma" en dagbok under "oacceptabel närhet" skulle vara ett mästerverk i sig men att dölja flera dagböcker under sådana förhållanden förefaller oss vara mer än ett mirakel. Uppenbarligen var det samma "min dagbok" och "en dagbok" hade Anne pratat med den 20 juni-42:2,3. När hon flyttade till sitt nya hem skriver Anne:

"Det första jag skrev in var den här dagboken." Hon lade den i sin "skolväska" (8 juli42: 13).

Den 2 januari -44: 113 gör hon följande inlägg:

"I morse när jag inte hade något att göra bläddrade jag på några av sidorna i min dagbok... Den här dagboken är av stort värde för mig, eftersom det har blivit EN BOK med memoarer på många ställen, men på många sidor som jag säkert skulle kunna lägga förbi och vara färdig med.

Vår senare, engelska Pan Books (1975) utgåva fortsätter att upprätthålla myten om att det fanns en dagbok trots av vad andra, som Schnabel tidigare skrivit. "Storm Jameson" (en självklar pseudonym; mer om detta senare) skriver i sitt förord: "Bland presenterna Anne Frank fick på sin trettonde födelsedag, den som glädde henne mest var EN BOK med styva pärmar där hon började föra en dagbok: hon hade aldrig försökt att skriv innan" (5). Det verkar som att han också är förvirrad över vilken typ av bok det egentligen var. Han fortsätter: "den första Sak Anne packar att ta med sig är hennes dagbok... hon förde sin dagbok och berättade allt hon kan ha berättat en intim vän... Hittades senare i den oordning som Gestapo lämnade, Annes kära dagbok gavs till hennes holländska vänner... Hon räknade inte med att hennes journal skulle låna ut" (5,6). Han fortsätter: "Och som den sista posten i journalen visar tydligt"(9). Det är uppenbart att han är under intrycket att denna lilla dagbok innehöll den fullständiga tryckta upplagan!

"Epilogen" i Pan Books-utgåvan ger läsarna samma intryck som dess baksida.

Hur förankrat denna uppfattning har blivit i människors medvetande att det handlar om EN DAGBOK kan visas av upplevelser vi hade efter att folk hade sett den senaste TV-serien om dagboken som vi ska prata mer om längre fram. Även om många tyckte att TV-programmet var väldigt förvirrande, hävdade de att det rörde sig om EN DAGBOK även om de hade sett flera böcker etc. på den showen.

Den officiella AFFA-broschyren fortsätter att förmedla intrycket av EN DAGBOK. Det finns inte ens en. Vi får tips om att det kan vara annorlunda. Den talar om "Anne Franks dagbok, SKRIVS I SEKRETESS av ett annex" (4) som får oss att undra hur "privata" som kunde ha sett de skulle ha bött i sådan "oacceptabel närhet". En bild visas på en dagbok på sidan 5 som utger sig vara den hon skrev i. Vi får veta att Annes fördel framför Antigone till St Therese är "att hon lämnade en dagbok" och att hennes "legend saknar stöd av patriotisk och kyrklig makt, men den har STYRKAN av hennes AUTENTISKA, jag tecknat porträtt" (5). Hur "äkta" detta verk verkligen kan vara har vi redan berört. Vi får vidare veta att "Det tog" pappan "många veckor att läsa färdigt dagboken" (6).

Kändisarna som påven Johannes XXIII, president John F. Kennedy (16) och fader Dominique Pire (17) var tydligen alla under intrycket att det gällde en dagbok. Som kan förväntas hävdar BG:2 detsamma sak: "Det var i det här rummet som Annes dagbok hittades" och på sidan 3 står det: "När Miep och Elly... höll på att städa upp de hittade övningsböckerna där Anne hade fört sin dagbok... Det var då som han fick sin dagbok från yngsta dottern." Vad hände med Margots dagbok? Vi vet inte. Vi ska gå in på denna fråga närmare men innan vi gör det låt oss börja vår nästa rubrik med att ställa frågan: Kan det ha varit mer än en dagbok? Eller ska vi vända på frågan: Kan det möjligen ha funnits EN dagbok?

MER ÄN EN DAGBOK KOMMER

Som vi tidigare har observerat ger de tryckta anteckningarna oss ingen antydning om att det finns mer än en dagbok. Annes uttalande att: "Vid tretton följde reservoarpenen med oss till 'Secret Annex', där den har tävlat genom otaliga dagböcker och kompositioner för mig" (1 1 nov. -43: 104) bör förstås så att hon skriver om hennes otaliga anteckningar i hennes dagbok. Möjligen gör det holländska originalet detta tydligare. Det har vi redan nämnt att de olika översättningarna varierar och det är många gånger svårt att få den rätta meningen pga skillnaderna i översättning.

Officiellt hävdade de (och gör det fortfarande om inte ändamålsenligheten kräver annat) att det bara fanns en dagbok. Förmodligen på grund av de tvivel som har sänts om att det till och med fanns EN autentisk dagbok, propagandan i originalet måste mjukas upp. Den rättsliga talan som pappan senare väckte mot en elevgrupp medfört ytterligare svårigheter att behålla den ursprungliga historien. När utredarna kontrollerade materialet hittade de flera dagböcker. Informationen kom dock aldrig ut offentligt. Möjligen döden av Anneliese Schutz, den judiske journalisten, en god vän till frankerna från den tid de bodde i Frankfurt on Main, hjälpte till Mr Frank för att mjuka upp sina ursprungliga berättelser. Det verkar inte som att någon information har kommit ut till allmänheten om det häpnadsväckande faktum att det MÅSTE ha funnits mer än en dagbok.

Om vi ska tro de holländska förlagen som tog fram Verhalen rondom het Achterhuis (tyska: Geschichten und Ereignisse aus dem Hinterhaus\ engelska: Works of Anne Frank , 1959), till och med de verkade förbryllade över att ta reda på att annat skriftligt material av Anne hade blivit kvar; faktiskt en ganska prekär nyhet eftersom de själva hade tidigare propagerat att de hänsynslösa tyskarna var så noggranna med att plundra huset för att inte lämna några tecken på tyder på att personerna togs för att utrotas. Intrycket reagerar har skapat var att av någon mystisk chans att Annes dagbok hade undgått deras hänsynslösa uppmärksamhet (Anne Frank Berättelser, "Efterskrift", Stockholm, 1960:169-71). Mr Frank hade tydligen svårt nog att förklara för George Stevens hur det var att det grundliga Gestapo kunde ha missat EN dagbok - MEN FLERA DAGBOKER TILLSAMMANS MED ANDRA DOKUMENT, hur de kunde ha missats, skulle säkert göra hela historien mest egendomlig om inte idiotisk. Påståendet om att lokalerna plundrats skulle också behöva överges. Berättelsen om hur Elli och Miep hade hittat en dagbok tillsammans med en mängd andra berättelser som skulle behöva ändras eller revideras. Redan av den här gången var berättelsen en sammanblandning av förvirring så att ytterligare förändringar skulle vara vansinniga. Dilemmat, ett faktum som till exempel kan observeras från Ernst Schnabels fåniga bok The Footsteps of Anne Frank (1961), löstes helt enkelt genom att ignorera alla logiska invändningar helt och hållet, möjligen den klokaste vägen de kunde ha tagit, förutom det enda val som stod öppet för dem.

Ernst Schnabels barnsliga bok, som påstod sig vara en "äkt" berättelse om Annes liv och dagbok var en av de första tryckta källorna fick världen en antydning om att fakta kan vara annorlunda, även om de är noggrant bäddade för att inte dra för mycket uppmärksamhet. Mitt i att informera oss kan det ha varit mer än en dagbok inblandad får vi fortfarande det motsatta intrycket. Till exempel säger han: "Senare i en av hennes anteckningsböcker som Anne hade förutom sin dagbok" (2:28; jämför s. 37, 3:51, 6:94). Han nämner att hennes far hade köpt en dagbok (2:32). Fadern ska ha uppgett om Anne: "Det kanske hon också visste vid det här laget att allt var förlorat, det var därför hon gick fram och tillbaka och PACKADE och gav inte ens dagboken en blick" (8:134, eftersom han inte skulle ha vetat om det enligt vissa källor, hur skulle han veta det?). Om det fanns mer än en dagbok, fadern borde ha sagt dagböcker.

En annan variant ges av George Stevens i förordet till Cardinal-utgåvan (också med stöd av Simon Wiesenthal, 1976): att dagboken var i Franks korta fall, och att tyskarna slängde innehållet ner på golvet. De använde den tomma portföljen för att komma iväg med familjens menorah (naturligtvis!) och lämnade "papper och dagbok" på golvet där Miep senare hämtade dem. Flow dagboken kom in i Franks korta fall i första platsen, när det skulle vara en hemlig dagbok, förklaras inte. En annan hävdar att den låg i "Anne's portfölj" (AFFA:8) och så vidare. Detta kan också tyda på att hon kan ha velat ta med sig dagboken och det kan faktiskt ha tagits med henne. Alla dessa olika berättelser som kommer ut får oss också att undra om de här människorna faktiskt läst berättelsen eller hade precis läst om den.

Samtidigt som Schnabel föreslår en dagbok gör han det ganska tydligt i mer än ett fall det var mer än en dagbok inblandad. Fie nämner att Miep har upptäckt att Anne skriver "i en av dessa CASHBOOKS vi förvarade på vårt kontor. Jag kunde känna igen det" (6:93). Detta kan ha varit hennes dagbok. Han nämner om berättelsen "Katrientje" som Anne ska ha läst för Koophuis. Detta skulle säkert betyda att det fanns mer till det än bara den där "lilla dagboken" där det inte fanns tillräckligt med utrymme ens för den tryckta versionen av henne dagbok än mindre andra berättelser (6:94). Men den mest avslöjande delen som bevisar den ursprungliga dagboken historia att vara en lögn är när han informerar oss om att: "Annes papper och anteckningsböcker låg skyddade i en metallåda i en gammal, grön säkerhetsbox i Amsterdam. Jag har sett den. Inne i lådan ligger boken med de rödrutiga pärmarna som Anne började skriva i CASHBOOKS från kontoret SOM HON FORTSATT ATT SKRIVA I. Slutligen. Där ligger också buntan med 312 ark sidenpapper, helt fylld med hennes strama, vackra handstil" (12:186; vi bör här observera att när "Frau Minna Becker" hade undersökt materialet var mängden silkespapper hade ökat till 338!). Myten om endagboksberättelsen borde överges en gång för alla. Det har inget som helst stöd vad gäller faktiska fakta. Det uppfanns i början för att hjälpa till att sälja en annars värdelös produkt. När den väl är övergiven förlorar hela Anne Franks berättelse den dramatiska effekt den än hade. Det hade bara privata och sionistiska intressen. Det användes för att vidareföra produkten till en godtrogen publik och litterära "kritiker" som var inget annat än bönder i deras händer. Det användes som en finansiell gimmick. Hela uppfinningen är en massa av pragmatism.

Vi märker en evolutionär process i dagboken. Klädd från alla sina känslor blir historien om dagboken en avskyvärd kontur av en grupp skrupelfria människor som kallt använder en ung flicka för att främja sina egna mål. Kan det vara så att Anne, i motsats till vad som sägs, förde dagbok före den 14 juni 1942? Kan den röda rutiga dagboken vara en hon hade skrivit i innan den tiden? Om inte fadern en gång för alla kommer ut öppet och berättar HELA sanningen kommer HELA historien att fortsätta att vara ett mysterium, även om det i detta skede måste ses som en av de mest avskyvärda litterära förfalskningar som någonsin påtvingats mänskligheten. Allmänheten har en rätt att veta. Fadern har gått ut i världen och presenterat det som ett autentiskt dokument. I så fall är det han som måste producera varorna. Vi har tagit fram bevis som visar att det är något radikalt fel med hans berättelse eller snarare berättelser. Det är nu upp till honom att visa oss sina kort. De flesta av oss köpte boken och accepterade de berättelser som den gav ut och trodde att de var sanna. Vi kunde inte drömma om att någon skulle försöka lura oss på detta sätt. Nu vill vi veta HELA sanningen. Halva sanningar är ofta värre än lögn. Tiden har kommit för honom att sätta igång och låta oss undersöka originalen själva. Inget annat skulle tillfredsställa oss. Att det är ett bedrägeri är uppenbart. Vad vi vill ta reda på är hur detta bedrägeri kunde ha påtvingats oss så länge.

EN FILM FÖR MYCKET

I samband med ovanstående framställning vill vi ge ytterligare bevis, inte bara på det faktum att mer än en dagbok var inblandad men också att det finns olika handstilar. Fredagen den 2 december 1977, kl 18:05 på kvällen visade Sveriges Television (TV 1) en film av Anne Franks Stiftelse. Den började genom att visa fadern på väg mot en bank, en man som öppnar ett värdeskåp och fadern tar flera föremål från den. Andra sekvenser visade inte bara en mängd olika föremål utan också vad som verkade vara olika handstilar. Närhelst handstilen visades hölls de antingen ur fokus eller så gick sekvenserna så snabbt att det var svårt att följa. Den enda delen som var på nära håll och i fokus var när de visades helt TOMMA sidor, då kunde LINJERNA ses tydligt. I slutet av filmen berättar fadern kyligt för publiken att detta var ett levande dokument. Vi visades inte vad han höll i sina händer. Det verkar mer korrekt att kalla det en levande lögn. Sanna dokument talar för sig själva och behöver inga knep för att försöka förklara dem. Filmen lämnade intrycket av förvirring. Kanske trots allt om det enda sanna i hela historien. Människor vi hade frågat sa att det var en mycket förvirrande presentation. Troligtvis gjordes det i ett desperat försök av fadern för att tysta kritiker och lura allmänheten ännu en gång.

VARFÖR BARA EN-DAGBOKEN?

Varför uppfanns det en enda dagboksberättelse? Varför måste myten upprätthållas? Skulle det inte ha varit jämnt viktigare om allmänheten hade informerats redan från början som flickan hade skrivit flera dagböcker tillsammans med andra berättelser? Har vi inte fått höra om hennes litterära geni och skulle detta inte ha gett stöd för påståendet? Anledningen är uppenbar. Tusentals andra holländska flickor och pojkar behöll dagböcker. Dagböcker såldes över hela Holland. Förmodligen var deras berättelser mer dramatiska än Annes och visade mycket mer talang än hennes påhittade material. Därför behövdes något mer dramatiskt för att sälja historien.

Men för att sälja den måste den ändras. Vissa tror att det inte ens finns en dagbok som utger sig för att tillhöra Anne som är äkta. Vi tror att det finns. Vi behöver inte gå så långt och det här kan vara just Mr. Franks stort problem. Det finns en dagbok eller dagböcker som finns men inte alla kan ha skrivits av Anne och den som hon skrev har ändrats kraftigt. Hennes TRYCKTA version skiljer sig från hennes handskrivna version. Att ha ändrade den äkta versionen genom att göra många interpolationer för att sälja historien som bedragarna skapade vissa psykologiska mjuka fläckar. Till varje stor lögn behövs ett element av sanning. Anne Franks berättelse har fick precis alla ingredienser för att få bedrägeri att fungera.

Dessutom behövde berättelsen en känsla av FÖRFÖLJELSE så att nyfikna människor skulle bli generade att ställa frågor till vem som vid sitt fulla sinne skulle delta i att förfölja namnet och minnet av en försvarslös flicka? Det skulle också skapa mjuka fläckar i människors hjärtan. När den rätta atmosfären hade skapats av olika jonglerande runt händelserna var historien redo att gå till världen. En del av det var kanske redan påhittat före kriget av Mr. Frank och hans mest kära vän, Anneliese Schutz, en judisk journalist. Den ena dagboken berättelsen var nödvändig för det hemliga annexet. Intrycket gavs att deras syfte var att gömma sig, det var inte så att de skulle kunna hålla en nära uppsikt över sin verksamhet; ännu mer nödvändigt nu eftersom verksamheten hade överlämnats till icke-judar och dessutom: ATT SKYDDA DEN FRÅN INBJUDNA; men de "gömde sig" för hänsynslösa tyskar som oupphörligt letade igenom holländska och judiska hem, noggrant radera alla spår av deras hänsynslösa plundringar. Genom det skapades spänningen hur en hel familjs ägodelar konfiskerades, hur deras hem genomsöktes noggrant för att inte lämna några spår till världen efter att gruppen skeppas iväg för utrotning - MEN AV NÅGOT MIRAKEL hade Gestapo missat mycket bevis som skulle avslöja dem för världen. Det skulle avslöja för världen om deras fruktansvärda förföljelser och lidanden. Det enda problemet var att även i detta avseende, som vi har sett, är historien dålig. De bluffarna har varit för snabba med att ge ut det. "Lyckligtvis för oss", skriver Storm Jameson i sitt "förord" till Pan Books edition (1975:6), "det är en fantastiskt tydlig bild som kommer mot oss, LEENDE, från dessa sidor som KLANTIGA MORDISKA HÄNDER inte tog sig besväret att förstöra." Men för att hävda att trots Gestapos grundlighet kunde de ha missat till och med EN dagbok, eftersom de ändå kan ha varit "klumpiga" behövt en viss förklaring. George Stevens var förbryllad och ställde sig själv denna fråga:

"Detta öde att överleva illustrerades dramatiskt i det samtal jag hade med herr Otto Frank 1957. Vi satt på en trång vind i Amsterdam och jag höll i min hand en tryckt upplaga av The Diary of A Young Girl. Det var i den här byggnaden som Mr. Frank hade skyddat sin lilla grupp medan de gömde sig för nazisterna. EFTER ALLVARLIG tvekan frågade jag Frank en fråga som jag kände att jag MÅSTE HA SVAR på - 'Kan du berätta något om vad som inträffade när Gestapo bröt sig in i det här rummet? DERAS MISSION VAR ATT FÖRSTÖRA, HUR VAR DET MÖJLIGT ATT DE INTE HITTADE OCH FÖRSTÖRDE DAGBOKEN?'. . Deras uppdrag var att avlägsna judarna från Holland. Medan de gjorde det, SKULLE de FÖRSTÖRA OCH PLUNDA, och, VIKTIGAST, skulle de inte lämna INSPELNINGAR ELLER DOKUMENT AV DETTA VERK. . . Däremot låg dagboken av en ung flicka kvar på golvet. De nazistiska soldaterna hade misslyckats med sitt uppdrag. De hade lämnat efter sig en kommentar om sina arbeten".

Här har vi ledtråden till gåtan. Den enda dagboksberättelsen uppfanns för att anklaga tyskarna för hänsynslösa förföljelser och att upprätthålla en trovärdig känsla av sanning över det "hemliga annexet". Dagboken gjorde också mer än allt annat för att hålla en värld blind och för att hålla munnen stängd när den "utvalda rasen" invaderade och tog bort Palestina från dess ursprungliga invånare och kallade det "Israel", även om banditerna inte var annat än falska Khazarer som inte har någon som helst rätt till sitt stulna byte.

Mr Frank och hans lott och hans falska stiftelse fortsätta att oavbrutet spy ut hatpropaganda mot tyskarna, men dessa hatmästare har fräckheten att hävda att de arbetar för att överge hat och fördomar bland mänskligheten. Vad de faktiskt arbetar för är inte bara att EVIGT HAT bör fokuseras på tyskarna men också så att folk ska förlåta dem för att ha förflyttat palestinierna från deras hemland. Bedrägeriet tar nu gigantiska proportioner. Så länge all kritik inte är riktat mot "den utvalda rasen", är allt tillåtet. Sionisterna måste ha ett tydligt fält att arbeta på och av denna anledning är Anne Frank-myten VIKTIGT FÖR DEM.

Pinsamt nog kvarstår frågan. Kanske av en slump kunde de där grundliga nazisterna ha missat en dagbok men hur är det med den här högen av andra skrifter som de också lämnat efter sig? Om de kom för att radera och plundra och lämna ingenting bakom sig hur kunde de ha missat dem? Det är synd att George Stevens inte längre lever. Han måste ha varit förbryllad över det. Att nazisterna inte brydde sig om att konfiskera alla böcker och andra skrifter kan helt enkelt bero på att de inte brydde sig om dem. I att spåra alla märkliga argument och resonemang som har framförts av exponenterna för dessa berättelser börjar vi få en tydlig bild av svindlarens stora omfattning. Sionisternas hela efterkrigsarbete har kopplats samman med denna fabel om Anne Frank Dagbok. Det är verkligen häpnadsväckande att få reda på att det bästa beviset de kan ge för att de höll fast vid sitt stulna byte är Anne Frank fiktion. I deras brådska att spy ut hat över andra och stjäla ett helt land från dess rättmätiga ägare som sionisterna har fångats i sin egen fälla. Hela det sionistiska bedrägeriet faller nu på dem. Inte vid något tillfälle var det mer olyckligt att bedrägeri blev avslöjat än nu. I trettio år de har kunnat lura en hel värld. Vilken chockerande effekt denna uppenbarelse måste ha på alla dessa människor nu inser att de har blivit lurade.

HUR DAGBOKEN BLEV FÖRLORAD OCH HUR DEN HITTADES

En populär version hävdar att dagboken lämnades upp bland balkarna vilket var anledningen till att Gestapo inte kunde hitta den. En annan version hävdar att den mystiske Mr. "M" hade räddat den. Schnabels version är att Elli och Miep hittade Annes papper EN VECKA EFTER polisen hade brutit sig in. Varför så länge efteråt, att veta att de arbetade där dagligen, det gör att vi inte tror på denna berättelse. Bland papper och annat på golvet låg en bok med rödrutiga pärmar. Miep tog upp den, känner igen Annes handstil. De tog med sig boken tillsammans med Annes skrivböcker och rosa papper som låser in dem i det stora kontoret på nedervåningen, en plats som förresten den nya vaktmästaren på lagret, herr "M" måste haft tillgång till. Märkligt nog att Mr. "M", som påstås ha förrått dem och som arbetade för nazisterna, gav Eli lite mer av Annes papper, vilket fick en att undra om han har skapat det avsiktligt som "ondskan" i berättelsen (Schnabel 12:1889).

George Stevens informerar oss om att dagboken var i "Mr Franks kortärende" när Gestapo gick in. Tydligt var detta vad Otto Frank hade berättat för honom (Kardinalred., förord). Simon Wiesenthal intar samma uppfattning till och med citerar Mr Frank själv "SS-mannen tog mitt korta ärende ... kastade Annes dagbok på golvet" (176). Denna uppfattning verkar dock märklig av flera skäl. Återigen får det oss att undra om inte bara de andra utan till och med Mr. Frank själv hellre läste en berättelse än att leva den. Kanske hade A. Schutz hjälpt honom mer än vi har anledning att tro.

I ett av Annes sista inlägg skriver hon:

"Dessa saker har fått mig att aldrig nämna mina åsikter om livet eller mina väl genomtänkta teorier någon annan än min dagbok och ibland till Margot. Jag gömde allt som störde mig för pappa; Jag delade aldrig mina ideal med honom" (15 juli44:23 1).

Varför skulle hon då ha lagt sin dagbok i sin egen pappas portfölj? Dessutom hade hon skrivit ett otäckt brev till hennes far, som när han hittade det sade: "Jag har fått många brev i mitt liv, men detta är säkert det mest obehagliga" (7 maj-44:201; jämför 6 maj-44:200 och 15 juli-44:232).

Det verkar rimligt att förvänta sig att Anne inte skulle stoppa in sin egen dagbok i sin fars portfölj där denna information skrevs. Det hade varit det bästa stället för honom att hitta hennes innersta hemligheter.

En annan officiell version verkar mer rimlig. Det presenteras i AFFA-broschyren där det står:

"Legenden [vi är helt överens: LEGEND] började när den nazistiska sergeant som arresterade Franks behövde något att bära pengarna och värdesaker i, som han konfiskerade. Han valde Annes portfölj och tömde hennes papper och anteckningsböcker på golvet. Det var en lycklig händelse, för Anne var då mindre benägen att ta med sig tidningarna, och de kunde ligga obehindrade några dagar [varför om nazisterna ständigt plundrade platserna och med tanke på att Mr. "M" var där?] tills Miep och Elli, lojala holländska vänner, hittade dem och låste in dem på Mr. Franks tidigare kontor. Där tidningarna stannade tills Otto Frank återvände, den ende av Annes medflyktingar som överlevde koncentrationsläger. Det tog honom många veckor att läsa färdigt dagboken; den känslomässiga påfrestningen av även några sidor skulle övervinna honom" (6).

I paus undrar vi hur de vågade lägga de mest förödande dokumenten, som skulle avslöja nazister och som de var ute efter, PRECIS PÅ KONTORET SOM NU TAS OM HAND AV MR. "M"? På vilken möjligen värre plats kunde de ha förvarats? Att dagboken fördes i Annes egen portfölj är också Uff Brandeds uppfattning (*DN, 1959, 22 mars) medan Margit Vinberg väljer uppfattningen att Mr. Frank hittade den själv på golvet (*1956, nr 35). BG:3 presenterar sin version om hur dagboken hittades och då uppstår två frågor. Vi citerar:

"Den 4 augusti 1944 förråddes gömstället till Gestapo, [detta motsägs av Schnabel 9:143 som informerar om att Mr Frank själv inte trodde att de var förrådade men någon hade varit slarvig - om så är fallet, så är den han borde skylla på sig själv och hans lott] dess fångar arresterades och utvisades. Alla möbler och kläder konfiskerades; [återigen motsägs av Schnabel] några böcker och papper lämnades utspridda på golvet. När Miep och Elly, de lojala vänner till gömda familjen, städade hittade de skrivböckerna som Anne hade förvarat och hennes dagbok. "

För det första, att "alla möbler och kläder" konfiskerades motsägs blankt av Schnabel. I sin bok, Miep ska ha sagt att allt låg galet i rummen och att de såg så tomma ut, inte för att de hade tagit möblerna men för att det inte fanns MÄNNISKOR där. I själva verket hävdar hon att på golvet låg kläder, brev, papper och skrivböcker. Till och med Annes tröja hängde på en krok. Därför ser att det rapporteras att Eli och Miep kom in på platsen "en vecka efter", så vad BG rapporterar är uppenbarligen fel (Schnabel 12:188 9). Det nämns inte i Schnabels bok att Gestapo tog möbler och kläder med dem men vi läser att GRUPPEN HADE MED DEM. Om de verkligen trodde att de togs bort för att gasas till döds (jämför 9 okt. -42:35, 3 feb. -44: 133) varför skulle de ha gjort det?

De måste ha känt andra; deras egna fiender skulle ha tagit deras gods ifrån dem. Polisen för deras del verkade ha haft problem nog att få en stor bil att ta med sig de åtta personerna. Vi får höra; "Han ringde en militärpost och beställde en bil "Men en stor!" sa han att det är sju eller åtta personer." (8:134). Senare fick även Kraler och Koophuis följa efter dem i bilen (8:135). Allt som allt fanns det runt omkring tretton personer i bilen!

Gruppen på åtta personer tog med sig sin egen tillhörighet. Vi måste verkligen hålla med om att de behövde EN VÄLDIGT STOR BIL. Egentligen då var det inte polisen (Gestapo) som tog med sig varor utan gruppen av åtta personer: "Mr Frank sa att de gav oss mer tid än vi behövde. Var och en av oss visste redan vad han ska ta med sig. Det var paketet som vi hade kommit överens om att vi skulle ta med oss i händelse av brand" (8:134; jämför Schnabel 6:87 8). Att sergeanten skulle ha tagit med sig "alla möbler och kläder" verkar lite löjligt för han hade bara en motorcykel som han sköt framför sig för att få igång den efter att ha lämnat huset (8:138). Egentligen, de enda vi läste om att ta bort något var den judiska tjejen Lies och Joppie. De gick till lagret och tog med sig lite av Annes egendom vilket låter lite girigt för oss (4:69).

Det säkra man kan göra med tanke på alla dessa bevis verkar vara att avfärda hela grejen om Gestapo att konfiskera deras möbler och kläder och lägga till dem i en redan överfylld lista av fantasier. Sannolikt var dagboken placerad i Annes egen "skolväska" (8 juli-42:13) eller portfölj och inte i herr Franks portfölj.

Margareta Schwartz i sin Expressen-artikel (1976, söndag: 6, okt.10) säger, på grundval av sin personliga intervju med herr Frank, att det var Miep som hittade dagboken. Tvärtemot vad Schnabel rapporterar, att Miep hade lagt märke till Annes handskrift, hävdar denna version att hon tog upp den utan att läsa den och förseglade den inuti ett kuvert vilket anger att det borde ha varit en ganska liten bok. Inte heller här nämns det andra materialet. Hur alla dessa andra skrifter dök upp på scenen är fortfarande ett mysterium. En annan populär version, om vi inte redan har fått nog av dem, hävdar att det var när Mr. Frank återvände till Prinsengracht "han hittade Annes dagbok i en hög bråte efter Gestapo hade rensat ut gömstället." Denna version presenteras i The Christian Science Monitor (1977, juli- 44:23). Det stöds också av sådana kändisar som Simon Wiesenthal och andra (176). Ser att det finns så många motsägelsefulla versioner, både officiella och icke officiella, cirkulerar runt även i tryckt material verkar det som omöjligt att ta reda på sanningen. Det kan till och med vara så, och vi hoppas att Mr Frank inte tar illa upp mot vårt förslag, eftersom han själv har skapat så rika variationer av svar, att vissa dagböcker faktiskt togs med dem av gruppen EFTER att de blivit avhysta från hemmen. De kan ha packats in med tillhörigheter de tog med sig. Det finns legioner av andra berättelser som cirkulerar om Anne Frank, gruppen och hennes dagbok. Vi har bara tagit ett fåtal, och pekat ut dem som läsarna själva sannolikt kommer att möta och kanske kunna undersöka.

ANONYMA NAMN

En annan märklig omständighet kring dagboken är det faktum att den TRYCKTA dagboken, högljutt det viktigaste dokumentet som kommit ut ur andra världskriget, innehåller inte de riktiga namnen. De riktiga namnen sägs ha ersatts med fiktiva namn. Varför vi inte fick höra detta i början när dagboken först kom ut är ganska intressant. Vår kardinalutg. från 1963. nämner inte att fiktiva namn används. I Faktum är att det ger intrycket att namnen är riktiga. Där står det: "Förutom ett fåtal passager, som är av lite intresse för läsaren, ORIGINALTEXTEN HAR TRYCKTS" (Epilog). Med andra ord, endast ett fåtal PASSAGERNA har uteslutits. "ORIGINALTEXT" har skrivits ut. Men ersätter riktiga namn för fiktiva namn gör att den tryckta texten inte längre är "originaltexten". Våra 1975 Pan Books ed. gör likadant, inget omnämnande av att fiktiva namn används. Tanken på att använda fiktiva namn ifall dagboken var tryckt, får vi veta, kan komma upp efter att Anne hade lyssnat på Bolkestein (AFFA:14 kallar honom "Bolkenstein") på radion, som nämns i hennes inlägg den 29 mars-4. Henri F. Pommer skriver: "Det kan inte ha varit långt efter detta att Anne skrev ut en lista över FIKTIVA NAMN SOM SKA ERSÄTTAS MOT RIKTIGA om hennes dagbok publicerades någonsin - en lista som Otto Frank använde, och ändrade till exempel det riktiga namnet Van Pelz till Van Daan" (AFFA:15). De flesta är inte ens medvetna om att detta "äkt dokument" använder fiktiva namn. Schnabel i sin oansvarig "autentisk historia" kring Anne Frank ger oss samma information om att anonyma namn används i dagboken och han följer upp hela frasen själv genom att använda fiktiva namn. På detta sätt kan ingen person följa upp sin information. Det hävdar han dock genom att skriva till Fischer Bucherei i Frankfurt de kommer att skicka oss en lista över de riktiga namnen och adresserna (Förord:9). Detta verkar dock bara vara en annan gimmick i en lång rad jippon för när redaktören för FRIA ORD, en svensk tidning, skrev dem, deras advokat, herr Ernst Wahl skrev tillbaka i ett brev daterat Frankfurt am Main den 6 december 1962 att detta var omöjligt: "Jag har ingen behörighet att ge dig den önskade informationen. Det är inte på något sätt möjligt att ge ut namn och adresser. Jag ber om er förståelse. - Med vänlig hälsning, E. Wahl, advokat" (1963, 30 mars:5).

Flera frågor uppstår nu. Hela sättet på vilket affärerna har utarbetats luktar otäckt spel. Om Anne ville använda pseudonyma namn varför skulle hon då inte vara ännu mer intresserad av att behålla henne själv, hennes far, hennes mamma och hennes syster Margot med pseudonym? Vi ser sundheten i vår fråga när vi minns de många nedsättande kommentarer som hon gjorde om medlemmar av sin egen familj. Var är denna lista som ska innehålla ersättningsnamnen, påhittade namn? Var och hur hittades denna lista? Gjorde Miep och Elli hittar den också? Är Koophuis, Kraler, Kolen & Co., Travies, Kitty, Bolkestein, Gerbrandy och andra riktiga eller inte? Undrar om "Storm Jameson" i den engelska utgåvans förord ärförfattare? Är till och med namnen på katterna pseudonym kanske? Varför använde hon de riktiga namnen för Hitler, (20 juni-42:3, 19 mars-43:64, 10 aug.- 43:92, 21 juli-44:233) Mussolini, (26 juli-43:82, 10 aug. -43:92) och Mussert (27 juni-44:224)? Eller är de det också pseudonym?

Ytterligare två punkter uppstår, för det första verkar det minst sagt ganska tillfälligt att efter att ha hört Bolkstein sändning (om det faktiskt någonsin ägde rum) spekulerar Anne i att en dag få sin dagbok publicerad som Het Achterhuis den exakta titeln (på holländska) som gavs till dagboken. För det andra, om alla namn på hennes sambor är fiktiva, det skulle vara anmärkningsvärt svårt att spåra dem i koncentrationslägret där de alla ska ha dött. Eller kanske, som Richard Harwood spekulerar, var det bara deras namn som utrotades!

Anne nämner att Dussel riskerar deras liv för att han lät Miep ta "en FÖRBJUDEN BOK... en som misshandlar Mussolini och Hitler" till dem (10 aug. -43:92). Varför har vi inte fått bevis från ORIGINALEN där de RIKTIGA namnen ska skrivas? Knappast de få utdrag som påstås vara tagna från originalen har presenterats och man blir ännu mer misstänksam när man märker att det vi har sett aldrig inkludera några namn. Undantaget det enda, är en påstådd handstil av en "intervju" av Anne i Schnabels bok (10:161 motstående sida). Där finns namnet "Peter". Det är ett mystiskt verk denna typ bör klassificeras som ett "äkt dokument" i lärd litteratur kan ge oss en indikation på intellektuell standard. Och kanske har vi här också ett tecken på tiden för utan judiskt stöd våra litterära experter och högskolepresidenter skulle ha turen att hitta anställning som vaktmästare medan våra regeringstjänstemän knappast skulle kvalificeras ens som svinskötare. Den litterära expertisen har gått ihop för att lura allmänheten. Själva det faktum att ett "äkt dokument", som påstår sig vara en exakt kopia med undantag för elision av mindervärdiga delar, använder fiktiva namn bör indikera för förnuftiga människor produktens verkliga natur. Förnuftiga människor därför utesluta det helt för att vara antingen ett "dokument" eller vara "äkta".

SKOJA INTE MED "KITTY"

Medan vi håller på med namn skulle vi vilja ta upp namnet på "Kitty" som vi antar är inte pseudonym för det skulle betyda att det skulle vara ett pseudonymt namn på ett pseudonymt namn gör det två gånger pseudonymt. Från och med datumet 20 juni-42 används namnet "Kitty" i introducerar varje post, även de där "Kitty" inte har det mest avlägsna att göra med det. Det är med en annan gimmick för att göra dagboken populär eller finns den i den ursprungliga dagboken och i alla dessa fall? Kanske det bara finns på vissa ställen eller det kanske inte finns där alls utan i ett av Annes brev eller så kan det ha varit en av hennes riktiga vänner. Vi vet inte. Återigen har vi inte visat något utdrag där "Kitty" används. Dagboken introducerar "Kitty" på ett sådant sätt att den noggranna utredaren inte kan låta bli att bli misstänksam:

"Därför, denna dagbok. För att förstärka i sinnebilden av vännen för vilken jag har väntat så länge, jag vill inte skriva ner en serie kalla fakta i en dagbok som de flesta gör, men jag vill att den här dagboken själv ska vara min vän, och jag ska kalla min vän KITTY. Ingen kommer att förstå vad jag pratar om, om jag börjar mina brev till KITTY helt plötsligt, så om än ovilligt. Jag börjar med skissar i korthet berättelsen om mitt liv" (20 juni-42:3).

Om "Kitty" var hennes enda vän, varför gjorde hon så få bidrag? Förutom att vara en av de mest suspekta passager i hela dagboken där historien försöker sälja sig själv som att lyfta sig själv med sina egna stövelremmar, vi vet från andra delar att dagboken tydligen inte hölls hemlig alls, men namnet "Kitty" visas fortfarande. Av vilken logisk anledning skulle hon använda "Kitty" när andra, av sin egen natur ovan, skulle i sin nyfikenhet ha frågat henne vem "Kitty" var? Här tror vi att det finns något som luktar mer än rutten fisk. Vilken fantastisk möjlighet Mr Frank har att ha hjälpt till att övertyga oss om han skulle ge oss fotostater av de första femton bidragen i sin helhet! Men herr Frank vägrar ge oss ens EN fotostat av Ett "dokument" som av så många påstås vara det mest gripande "autentiska dokumentet" som kommit ut av andra världskriget - ändå kan vi inte få ens EN fotostat av det från Mr. Frank. Vad synd! Vi känner att Anne skulle ha varit mer nådig om hon hade levtt.

ATT LYFTA SIG MED SINA EGNA STÖVELREMMAR

En intressant punkt för oss är det sätt på vilket dagboken försöker ge en ursäkt med en förklaring till sin

egen existens. Genom att skapa egen betydelse försöker den sälja sig själv. Vi har just hänvisat till en del ovan. Det verkar som om historien försöker lyfta sig själv med sina egna stövelband. Låt oss ta ytterligare citat från mystiska poster som finns i början av dagboken:

"Jag har inte skrivit på NÅGRA DAGAR, [senare slutar hon skriva till och med i veckor!] för att jag ville först och främst tänka på min dagbok. Det är en udda idé för någon som jag att föra dagbok; inte bara för att jag aldrig har gjort det förut, utan för att det verkar som om varken jag - eller någon annan - kommer att vara intresserad av en trettonårig skolflickas ohälsosamma glädje. Ändå, vad spelar det för roll? Jag vill skriva, men mer än så vill jag få fram alla möjliga saker som ligger begravda i mitt hjärta. Det finns ett talesätt som säger att papper har mer tålamod än människan... Ja, det råder ingen tvekan, papperet har tålamod och eftersom jag inte tänker visa denna kartongklädda anteckningsbok, med stolt namn på en "dagbok" till vem som helst, såvida jag inte hittar en riktig vän, pojke eller tjej, förmodligen bryr sig ingen. Och nu kommer jag till roten av saken, anledningen till att jag startade en dagbok: det är att jag inte har någon sådan riktig vän. . . [märkligt med tanke på att hon på andra ställen säger sig ha ett överflöd av dem] Jag börjar med att kortfattat skissa på mitt livs historia... Än så länge är allt precis med oss fyra och här kommer jag till nutiden. Kära Kitty. Jag börjar direkt" (20 juni-42:2,3 och 20 juni-42:4).

Datumen är korrekta, det ska finnas två poster under samma datum. (Hennes uttalande "Jag börjar direkt" får en att undra om det inte kan vara fejkat.) Verkar berättelsen genuin eller verkar den att de försöker tvinga berättelsen att passa, som att tvinga in en storlek 12 fot i en storlek sex sko? AR Butz, författare av den chockerande boken *The Hoax Of The Twentieth Century* som försöker spränga tanken som vi alla har trott; att det fanns gaskammare och att sex miljoner judar dog, gör en uppriktig kommentar om dagboken:

"Det var i Belsen i mars 1945 som Anne Frank sägs ha omkommit... Frågan om äktheten av dagboken anses inte tillräckligt viktig för att undersöka här; Jag ska bara anmärka att jag har tittat på det och tror inte på det. Redan på sidan 2 läser man till exempel en uppsats om varför en 13-årig tjej skulle starta en dagbok, och sedan ger sidan 3 en kort historia om familjen Frank och går sedan snabbt igenom de specifika antijudiska åtgärder som följde på den tyska ockupationen 1940. Resten av böckerna är i samma historiska anda" (Institutet för historisk granskning, PB 1306, Torrance, Ca. 90505).

Frågan till oss med tanke på alla avvikelser är inte om boken är fejkad utan HUR den är fejkad. Låt oss uppmärksamma ytterligare delar från dagboken. I posten 29 juli-43:84 står det;

"PS - KOMMER LÄSAREN att ta hänsyn till att författaren, när den här historien skrevs, inte hade svalnat från hennes raseri!"

Men vi vet att bara "Kitty" fick veta om hennes dagbok. Varför skriva "kommer läsaren att ta till sig övervägande"? Innehållet i 17 mars-44-posten verkar lika tolkat. I 29 mars-44-inlägget är vi berättade om en herr Bolkestein, en parlamentsledamot, som talade på Dutch News från London och bad "att de borde göra en samling dagböcker och brev efter kriget." Sedan hävdar Anne om sin dagbok som antas vara en sådan hemlighet att;

"Självklart gjorde de ALLA EN RUSH PÅ MIN DAGBOK OMEDELBART. Föreställ dig bara hur intressant det skulle vara om jag skulle publicera en romans av "Hemliga annexet". Bara titeln skulle vara tillräckligt för att få folk att tro att det var en deckare" (176, jämför 14 april-44: 186).

Vilken bättre ursäkt kan det finnas för produkten? Påståendet från HF Pommer (AFFA:15) att det inte kan ha varit långt efter att hon gjorde sin lista över fiktiva namn, är inte vettigt. Det Anne säger är att det hon vill att hennes dagbok inte ska publiceras men att hon ska publicera en "romans" om "Hemliga annexet". Om vi inte kallar dagboken en "romans" (kanske det bästa påståendet för den trots allt!) det hela verkar meningslöst för hon hade inte skrivit en "romans", därför behövdes inga fiktiva namn, förutom hennes "PS"-anteckning som citeras ovan, redan indikerar "läsare" i bilden. Uttalandet:

"Jag måste jobba, för att inte vara dum, för att komma vidare, för att bli journalist, för det är vad jag vill! Jag vet att jag kan skriva, ett par av mina berättelser är bra, mina beskrivningar av det "hemliga annexet" är humoristiska, det finns mycket i min dagbok som talar, men om jag har riktig talang återstår att se." (4 april 44:174-5).

Det verkar som om någon försöker göra något av det, visa att hon är begåvad, klok och smart, och för att göra en bra inledning till dagboken. Detsamma kan sägas om hennes 11 maj-44:206 inlägg där hon är ska ha skrivit:

"Nu, om något annat: du har länge vetat att min största önskan är att bli en journalist en dag och senare en berömd författare. Om dessa lutningar mot storhet någonsin kommer materialiseras återstår att se, men jag har verkligen ämnena i tankarna. Jag väntar i alla fall till att publicera en bok med titeln "Het Achterhuis" efter kriget. Om jag kommer att lyckas eller inte kan jag inte säga, men min dagbok kommer att vara till stor hjälp. Jag har andra idéer också, förutom Het Achterhuis." Som The Verk av Anne Frank, kanske? Hur profetiskt!

Alla möjliga berättelser har presenterats för allmänheten om varför den unga tjejen KUNNDE skriva dagbok. Även här har de sträckt saken så långt att genom sin entusiasm i att försöka övertyga oss om dess sanning. Vi undrar om det inte trots allt är riggat. Varför all denna glöd i att försöka övertyga oss? Varför är alla dessa "skäl" ges? Varför inte göra det enda logiska? Gör en exakt kopia av dagboken - det skulle inte finnas bättre sätt att övertyga allmänheten och kritiker. Ändå är det mest logiska det minst övervägda. Världen har väntat i cirka 30 år från starten för att få åtminstone en faksimil - de har knappt gett oss ens en komplett sida. Vissa nyhetsrapporter har lämnats ut som påstår att hela dagboken skulle tas ut faksimil men hittills har ingenting gjorts i denna riktning. Snarare verkar dessa rapporter bara vara att fler försöker lura allmänheten och få dem att tro att dagboken är en autentisk kopia av originalet (*DN, 1959, 27 april, "Tysk tvivlar på Anne Frank" av Kama Dannevig).

Schnabel gick pladask för att försöka fastställa att flickan kunde bemästra jobbet. Letar efter bevis, det bästa han kunde producera var några uttalanden som hon kunde skriva (2:40,45) i samma andetag nämner andra som blev förvånade över att få veta att hon kunde skriva (2:27,34; jämför AFFA:13). Schnabel nämner märkligt nog att i det långa brev han hade fått från Mr. Kraler i Toronto, Kanada, (han hade flyttat dit) han nämnde inget om Annes dagbok. Kan anledningen vara att Kraler själv var misstänksam mot det? (6:91). Schnabel försöker mobilisera lite stöd för Annes möjlighet att bli författare genom att berätta om händelsen när Miep hittade Anne skriva, då påstås Annes mamma ha sagt "de har en dotter som skriver" (6:93). Det verkar vara det bästa beviset han kunde samla upp för hennes "författarskap". Men som mamma har inte sett deras dotter skriva om hon inte var analfabetisk? Vilka personer har inte sett barnhandstil? Barn bara älskar att skriva. Gör det faktumet en författare av varje Tom, Dick och Harry? Det skulle det ha varit mer övertygande om Schnabel, istället för att förlita sig på löjligen "skäl" för hennes "skicklighet" som en författare, skulle han själv ta fram några solida fakta från hennes egen dagbok genom att ge oss faksimiler av den. Det finns inte till och med ett faksimil av dagboken i boken. Ett svenskt nyhetsreportage, som nämner om Schnabels arbete med en ny bok om Anne Frank, säger att de i den kommer att producera faksimiler som visar de olika utvecklingarna av Annes handstil. Inget sådant faksimil förekommer i vårt svenska exemplar (*AB, 1960, 9 aug., "Ny bok av Anne Frank,"... Boken är försedd med faksimiltryck som visar hur Armes handskrift utvecklades).

VISSTE ANDRA ELLER VISSTE DE INTE, DET ÄR FRÅGAN

Som alla legender har sin början så gjorde även legenden om Anne Frank. En hel värld förleddes att tro att dagboken var en noga bevarad hemlighet av Anne ensam. Första gången pappan fick veta om den var när han återvände till Amsterdam. Det chockade honom fullständigt. Han orkade inte läsa den. Endast långsamt, bitvis läser, kunde han äntligen gå igenom det. Till exempel säger AFFA-broschyren om pappan: "Det tog honom många veckor att läsa färdigt dagboken; DEN EMOTIONELLA STÄMNINGEN AV NÅGRA SIDOR SKULLE HA ÖVERKOMMA" (6; jämför Expressen, 1976, 10 okt., Söndag: 16: "Sedan började han

läsa. Ett litet, litet avsnitt varje kväll. Mer orkade han inte"). Så lyder legenden men vad är fakta? Även här, som med vila, vi finner många motsägelser.

Låt oss först ta itu med påståendet att endast Anne visste om sin dagbok. I början lägger vi märke till att i dagboken nämns inte att den gavs som en gåva till henne av hennes far. Det står bara: "Den första som hälsade mig var du, kanske den trevligaste av alla... Nu måste jag sluta. Hej då, vi kommer att bli fina kompisar!" (14 juni-42:1).

Är det avsiktligt att dagboken inte nämner om att hennes far gav henne den för att - kasta en luft av mystik och hemlighet över gåvan? Vilka bevis förutom Mr Franks, har vi att DU hänvisar till dagbok? I Annes andra inlägg talar det om dagboken på detta sätt: "eftersom jag inte tänker visa denna kartongtäckta anteckningsbok till Vem som helst, om jag inte hittar en riktig vän, pojke eller tjej" (20 juni-42:2). Hon nämner då ca bevakar sin hemlighet genom att använda namnet "Kitty" (3). Det verkar som att Annes hemlighet var en nödvändig del av att försöka förklara varför så lite yttre bevis på att hon kunde skriva kunde hittas, men ändå från den klarblå himlen, Det dyker upp en komplett dagbok som blir världsberömd, hyllad av pressen för att vara det största dokumentet till komma ur andra världskriget. HF Pommer skriver:

"Det var att förvänta sig att få yttre bevis på Annes talang skulle hittas. När hon gömde sig, hon var ingen dagbok värdig mycket uppmärksamhet. Under de tjugofem månaderna i Secret Annex, hennes tankevärld VAR EN HEMLIGHET INOM - EN HEMLIGHET, EN HEMLIGHET SÅ VÄL BEVARAD ATT ÄVEN HENNES FAR UTTRYCKTE, när dagboken först publicerades: "Jag insåg aldrig att min lilla Anna var så djup" (AFFA:13).

Hur dumt allt detta måste vara kan man se när vi inser att det måste ha varit pappan själv som var ansvarig för att fejka "dokumentet". Fadern "insåg" ganska väl att hans låtsasokunskap bara var en dold skärm. Den 19 mars-44: 160 hävdar dagboken fortfarande att Anne inte har något för sig själv förutom sin dagbok: "Att jag älskar lugn och ro också, och har INGENTING FÖR MIG SJÄLV, UTOM MIN DAGBOK. "I den tredje sista hävdas det fortfarande att dagboken är Annes hemlighet:

"Dessa saker har fått mig att aldrig nämna mina åsikter om livet eller mina väl genomtänkta teorier vem som helst utom MIN DAGBOK och, ibland, till Margot. JAG GÖMDE mig för pappa ALLT" (15 juli-44:231).

När George Stevens pratade med Otto Frank 1957 hade han intrycket att dagboken var den sett ENDAST av Anne, ett intryck som vid den tiden var den officiella versionen: "Anne skrev i tysthet henne ord i den lilla dagboken SETT ENDAST AV HENNE SJÄLV" (Förord).

Vi gör nu en intressant observation som kan vara en ytterligare viktig ledtråd för att indikera The Anne Frank Diary är ett konglomerat hämtat från en mängd olika källor. Anne skriver:

"Åh, himlen ovan, nu får jag dig i en röra också. Förlåt mig, men jag gillar inte att korsa saker ut, och i dessa dagar av pappersbrist får vi inte kasta papper" (28 nov.- 42:50).

Skulle hon ha skrivit att de inte får slänga papper om hon menade sin egen dagbok, hennes mest värdefulla ägodel? Skulle hon bara riva ut sidor från den? Må det inte tyda på att det åtminstone vid det här laget hade hon kommit till slutet av sin dagbok, börjat skriva på lösa pappersark? Vi föreslår följande.

Förutom sin dagbok skrev Anne andra saker som de flesta barn gör. Hon skulle ha haft gott om tid situationen hon befann sig i. Vissa var skrivna på lösa pappersark. Hon kan ha adresserat verkliga eller fiktiva brev till en "Kitty". Detta material har sedan införlivats i dagboken tillsammans med annat material. Margots material kan också finnas där eller så kan det till och med vara så att majoriteten tillhör Margot men pappan valde att använda sin yngre dotter som författarinna eftersom folk skulle bli imponerade av att en så ung flicka kunde skriva en sådan bok. Som vi redan har sagt har ingen förklaring hittills getts varför Margot är så liten nämns. Att se att hon ska ha varit mycket mer flitig och sparsam, varför har pappan helt

placerat henne utanför?

Andra i gruppen kan också ha skrivit dagböcker. Mycket troligt, åtminstone efter Bolkesteins rekommendation började de också skriva dagböcker. Efter att ha valt ut olika delar från dagböckerna och skrivit ut det, när det senare presenterats för världen som ett autentiskt dokument från EN UNG FLICKA. Vi ska gå vidare in på detta men vi känner att någonstans runt dessa linjer ligger sanningen. Sedan inträde 22-43:108 dec: "En dålig attack av influensa har hindrat mig från att skriva till dig tills idag" kan vara hämtat från ett av breven eller en del av det eller det kan till och med tas från ett brev adresserat till Anneliese Schutz. Anne skriver vidare om sin dagbok: "Denna dagbok är av stort värde för mig eftersom den har blivit en minnesbok på många ställen" (2 jan. -44:1 13) och hon var glad att ha hennes "dagbok" (7 maj-44:202). Det är inte troligt att hon skulle slita sidor från den.

När vi ska gå vidare in på denna punkt ska vi nu notera det faktum att i motsats till George Stevens antagande, dagboken sågs inte bara av andra utan lästes också, mycket troligt av hennes egen far, så att hans så kallade häpnad vid första läsningen är det bara en gimmick för att sälja historien. Vi hittar en post där Anne är ska ha sagt: "Vem förutom jag kommer någonsin att läsa dessa brev" till sin vän "Kitty" (7 nov. -42:41). Om, av detta, hon menade sin dagbok det är en udda kommentar för vid två tidigare tillfällen skrev hon själv att andra VILLE läsa den. Den första instansen är den snörpiga Mrs Van Daan:

"Jag hade precis skrivit något om Mrs. Van Daan när hon kom in. Slapp! Jag stängde boken.
"Hej Anne, kan jag inte bara titta?" (21 sept.-42:26).

Här är en till:

"Margot och jag låg i samma säng tillsammans i går kväll, det var en fruktansvärd squash, men det var bara det roliga. Hon frågade OM HON FÅR LÄSA MIN DAGBOK. Jag sa 'ja - åtminstone bitar av det'; och sedan frågade jag om att jag kunde läsa hennes och hon sa "Ja." (16 okt.-42:36).

Observera här det viktiga faktum att Margot också skrev en dagbok eller dagböcker. Var är det? Varför vi aldrig hört talas om det? Om Gestapo lämnade Annes dagbok bakom sig, varför inte hennes systers? Behövs andra förutom dessa två dagböcker? Kan det vara så att huvuddelen av dagboken faktiskt tillhör henne? Dessa frågor är verkligen för de flesta intressant och kräver ärliga svar.

Slutligen har vi Bolkestein-bulletinen där han rekommenderar att dagböcker och brev samlas in efter kriget, varvid Anne skriver: "Självklart, alla skyndade sig omedelbart efter min dagbok" (29 mars 44:170). Därför verkar det som att de inte bara kände till Annes dagbok och var intresserade av den utan de visste också var den låg. Det var ingen hemlighet.

Ytterligare bekräftelse på att dagboken inte alls var en hemlighet kan ses från Schnabels bok. Han informerar oss om att de sju andra personerna på lagret visste att hon skrev (Förord) och att Anne faktiskt läs då och då upp delar av hennes dagbok för dem (6:91). Vi har redan observerat hur andra förutom sju (till exempel: Miep) visste om det. Tydligt är påståendet att dagboken bara var Annes hemlighet en myt.

HUR MYCKET PÅHITT - HUR MYCKET TILLÄGGS?

Det påstås officiellt att "Förutom NÅGRA FÅ AV PASSAGERNA, som är av LITE INTRESSE FÖR LÄSAREN, ORIGINALTEXTEN har tryckts" (Cardinal ed.. Epilog). Samma påstående görs i AFFA-broschyren: "Så småningom kopierade han ut NÅSTAN HELA VERKET, UTESLÖT BARA "några passager som han ansåg vara FÖR INTIMA eller som kan skada andra människors känslor. Han hade ingen tanke på att publicera den" (6).

Låt oss börja med det sista uttalandet att herr Frank "inte hade någon tanke på att publicera den." Vi tror inte på det. Faktiskt, det var hans STORA problem och oro: Att få den publicerad. EJ säger tydligt: "Försök att få dagboken utgiven efter kriget var till en början frustrerade av oviljan från många förläggare" (Vol. 7:54). Nej, tvivlar på att många av dessa förläggare var misstänksamma eller till och med kan ha misstänkt att dagboken var falsk. Det är för att deras kredit de vägrade arbetet.

Efter att ha demolerat detta löjliga påstående, går vi vidare och säger att om Mr Frank var så bekymrad över inte skada människor, (genom att utesluta delar "som kan skada andra människors känslor") känner vi att detta skulle ha krävt att historien aldrig skulle publiceras alls, eftersom dagboken är så gott som full av nedsättande kommentarer. Vi vet absolut ingenting om hur stor andel av "originaltexten" som har tryckts eller hur mycket har utelämnats. Tydligen befann sig herr Franks holländska förläggare i samma situation för vi får veta hur de blev förvånade över att senare få reda på att Anne hade lämnat ytterligare skrifter. Hur dessa bevarades har vi aldrig fått veta.

ETT DOKUMENT

Encyklopediska och litterära verk av olika slag hyllar dagboken för att vara ett "dokument", ett autentiskt arbete av en ung flicka. En av anledningarna till att den publicerades var på grund av den "höga litterära kvaliteten" trots att flickan var så ung. Den enda garanti vi har för dess äkthet är Mr. Franks egna ord. Även de som omedelbart är involverade i dagboken verkar vara personer med efterblivna minnen. Schnabel nämner att Elli på den avgörande dagen för vräkning såg att bordet var förberett "med tallrikar, koppar och skedar, men allt var tomt" (12:189) medan Miep hävdar att allt var helt gallet (188). Förvirringen bara ökar. Mr Frank hävdar att Eli hade fel i sina observationer (189). Det finns så många motstridigheter som omger dagboken att ingen förnuftig person kan se den som något annat än en mardröm av förvirring eller i bästa fall som ett dåligt skämt. Trots detta, eller på grund av det, har massmedia kallat det som ett stort "dokument". Philadelphia Inquirer kallade det; "ett av de mest gripande DOKUMENTEN SOM KOM UT UR VÄRLDSKRIGET II" (Cardinal ed., bakre omslaget). Om så är fallet måste vi säga att världen är i ett dåligt tillstånd. Att ett bedrägeri av denna karaktär bör prisas på detta sätt kan indikera det nuvarande tillståndet. Tydligen allt som blir riggat och som massmedia sedan kan plocka upp kallas ett "dokument".

Detta dokument av förvirring kallas av Eleanor Roosevelt "ett av de klokaste och mest gripande kommentarer om krig och dess inverkan på människor som jag någonsin läst" (Kardinal ed., insida, förstasidan & "Introduktion"). George Stevens säger i sitt "Förord" om den gröna polisen som slog till mot lokalerna att "de skulle inte lämna några register eller DOKUMENTATION AV DETTA VERK." Observatören: "Få fler rörliga och imponerande böcker har kommit ut ur kriget" - Naomi Lewis (Pan Books, inside flap). Times Literary Tillägg: "Detta mänskliga dokument bör läsas av tusentals" (Ibid.) Våktare: "en touch av litterär genialitet om hennes makt att beskriva dem" (Ibid). Pan Books, bakre omslag: "det här rörande mänskliga dokumentet finns kvar tidlös i sin dragningskraft." President John F. Kennedy skrev: "de snälla och de hoppfulla och de milda är de SANNA MAKERS OF HISTORY" (AFFA:16). Mr. Frank själv anser att det naturligtvis är ett levande dokument. bokrecensenten Knut Jaensson i sin recension av dagboken i DN hyllade den som ett "helt unikt dokument" (DN, 4 maj 1953).

Den judiska författaren Margit Vinberg som hade haft en intervju med herr Frank och som gör anspråk på henne att informationen är helt korrekt försäkrar oss att den är: "Andra världskrigets mest lästa, mänskliga dokument." Hon hävdar att det är "Annes oretuscherade dagbok" och att miljontals människor har berörts av den för att den är en "äkta vittnesmål" (VJ, 1956, nr 35). Om miljoner har berörts för att det var och är ett "äkta vittnesbörd" vad ska dessa miljoner nu tänka när de lär sig att det hela är en bluff? I standardverk är denna bluff hyllad för att vara en dagbok. Observera vad The New Columbia

Encyclopaedia (USA, 1975:758) har att säga under ordet "dagbok": "Dagböcker är av särskilt intresse för historiker eftersom de skildrar vardagslivet i ett särskilt intresse för historiker eftersom de skildrar vardagen på en viss plats och tid, som ofta belyser viktiga historiska händelser. Exempel på sådana dagböcker är... Anne Franks dagbok (1947, tr.1953), en redogörelse för de tidiga dagarna av Andra världskriget av en tysk

judisk flicka som dog i koncentrationsläger." Dagböcker är viktiga för historiker och de har en viktig betydelse för vad en värld får tro. Ingen bok kommer från andra världen Krig har använts mer effektivt för att hjärntvätta en hel värld.

FINNS ANNE?

Förmodligen på grund av att man lagt märke till alla de många motsägelser, förvirring och mystiska händelser som vissa människor har till och med gått så långt som att hävda att Anne aldrig funnits och att historien från början är en kolossal bluff.

Men saken är en kolossal bluff som den är, utan att sträcka våra tvivel så långt. I själva verket beror det på att flickan fanns att historien är så grav, så ful. Det stora problemet Mr Frank har är inte att han inte har någon dagbok utan DET HAN HAR ÄR EN DAGBOK ELLER DAGBÖCKER. Med varje bluff måste det finnas element av sanning annars kommer det inte att lyckas. Det skulle det vara idiotiskt att skriva ut Kalle Ankas bild på en falsk dollarsedel eller göra den av toalettpapper. Alla skulle märka det. Ingen seriös förfalskare som vill lyckas skulle göra det. Istället försöker han komma så nära originalet som han bara kan.

KONSTIG INKOMST

Vänligen observera nu Fig 5, en högst märklig post. Det är hämtat från Cardinal-utgåvan och är infogat vid början av dagboken. Pan Books-utgåvan är identisk förutom en rad som visas efter perioden av "Frank" (12) Ingen förklaring ges till vem detta "Jag hoppas att jag ska kunna anförtro dig helt, som jag aldrig har kunnat göra någonsin tidigare " är riktad till. Det kan knappast vara "Kitty" för hon nämns först i TREDJE posten, där Anne säger att hon ska börja sina BREV till "Kitty." I den fjärde posten visas "Dear Kitty". för första gången och används hädanefter med varje post. Vi är kvar att gissa. Det kanske inte alls tillhör den dagbok hon fick vid sin födelsedag den 12 juni-42 och kan faktiskt vara en del av ett brev. Varför hon inte gör några poster den 12 och 13 juni är verkligen mycket märkligt med tanke på att dagboken skulle ha varit den mest värdefulla gåva hon fick på sin födelsedag. Utdraget utger sig vara skrivet av den yngsta dottern. Vi lägger märke till signaturen "Anne Frank". Observera dock en annan signatur (fig. 13) som finns i AFFA broschyr (36): "Din Anne M. Frank." Anteckningarna i dagboken SLUTAR ALDRIG med "Din Anne M. Frank" men avslutar alltid med "Din, Anne." Vi märker datumet "12 juni".

Men den första posten som visas i dagboken var först den 14 juni-42. Hon säger uttryckligen i sitt tredje inlägg "Jag har inte skrivit på några dagar" och att hon aldrig fört dagbok tidigare (20 juni-42:2). Hur passar då den 12 juni in? Med hänsyn till ovanstående datum och trots hennes uttalanden om att hon aldrig fört dagbok tidigare, gjorde hon detta? Har hon fört dagbok tidigare och är den uppfattningen presenterad för oss att hon aldrig hade skrivit en dagbok förut, men en annan av de många jippon vi har varit presenterade för? Varför får vi inte det fullständiga bidraget från den 12 juni, för utdraget verkar knappast komplett.

Och i det här fallet bör vi komma ihåg att vi bara får höra några "mycket få stycken" som inte är viktiga för läsaren, har lämnats utanför. Och varför hittar vi datumet i slutet? I dagboken visas alltid datumet före inträde och när vi observerar Fig. 13, märker vi inget datum alls efter hennes underskrift. Vi ser också en liten skillnad med handstilen ("F" i Frank är något annorlunda) av Fig. 5 och Fig. 13 trots att den senare skrevs den 15 juli-44:233 alltså fler än två år har gått i den unga flickans liv utan några förändringar i hennes handstil.

Jag hoppas jag ska kunna anförtro dig helt och hållet, som jag har aldrig kunnat göra för någon förut, och jag hoppas att du kommer att vara ett stort stöd och tröst för mig.

Utdrag ur American Cardinal edition, 36 th printing, 1963. Jämför detta med figur 14, den brittiska upplagan, som ska vara exakt likadan. En närstudie kommer visa att den ena har "k" för "Frank" understruken och den andra inte. Varför är detta? Vem har manipulerat Annes handstil?

En närmare granskning av originalen kan också tyda på att samma reservoarpenna använts hela vägen genom ännu har vi lärt oss hur den förstördes i hennes 11 november -43 inlägg. Jämför allt detta med Fig. 9 där en helt annan handstil visas som påstår sig härröra från 18 oktober-42 (BER:36).

Detta ytterligare "exempel" på Annes handstil är hämtat från det officiella häftet som publicerats av Anne Frank Foundation (häri kallad AFFA) 5:e upplagan, sidan 36. den tryckta upplagan slutar aldrig med "Anne M. Frank", utan med "Din, Anne." Vem förändrade det?

Kanske handstilarna i Fig. 5 och 1 3 tillhör Margot, den äldre dottern.

Fig. 13 är inte en sann kopia. Där den formella signaturen av Anne M. Frank ("M." och "Frank" aldrig förekommer i dagboken) har införlivats, eftersom den först ska visas efter ytterligare två stycken. (En del av det flyttar till det näst sista stycket.) Hur ska vi också förklara det informella "Hurs, Anne" som alltid dyker upp i dagboken med den formella "Din Anne M. Frank" som visas i Mg. 13?

En annan fråga är om handstilen ens har det mest avlägsna att göra med en tjej på tretton år. Och kanske delarna som Mr Frank ska ha kan helt enkelt vara något som kopierats ut från en bok. De dokumentet i fig. 13 kunde säkert ha kopierats från en bok, eller åtminstone något av det. Ett exempel på Anne kopiering av en annan bok finns i Pan Books-utgåvan, sidan 210 (Fig. 15). Hela saken verkar mest förvirrande och har alla ingredienser i ett påtagligt bedrägeri.

När vi sammanfattar våra observationer förefaller det oss som om handstilarna kanske inte alls tillhör Anne. De frågan är till vem; och när skrevs det? Tillhör de Anne, Margot, Dussel, Mr eller Mrs Van Daan, till Anneliese Schutz, till herr Frank, till hans nuvarande fru "Fritzi", till Isa eller Albert Cauvern eller någon annan eller kan de till och med vara en kombination av olika handstilar från olika människor?

HUR DOKUMENT KAN FÖRFALSKAS

Studera nu noggrant Fig. 13. Flera av oss har faktiska bevis på att repliken har ändrats och av det faktum att de informella signaturerna i dagboken inte är identiska med den som visas i fig. 13. Huruvida det är en exakt återgivning i storlek och innehåll med originalet får vi inte veta. Underskriften har i alla fall införlivats. Detta kan observeras genom att gå till posten 15 juli-44:233 där offerten finns. Två till stycken står där före signaturen "Din, Anne", vilket för övrigt inte är detsamma som det formella "Din, Anne M. Frank." (Stycket flyttas till den 2:a sista i den engelska utgåvan,) Vad initialt "M" står för undrar vi också. Observera också de många skiljetecken. Genom att läsa hela 15 juli-44 inlägget det ger oss intrycket av att det är riggat. Vi noterar också handstilen. Hur den tryckta upplagan kan vara som finns i en "liten dagbok" är bortom oss. Läsaren kan lätt se hur olika portioner kan lyftas helt ut och omsatt en av anledningarna till att fotostater är så gott som värdelösa för seriösa forskare. Även faksimile är helt värdelösa om de har manipulerats på detta sätt.

FRAU MINNA BECKER

Våra olika försök att nå "Frau Minna Becker" har varit meningslösa. Mr Frank har vägrat att ge oss henne adress, det har också Dr Annemarie Hubner och från Mr Franks advokater i Hamburg har vi inte hört något. Vi vet ingenting om hennes bakgrund, vem hon var, om sina kvalifikationer, där hon hade studerat grafologi, om faktiska verifierbara tester har varit gjort om sin kompetens, hur länge hon varit grafolog. Dessutom, var studerade hon "dokumenten" av dagboken? Studerade hon bara fotokopior av den, hur länge och hur noggranna var hennes studier? Om det var originalmaterial gjorde hon tydligen aldrig fotografiska och kemiska tester. Hela hennes person tillsammans med metoder som används är höljda i mystik. Vi känner att hela saken kring "Frau Minna Becker" måste vara det grundligt undersökt. Det verkar konstigt varför vi nekas information om henne. Hon kan mycket väl bara vara det en av de tusentals

crackpot-grafologer som finns i Tyskland. En nyhetsrapport från 1961 nämner att "Vissa av världens främsta grafologer framträder som vittnen" när de talar om rättegången som skulle bevisa dagbokens äkthet (*DN, 1961, 17 okt.). Det är dock ganska uppenbart att den enda grafologen som dök upp var denna "Frau Minna Becker".

Det räcker med att konstatera att vi hittills inte har några verifierbara uppgifter om kvinnan.

Observera nu det mest intressanta sättet på vilket brevet den 17 nov. 61 (Fig. 18) till Mr. Frank skrevs. Fotokopior av den skickades till oss av herr Frank själv och bifogade hans brev den 22 april 77 (fig. 17). Vad är gjort för att vara ett "personligt" brev till Mr. Frank, efter vissa reflektioner verkar snarare vara ett brev avsett för den allvarliga tvivlaren, syftet är att avskräcka ytterligare förfrågningar. Det hävdas att på grund av huvuddelen av material (trots allt bara cirka 181 sidor!) inga fotokopior kunde göras. Sedan får vi veta "Gutachten" (expertutlåtande) omfattar 131 sidor, tillsammans med ett bifogat ett 50-tal fotokopior. Efter att sålunda ha fått veta anledningen till att inga fotokopior gjordes av hela "Gutachten" får vi då veta att en fullständig fotokopia av den i vilket fall som helst saknar betydelse, och visar därigenom för oss vilket värde de sätter på sitt eget "expertutlåtande". I på så sätt tillverkar man en lam ursäkt för att vidarebefordra ens EN fotokopia. Vi citerar:

"Leider Kann ich Ihnen cingesichts des grossen Umfanges dieser Arbeit KEINE Fotokopien fertigen. Das Gutachten umfasst 131 Seiten och etwa 50 fotokopierte Anlagen. Ich meine, dass eine vollständige Fotokopie des Gutachten für Sie keinen hinreichenden Wert hat" (1).

Det finns absolut inga skäl till varför ett antal av 181 fotokopior inte skulle ha skickats till Mr. Frank - mycket mindre varför åtminstone några inte skickades, för att inte tala om deras ursäkt för att hitta det utan betydelse. När de som påstår sig vara innehavare och väktare av "dokumenten" ser sina egna lovordade dokument med sådan nonchalans kan vi se att det INTE är kritikerna som bortser från dokumenten utan de själva.

Efter en kort sammanfattning av Frau Minna Beckers "expertutlåtande" tillfrågas Frank om han är nöjd med den eller om han vill ta en titt på den själv i Hamburg. Hans advokater får inte skicka "experten opinion" till honom vilket får oss att undra varför han inte i första hand har skickat fotokopior av den till Mr. Frank. Om Herr Frank var så ointresserad av sitt eget fall att han inte ville åka till Hamburg, han skulle åtminstone ha haft fotokopior av Frau Minna Beckers "expertutlåtande". Med alla pengar Mr. Frank har tjänat på sin fejkade dagbok, kostnaden för 181 fotokopior skulle ha varit praktiskt taget noll.

Brevet förefaller oss ha skrivits för andra syften, det verkliga syftet är att kväva ytterligare förfrågningar. Det luktar snatteri. Tydligt var Frau Minna Beckers "expertutlåtande" hänsynslöst använt av Frank, massmedia och hans advokater som bevis för "äktheten" av dagboken mot Lothar Stielau och Buddeberg. Huruvida själva "Gutachten" på cirka 181 sidor gavs som bevis eller bara CV av det vet vi inte, och inte heller om Frau Becker själv dök upp i rätten. Rättsfallet i sig verkar snarare mystisk. Brevet den 27 november -61 till Mr. Mank (Fig.18) verkar bära signaturen av Ares Damassiotis, en av advokaterna. Hans namn står inte på brevhuvudet på ett brev som företaget skickade till oss (brev av 21 1277) och han kan ha lämnat företaget. Märkligt nog gör samma brev uttalandet att "Anschrift" och denna "Madame Minna Becker" är okända för dem. De bär fortfarande Mr Franks juridiska intressen. Vi planerar att kasta mer ljus över detta rättsfall och relaterat ämne i vår nästa bok. Det räcker att i detta ögonblick ange att personer som arbetar för sanning och med sanning fungerar inte på detta sätt.

FÖRVALTNINGEN OMASKERAD

Vi känner att vår långa presentation fullständigt har krossat Anne Franks "dokument" och har avslöjat det för vad det verkligen är: en förfalskning. Vi har försökt i vår första del av boken att analysera historiciteten och sanningshalten i Anne Franks dagbok. För denna uppgift har vi använt det material som står till vårt förfogande. Det vi skulle ha velat göra är en grundlig undersökning av originalets källmaterial.

Men herr Frank som tidigare hade visat en anda av samarbete vägrade senare alla vidare kontakter mellan oss när han fick reda på att vi ville undersöka det jungfruliga källmaterialet. Ändå har vår koncentration för den första delen av denna bok varit på det interna beviset för själva dagboken. Cardinal-upplagan (1963, 36:e tryckningen) användes. Som det finns skillnader mellan de olika översättningarna har vi ändå använt den engelska versionen när vi ser att det är den version som är mest spridd. Det har inte varit en lätt uppgift för oss att reda ut förvirringens labyrint som omger inte bara dagbokens inre detaljer utan hela frågan om hur den kom att användas som ett av de mest framgångsrika verktygen för den sionistiska saken. En detaljerad studie av själva dagboken gör det uppenbart för alla tänkande personer att historien är en hopplös röra av förvirring och motsägelse. Vi är säkra på att efter läsarna har läst vår studie kommer de att hitta ytterligare motsägelser. Av bevisen vi har tagit fram måste det vara det uppenbart för läsarna att "dokumentet" är en förfalskning, en monstruös travesti påtvingad mänskligheten av en skrupellös skara människor. Utan tvekan måste den betraktas som 1900-talets största litterära bluff. Läsare som vill hjälpa oss att reda ut förfalskningen ytterligare uppmanas att skicka oss sin information och material. Arbetet har redan påbörjats med en uppföljare till vår studie där många dokument och information kommer att finnas presenteras exponera och penetrera denna racket ytterligare. Under tiden vilar vi med FIATs ord JUSTITIA, RUAT CAELUM: låt rättvisa ske, fastän himlen faller.

OMSLAG FJÄRDE SIDA, VAD ANDRA SÄGER OM ANNE FRANKS DAGBOK

Frågan om dagbokens äkthet anses inte viktig nog att undersöka här; Jag ska bara påpeka att jag har tittat på det och inte tror det. För till exempel, redan på sidan 2 läser man en uppsats om varför en 13-årig tjej skulle starta en dagbok, och sedan ger sidan 3 en kort historia om familjen Frank och sedan går snabbt igenom de specifika antijudiska åtgärder som följde på tyska ockupationen 1940. Resten av boken är i samma historiska anda.

Dr Arthur Butz
Northwestern University, Illinois
författare: The Hoax of the Twentieth Century

Anne Franks dagbok kan vara ett bedrägeri. Den såldes som den faktiska dagboken för en ung judisk flicka som dog i ett nazistiskt koncentrationsläger efter två års övergrepp och skräck. Varje informerad litterär granskning av denna bok skulle ha visat att den omöjliga kunde ha varit en tonårsverk.

Dr Alfred M. Lilienthal
författare: The Zionist Connection

Är Anne Franks dagbok autentisk? Under de senaste två åren har denna fråga varit ett av ämnena i mitt seminarium med titeln "Dokumentbedömning." Dagboken av Anne Frank är en bluff. Detta är slutsatsen av vår forskning och studier. Det är också titeln på en bok jag själv ska ge ut. Den holländska versionen av dagboken innehåller en antal omöjligheter, när de betraktas mot den praktiska och konkreta verkligheten. Ett besök på de faktiska platserna i Amsterdam bekräftar förekomsten av en mängd praktiska omöjligheter; den preliminära förklaringen av några av dem som ges i Foundations broschyrer bekräftar vår slutsats om medvetna knep på jobbet. Jag tillbringade nio timmar med att intervjua Anne Franks pappa i Schweiz – intervjun underströk bara mina slutsatser av falskhet. I Amsterdam intervjuade jag Miep och Elli, liksom Henk. Dessa tre personer har obekvämt försökt försvara legenden som de själva är förmånstagare av; de kunde inte ge mig någon detalj om flyktingarnas liv på vinden fastän de skulle ha varit på besök hos dem varje dag. Polismannen som arresterade flyktingarna den 4 augusti 1944 var österrikisk. I Wien samlade jag information som bekräftar vår slutsats av medvetet knep på jobbet. Detta kan också förklara varför det var så när Simon Wiesenthal upptäckte arresteraren 1963, Mr Frank skyndade till arrestantens hjälp. Slutligen är den förmodade tyska "översättningen" av dagboken inget sådant, men en annan bok helt och hållet. Den skrevs före 1950, då den holländska versionen (1947) verkade som att det aldrig skulle bli

någon succé. Det finns till och med två tyska versioner, med små skillnader mellan den ena och den andra. Om inte Anne Frank har uppstått från de döda för att förvandla och ändra texten i hennes dagbok, då måste vi dra slutsatsen att hennes far har varit författare hela tiden.

Dr Robert Faurisson
Professor i dokumentbedömning
Universitetet i Lyon, Frankrike.

CITAT

"Om Anne Frank-fallet skulle visa sig vara en bluff, något som vi kommer att slutgiltigt bevisa, det måste, med tanke på dess omfattande åtagande och inverkan på världen åsikt, vara en av de mest flagranta litterära bluffar som någonsin påtvingats mänskligheten."

'OM ANNE FRANK OCH "DAGBOKEN"'

"Vi lär oss mycket om dagbokens verkliga avsikt när vi observerar hur den ser ut för de som förlorade kriget. Dagboken har utropats som det mest sanningsenliga dokumentet som kommer ut ur andra världskriget och visar det tyska folkets grymheter under Hitler. Uppenbarligen var ett av Mr Franks och hans kohorters främsta mål att vidmakthålla hatet mot tyskarna; göra det som om judarna vore de enda verkliga lidande av dessa tragiska händelser samtidigt som de ger världen en ursäkt för judarna att barbariskt vräka palestinierna från deras hemland. Den främsta anledningen till att en värld stod tyst bredvid, stödde, uppmuntrade eller såg på judarna när de invaderade Palestina i det största rackartyg och lömska plan som någonsin begåtts mot mänskligheten, berodde på att de ständigt blev påmindas (genom judisk propaganda om vem styrde och fortfarande styr, om vem som ägde och fortfarande äger massmedia) om sådana fall - det centrala exemplet är Anne Frank.

Genom böcker, tidningsartiklar, sammanfattade artiklar i tidningar, filmer, dramer, skolpjäser, skivor, turism och andra upplägg fick världen hjärntvättad höra om Anne Frank, och fortsätter att höra om henne. Som är varför "legenden" om Anne Frank aldrig får dö. Om det faller och dör, hela sionistiska konspirationen kommer att falla med det. "Om du inte stöttar oss", påminner de oss, "är du precis så grym och skyldig som de avskyvärda tyskarna som drev Anne Frank till hennes död och sex miljoner andra judar." Ropet dör aldrig. Det får aldrig dö. Och vilket en förnuftig person skulle vilja att det skulle hända vem som helst, än mindre ett barn!"

"HATHÅLLARE OCH VÄRMARE"

"Det har inte varit en lätt uppgift för oss att reda ut den labyrint av förvirring som omger inte bara de interna detaljerna i dagboken utan hela frågan om hur den kom att användas som ett av de mest framgångsrika verktygen för den sionistiska saken. En detaljerad studie av själva dagboken gör det uppenbart för varje tänkande person att berättelsen är en hopplös röra av förvirring och motsägelse. Vi är säkra på att efter läsarna har läst vår studie kommer de att hitta ytterligare motsägelser. Från bevisen vi har tagit fram måste det vara uppenbart för läsarna att "dokumentet" är en förfalskning, en monstruös travesti påtvingad mänskligheten av en skrupellös skara människor. Utan en fråga om tvivel måste det betraktas som 1900-talets största litterära bluff."

Ditlieb FELDERER: Anne Franks dagbok — en bluff

ISBN: 0-911038-57-4